

Giới thiệu Trò Đùa Của Định Mệnh

Thể loại: Ngôn tình, đô thị, học đường

Cô và anh đều coi đối phương là thanh xuân của mình.

Mọi thứ tưởng chừng như sẽ có một cái kết viên mãn.

Nhưng cuộc đời trớ trêu, cả hai chia tay trong sự chờ đợi lưu luyến...

Đến lúc gặp lại chính là hiểu lầm chồng chất....

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trùng phùng

3 năm sau...

Tại sân bay Nội Bài Hà Nội, một cô gái đeo chiếc kính mát bước ra. Cô có mái tóc dài thả tự nhiên, làn da trắng mịn không tì vết, chiều cao khoảng 1m65, trên người cô là bộ váy baby doll kết hợp ren, dưới chân là platform shoe màu đen, trên vai là chiếc túi xách quai dài màu đen hàng hiệu, tay còn lại kéo vali.

- My à! – tiếng gọi phát ra từ một cô gái xinh đẹp.

Cô tiến lên tháo chiếc kính ra

- Lâu rồi không gặp! – một gương mặt xinh đẹp tựa nữ thần, đẹp không góc chết. Cô mỉm cười rồi theo cô gái kia ra xe.

- Ba năm rồi! Nhớ cậu quá!

- Thật hả? Mình đi ba năm, lâu thật! – cô nói với giọng trầm tư như đang nhớ về một thứ gì đó rất xa xôi.

- Cậu đẹp hơn lúc trước nhiều rồi đó! Thật! Lúc ở sân bay mình có hơi giật mình. Lúc trước cậu đã đẹp rồi, bây giờ còn đẹp hơn gấp vạn lần! – Cô gái tán thưởng hết sức có thể

- Lâm Hà Khả Ngân! Mới đó mà cậu đã ngọt miệng như vậy rồi!

- My My! Đâu có! Mình chỉ nói sự thật thôi!

- Thật sao? – Cô hỏi trong khi đã biết rất rõ.

Sau đó là khoảng không im lặng, không ai nói gì. My ngắm cảnh vật xung quanh, nó không thay đổi nhiều lắm...

Chiếc xe dừng trước cổng một căn biệt thự.

- Nhà ai đây? – My nhìn ngôi biệt thự không phải nhà cô cũng không phải nhà Ngân., bỗng cô quay sang chỗ Ngân – nhà mình?

- Có người đã xây lại nó, trong nhà có người đang chờ cậu đó! – Ngân úp úp mở mở khiến My tò mò muốn chết, không lẽ là ba cô?

Cô bước xuống xe, chạy vào nhà. Một người thanh niên đang ngồi trên ghế, ung dung uống trà. Cô thấy người người này rất quen, lục lại kí ức... Người đàn ông đó đứng dậy, quay mặt về phía cô.

- Anh hai! – cô chạy đến ôm chầm lấy anh..

- Nhớ ra anh rồi sao? – người đàn ông ánh mắt mỉm cười.

- Anh đi mười năm rồi, bây giờ mới về, còn trách em sao?- cô buông anh giận dỗi

- Thôi nào! Là anh sai! – anh dỗ dành cô, đương nhiên người anh lo lắng nhất là cô rồi.

- Em chào anh Hiếu!- Ngân im lặng này giờ mới lên tiếng

Hồ Quang Hiếu – anh bên họ ngoại của Bảo My. Ba mẹ mất sớm, anh được bố của My đưa về nuôi như con mình, vì từ nhỏ sống cùng Bảo My nên My coi Hiếu như anh hai, còn Hiếu rất thương My. Năm Hiếu 20 tuổi đã đi làm ăn với Park Dong Guk và trở thành cánh tay phải đắc lực của ông, là bạn thân của Park Anh Duy.

My chạy ra kéo vali vào.

- Em lên phòng đây! Phòng em ở đâu?

- Cô chủ mời đi theo tôi! – cô chưa kịp định thần thì có một người giúp việc đã đường dẫn cô, cô ngoan ngoãn đi theo.

.....

My đang ở trong phòng tìm hiểu tài liệu về những quán bar nổi tiếng ở Hà Nội thì chuông điện thoại reo lên.

- Dạ! Anh hai!

- Em đang ở đâu?

- Em đang ở nhà ạ!

- Em mau chuẩn bị đi, anh sẽ cho người về đón em

- Không cần đâu ạ! Anh cứ gửi địa chỉ cho em đi ạ! – đến bây giờ anh vẫn coi cô như con nít

- Được không vậy? – Hiếu hỏi như nghi ngờ thật ra là lo lắng

- Được ạ! Anh không tin em sao? Buồn quá! – cô tỏ vẻ thất vọng

- Được! Anh tin em! Nhớ tới sớm đừng để người ta chờ!

- Dạ! Anh hai! – cô nói một cách sáng khoái. Cúp máy xong cô chạy ra từ lấy quần áo rồi vào nhà vệ sinh. 10 phút sau, My bước ra. Cô đã tắm xong, làm tóc xong, make-up xong..

- Chú ơi! Chú đưa con tới nhà hàng xyz đi ạ! – cô nói như ra lệnh nhưng lại cực kỳ lễ phép.

- Dạ! Thưa cô chủ! – chú tài xế nhanh chóng chạy lại mở cửa xe. Cô bước lên xe rồi bắt đầu lên đường đến nhà hàng xyz

Xe dừng lại tại một nhà hàng lớn và sang trọng. Đây là nhà hàng bậc nhất tại Hà Nội. Cô đứng từ bên ngoài nhìn xuyên qua lớp kính tường chừng mong nhưng lại chẳng mong chút nào đã thấy anh hai cô ngồi tại bàn gần đó. Cô đang định bước vào thì thấy... Thiên ngồi đối diện với anh, bên cạnh là một cô gái, cô lẽ cô ấy là Ngọc Strong.

Hai hàng nước mắt bắt đầu rơi. Cô muốn quay người lại bỏ chạy. Không! Cô đã thay đổi rồi, trong vòng ba năm qua cô đã khác rồi..

My lấy tay gạt đi hai hàng nước mắt, bước vào.

My vừa bước vào bao nhiêu ánh mắt đã không rời, cô như nam châm vậy, khiến ai cũng phải nhìn theo, cô bước tới đứng sau lưng Thiên.

- Em đến rồi sao? – Hiếu nhìn thấy cô, cô không trả lời chỉ mỉm cười.

- Ngồi xuống đi! Lại đây! – My đi đến ngồi cạnh Hiếu, lúc này Thiên mới nhìn thấy cô, anh lập tức đờ ra. Người con gái anh ngày đêm mong nhớ, khuôn mặt Thiên đang tươi vui bỗng nhiên biến dạng. Nhưng vào mắt My đó lại là sự chột dạ...

- Đây là Bảo My sao? – Người phụ nữ tầm tuổi trung niên ngồi giữa hai người đàn ông (Hiếu và Thiên) lên tiếng, (bàn ghế theo vòng)

- Dạ thưa bác! My lại đây anh giới thiệu!

Hiếu đang định giới thiệu thì My cản lại

- Không cần đâu anh! Em biết hết rồi mà!

- Vậy sao? – người phụ nữ nghi ngờ

- Mọi người nổi tiếng thế, sao con lại không biết được ạ! – My tươi cười đáp lại

- Cái con bé này! – Trong mắt người phụ nữ này là sự hiểu biết và quan tâm tới tin tức kinh tế, giải trí.

- Dạ Bác Tú Linh!

- Chị My! Chị đã biết em rồi... vậy chúng ta làm bạn nha chị! – Ngọc Suong nhìn khá ngây thơ

Bảo My chỉ nở nụ cười chứ không đáp lại. Ngoài mặt thì vui cười chứ tim đang vỡ vụn, chảy máu đây này...

- Phục vụ! Con uống gì? – Tú Linh ân cần hỏi Bảo My

- Dạ! Chị cho em một ly sinh tố dâu ạ! Em cảm ơn! – My nhẹ nhàng với người phục vụ, song, không quên cúi đầu (quen rồi)

- Con đã đi đâu trong 3 năm qua?

- Dạ... con qua Mi 2 năm rồi qua Hàn Quốc 1 năm ạ! – Bảo My trả lời vô cùng lễ phép

- Sao chị lại đi nước ngoài làm gì? – Câu hỏi của Ngọc Suong làm cô chột dạ, mắt hơi liếc nhìn người đối diện, thấy anh từ nãy tới giờ chưa từng rời mắt khỏi cô. Dù không ngẩng đầu hay nhìn trực tiếp nhưng cô có thể cảm nhận được.

- Thật ra... là do con thất tình thôi ạ! – My trả lời một cách nhẹ nhàng như không liên quan đến mình.

- Ai mà lại bỏ rơi con vậy? Đúng là ngu ngốc! – Giọng bà hơi lên cao chứng tỏ bà đang hằn nộ tới mức nào

- Sao em không nói chuyện này cho anh biết? – Hiếu mặt tối sầm lại

- Anh bình tĩnh đi! Em sợ anh lo lắng mà! – My nhẹ nhàng dỗ dành anh mình, vẻ mặt dễ thương tới mức suýt làm ai đó phía đối diện không kìm lòng được.

- Nhưng vẫn là uất ức cho con, sao lại có người...

- Mẹ! Chắc là có lý do nào đó, chúng ta không phải người trong cuộc sẽ không hiểu được đâu... – Bồng Thiên lên tiếng cắt lời bà.

Phải, chúng ta không phải người trong cuộc... My nghĩ thầm mà chua chát trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thời gian ấy

Khi về tới nhà, Bảo My đã khóc, chỉ một câu nói của anh đã làm cô đau như vậy. My nằm vật xuống giường, úp mặt vào gối để từng giọt nước mắt thấm đẫm chiếc gối kia. Từng kỉ niệm, từng hình ảnh cứ ùa về...

- Tiểu My!

- Hử? – Bảo My trả lời nhưng khuôn mặt cứ nhìn chăm chăm vào cuốn sách

- Cuốn sách đó thì có gì hay hơn anh chứ? – Người đàn ông nào đó tỏ vẻ giận dữ... khiến cô không nhịn được cười...

- Được rồi! được rồi! – My buông cuốn sách, chuyển sự chú ý tới người con trai trước mặt.

Bỗng người đối diện đứng dậy, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô.

- Đi đâu vậy? – Bảo My giật mình, bị kéo phát dậy, theo đà nắm chặt lấy tay anh làm điểm tựa khiến người nào đó vô cùng thỏa mãn.

Phía trước mắt cô là một vườn hoa hồng xanh dương khiến Bảo My choáng ngợp, những bông hoa đua nhau khoe sắc, đua nhau tỏa hương.

- Thích không? – Khi My vẫn chưa thoát ra được, vẫn đang đứng ngơ ra đó thì một vòng tay ấm áp quen thuộc đã xuất hiện tại thắt lưng cô khiến cô hơi giật mình.

- Thiên! Là anh làm sao? – Giọng nói nhẹ nhàng, có lẽ sắp rơi lệ rồi.

- Chẳng phải em nói thích hoa hồng xanh sao? Chẳng phải nói muốn anh trồng một vườn hoa chứng minh tình cảm sao? – Giọng nói ấm áp phả bên tai khiến cô mê đắm, không muốn thoát ra.

- Anh vẫn nhớ sao? Em chỉ đùa thôi mà! – Bảo My trả lời nhưng giọng nói ngày càng nhỏ dần rồi như thì thầm. Rồi My thoát khỏi vòng tay của Thiên, ôm chặt lấy anh, áp khuôn mặt đỏ ửng vì hạnh phúc của mình vào khuôn ngực ấm áp, vững chãi kia. Giữa khung cảnh thơ mộng ấy, đôi trai gái ôm

nhau, tựa vào nhau không rời.

Bảo My ngồi bật dậy, gương mặt vẫn giàn dụa nước mắt, như nhớ ra điều gì, cô chạy xuống nhà, lấy xe rồi rời đi...

Trước mắt cô là một bãi đất trống, đất đã bạc, trở thành màu tro, có thể thấy nó bị hủy hoại nặng nề tới mức nào. Bảo My ngồi thụp xuống nền đất lạnh lẽo, cô đưa đôi bàn tay sờ, lần khắp mặt đất, những giọt nước mắt lại một lần nữa rơi xuống rồi biến mất trong nền đất đầy khí lạnh ấy. Một vườn hoa rực rỡ bây giờ chỉ còn lại một bãi đất hoang, chẳng còn lại chút gì... Tại sao? Tại sao anh lại nhẫn tâm như vậy? Tại sao?...

Khi Bảo My rời khỏi đó cũng đã là hoàng hôn, khuôn mặt bơ phờ như một cái xác không hồn... Nhưng cô đâu biết rằng ngay sau khi cô rời đi, một bóng hình từ phía sau thân cây to lớn bước ra, nhìn theo bóng lưng cô rồi đi, ánh mắt đầy đau thương. Thiên đưa bàn tay lên không trung như muốn chạm vào Bảo My nhưng chỉ là hư không...

Khi Thiên về tới nhà thì trời đã tối, anh vừa bước xuống xe thì một bóng hình nhỏ nhắn đã chạy từ nhà ra ôm chầm lấy anh khiến anh giật mình và trong một phút giây ấy, hình bóng ấy lại hiện về trong tâm trí, không chịu rời đi...

Thiên nhớ lại khoảng thời gian, những ngày cô đợi mình ở công viên, dù đói hay khát cũng phải chờ anh tới cho bằng được. Mỗi khi anh chạy tới nơi, đập vào mắt anh là hình bóng nhỏ bé đang ngồi trên chiếc ghế, mặt cúi xuống, chân thì như viết gì đó lên nền. Khi nghe thấy tiếng bước chân, như theo phản xạ My ngẩng đầu lên rồi hai chân chạy thật nhanh lao tới, ôm chầm lấy anh... Lúc ấy, trong lòng anh là cảm giác vô cùng ấm áp, hạnh phúc, chỉ muốn thời gian trôi thật nhanh để mau chóng rước cô về nhà, anh sắp không đợi nổi nữa rồi!

- Một không? – câu trả lời là cái lắc đầu như đang dụi khuôn mặt nhỏ nhắn ấy vào khuôn ngực với nhịp tim đập vững chãi...

Anh nhớ lắm, nhớ những khoảnh khắc ấy lắm...

Thấy Thiên đứng im không nhúc nhích, Ngọc Sương thấy lạ, bèn ngẩng đầu nhìn anh, nhưng trong mắt anh không có cô mà là một nơi xa lắm... Chết tiệt! Từ ngày gặp lại Bảo My, anh cứ như vậy... Không phải chị ta đã chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở đó chứ? Lại còn là em của Hồ Quang Hiếu!...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thay đổi

Bây giờ trời đã tối. Bữa tối cô cũng đã dùng xong. Cô đứng dậy lấy quần áo, thay...

My lái xe riêng ra ngoài... Chiếc xe dừng lại tại một quán bar. My bước xuống xe, tiến vào trong. Trên người My là chiếc váy hở vai, bó sát người màu đỏ, dưới chân là đôi platform shoe màu đỏ, mái tóc uốn nhẹ bồng bềnh, nhìn vô cùng nổi bật. Cô tìm một bàn ở góc khuất và gọi rượu. Cô không hề biết có người đã nhìn thấy cô, là anh-Hoàng Duy Thiên. Từ khi cô bước vào anh đã nhìn thấy rồi, chẳng phải cô nói cô ghét những bộ quần áo như vậy sao nhưng rồi cô vẫn mặc, chẳng phải cô nói cô ghét những nơi như thế này sao nhưng rồi cô vẫn tới... Cô thực sự đã thay đổi rồi!

Rượu được mang ra. My rót ra ly và bắt đầu uống

1ly

2ly

3ly

Thiên nhìn thấy trên mặt cô có gì đó, nhìn kĩ mới thấy đó là nước mắt, cô khóc sao? Chắc cô bị đá nên tới đây tìm rượu giải sầu. Đúng là báo ứng mà, ai kêu cô ngày đó rời bỏ anh! Nhưng rồi anh thấy miệng cô lẩm bầm gì đó... Và

- Choang! – Chiếc ly bị ném xuống đất không thương tiếc.

- Phục vụ! Mang cho tôi một ly khác! – cô gọi to

Phục vụ mang một chiếc ly nữa ra, cô uống thêm vài ly rồi... gục

Thiên thực sự rất muốn trả thù cô, cho cô biết cảm giác khi bị bỏ rơi là như thế nào! Nhưng... anh không làm được, khi nhìn thấy cô như vậy, anh vẫn đau lòng, trái tim anh vẫn đập vì cô... Thiên tiến đến gần cô, bế cô lên, nhìn gương mặt này anh thật sự đau xót vô cùng. Sao cô lại thành ra thế này? Cô gái ngây thơ của ngày xưa đâu rồi? Bế cô lên, mang cô ra xe và đưa cô trở về nhà.

Tới nhà cô. Bảo vệ cũng chẳng ngăn cản gì anh, bế cô vào nhà trong sự ngạc nhiên của người giúp việc

- Phòng cô ấy ở đâu? – Thiên hỏi một cách vô cùng tự nhiên nhưng lại mang dáng vẻ xa cách. Một người trong số đó chỉ cho anh.

Đưa cô vào phòng, đặt cô xuống, đắp chăn cho cô. Anh không kim được, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi mới rời đi.

Thời gian cứ thế trôi, Bảo My về nước cũng đã hơn một tháng. Cô biết đêm hôm đó là anh đưa cô về... mọi người đã nói cho cô biết. Tại sao? Tại sao anh rời bỏ cô rồi lại quan tâm cô như vậy? Rốt cuộc anh muốn giằng vò cô như vậy tới bao giờ?...

Về nhà rồi, My suốt ngày ăn, chơi rồi ngủ, chẳng phải làm gì. Cô sắp chán chết rồi. Anh Hiếu đi làm, Ngân cũng tới công ty gia đình làm việc, còn mỗi mình cô cô đơn, lẻ loi thế này.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Được gặp người thật

Mới sáng sớm, dưới nhà Bảo My đã ồn ào...

Bước chân nhỏ nhảnh, nhẹ nhàng bước xuống những bậc cầu thang..

Dưới phòng khách là ba người đàn ông, bao trùm lên họ là một màu đen của những bộ vest nhưng lại đầy tiếng cười, như một cuộc gặp mặt lâu ngày của những người bạn

-Chị My! – Còn có một cô gái nữa, vì ngồi theo hướng đối diện cầu thang nên chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy người vừa từ trên kia bước xuống.

Nghe Ngọc Sương gọi, ba người đàn ông đang trò chuyện mới ngẩng đầu lên

-My hả? Ngủ dậy rồi sao? Xuống đây anh giới thiệu! – Hiếu là người lên tiếng trước. Còn những người còn lại vẫn chưa kịp hoàn hồn, Bảo My vẫn đứng nửa chừng trên cầu thang, gương mặt nhìn xuống, ánh mắt ngỡ ngàng nhưng trong veo, hồn nhiên. Theo hướng của mọi người thì như một thiên sứ đang lạc vào thế giới loài người...

-Dạ! – Bảo My bước xuống, nhẹ nhàng, thướt tha đến cạnh Hiếu

-Lại đây! Anh giới thiệu với em. Thiên thì em biết rồi. Còn đây là bạn anh, anh trai Thiên, Duy Anh

-Em chào anh! – Giọng nói mê người cất lên như một thứ rượu khiến người ta say không muốn tỉnh lại.

-Mình đã từng nhìn thấy em ấy trong ảnh, càng lớn thì càng xinh! Haha!- Phải, Bảo My của hần đã trưởng thành rồi! Duy Anh nhìn chăm chăm Bảo My, cất tiếng khen nhưng lại chứa ẩn ý

-Vậy sao? Em không biết là anh lại biết cô ấy! – Thiên cười mà như không cười.

-Ừ! Có từng nhìn qua ảnh trong ví Hiếu nên biết thôi! Bây giờ được gặp ngoài đời quả không thể chê vào đâu được! – Duy Anh vừa nói vừa cười trong khi Thiên mắt không hề rời My dù một chút. Sao Bảo My lại không cảm nhận được, từ này tới giờ cô vẫn luôn cúi gằm mặt.

-Thôi mà! Sao mọi người cứ nói vắn đề đó vậy? Hôm nay là ngày vui mà! Nào! Em kính chị một ly! – Ngọc Sương vừa nói vừa đưa ly rượu vang về phía My

-Tiểu My/My không uống được rượu! – Như theo phản xạ có điều kiện, hai người đàn ông (Hiếu-Thiên) không hện mà cùng lên tiếng, nhưng điều này lại khiến Bảo My càng gượng

-A! Em không biết, em xin lỗi! – Ngọc Sương lên tiếng như xin lỗi nhưng lại như cố tình.

Mặc dù không nói gì nhưng với ánh mắt lão luyện của Duy Anh cũng như Hiếu đều có thể nhìn ra ở đây có vấn đề. Chỉ là họ không muốn không khí đang vui biến mất.

Thiên không nói gì nhưng trong lòng chính là đang tự hằn bản thân mình, tại sao phải quan tâm cô như vậy? Sau bao nhiêu chuyện xảy ra, tại sao anh vẫn hướng về cô, vẫn ghen khi cô cười với người đàn ông khác, vẫn lo lắng khi cô gặp nguy hiểm... Anh không hề muốn nhưng trái tim lại không chịu nghe lời, có lẽ lý trí đã chùn bước trước trái tim mất rồi!

Duy Anh biết My và Thiên từng hẹn hò, hai người từng là một cặp vô cùng đẹp, thậm chí chỉ còn chút nữa thôi hai người đã thành vợ chồng nhưng không biết chuyện gì xảy ra sau khi Thiên ra nước ngoài một tháng, hai người chia tay. Thiên là em trai ruột của hần, chuyện gì cũng kể cho hần nghe, dĩ nhiên hần biết. Thiên biết My qua lời kể của Hiếu, chuyện gì liên quan đến My, Hiếu cũng kể cho nó nghe, từ thói quen hàng ngày cho tới sở thích... Thiên từng nhìn thấy ảnh của My nhưng chỉ là tấm ảnh hồi My bé tí, vẫn còn bé trên tay. Cho tới khi gặp My tại sân trường cấp ba ngày con bé tốt nghiệp, thẳng bé liền tương tư con bé, bị sét đánh giữa ban ngày hôm đó. Nghe đâu My là người buông tay trước, rồi bỏ nó. Chuyện này còn khiến nó suy sụp trong một

thời gian dài, cho đến khi Ngọc Sương xuất hiện. Hấn biết, Thiên chấp nhận Ngọc Sương vì con bé có nụ cười vô cùng giống My. Có vẻ như Hiếu cũng không biết chuyện này.

-Mọi người! Thật ra... em. à không... bọn em... Em và Nam Joon dự tính sẽ đính hôn vào cuối tuần...

-Vậy sao? Sao anh không được biết vậy? – Trong khi Duy Anh đưa thì My vô cùng ngỡ ngàng, đôi mắt mở lớn nhìn Thiên, phát hiện anh cũng đang nhìn mình, hai ánh mắt chạm nhau, một hồ hững, một ngỡ ngàng long lanh như đọng lệ như muốn hỏi lại anh. Cô rất muốn anh phủ nhận... nhưng...

-Phải! Cuối tuần bọn em sẽ đính hôn. Ngọc Sương có thai rồi! – Câu nói như đánh thẳng vào trái tim mềm yếu của My, Thiên nói nhưng ánh mắt không rời My, anh nghĩ rằng khiến cô đau khổ chính là niềm vui của anh nhưng khi thấy ánh mắt cô sụp xuống, chớp chớp như muốn cố gắng ngăn cho nước mắt rơi xuống, Thiên mới thấy hình như trái tim anh cũng đau.

-Chúc mừng! – Hai người đàn ông cùng cùng ly chúc mừng người đàn ông trẻ sắp làm bố

-Bố mẹ biết chuyện này chưa? – Duy Anh lên tiếng hỏi, trong lòng như trút được gánh nặng nào đó.

-Anh! Mọi người em xin lỗi! Hình như em có điện thoại, em xin phép! – Nói rồi cô đứng dậy, đầu cũng không ngẩng lên.

Ngọc Sương ngồi như không khí từ nãy tới giờ thấy vô cùng tức mắt. Đúng là tình cũ không rủ cũng tới, cô cố gắng bao nhiêu cũng đổ sông đổ bể, bàn tay dưới ghế nắm chặt lại, ánh mắt hận thù nhìn theo Bảo My bước lên lầu.

Ba người đàn ông vẫn nói chuyện vô cùng vui vẻ mà không hề biết rằng, trên kia một người con gái đang ngồi tựa cửa để mở cửa cho những giọt lệ kìm nén từ nãy tới giờ thoát ra ngoài...

}CM

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thất hứa

Nhân hôm nay ngày đẹp trời, Bảo My cùng Khả Ngân ra ngoài shopping. Hai cô lượn, bay khắp các cửa hàng trong thành phố. Bỗng Khả Ngân dừng lại một cửa hàng áo cưới:

-My My! Cậu nhìn kia! Bao nhiêu áo cưới đẹp quá! Sau này cưới mình cũng sẽ có chiếc áo cưới đẹp lung linh luôn:

-Sao? Yêu ai rồi à? – Nói! Nhanh! – Bảo My nhanh chóng bắt được mấu chốt, tra hỏi.

-Đâu có ai đâu! Đừng trêu mình mà! – Dù miệng biện minh là vậy, nhưng khuôn mặt Khả Ngân cứ ngày càng đỏ lên, đánh yêu Bảo My nhưng lại chẳng thấy My phản ứng gì, Ngân đâu biết rằng My đang chìm vào dòng suy nghĩ, dòng trí nhớ của bản thân mình:

-Thiên! Sau này chúng ta kết hôn sẽ vào tiệm này may áo cưới được không?

-Được chứ! Tất cả chiều theo ý em hết mà!

Đáp lại là giọng nói vô cùng yêu chiều

Trong tâm trí My hiện giờ chính là câu nói ấy, nhưng còn cơ hội nữa không?

-My My! Nhìn kia! – Bỗng tiếng kêu của Khả Ngân làm cô bừng tỉnh, ánh mắt nhìn theo hướng nhìn của Khả Ngân.

Đập vào mắt cô là hình ảnh một nam, một nữ trước sau và không ai khác là Thiên và Ngọc Sương. Hai người bước ra từ tiệm áo cưới. Sao lại như vậy? À, quên mất, tuần sau là hai người họ đính hôn rồi, có lẽ sẽ có đám cưới nhanh thôi...

Rõ ràng là anh lừa cô, chẳng phải anh đã nói sẽ không đi cùng bất kì người phụ nữ nào vào đây, ngoại trừ cô sao? Nhưng... phải chăng đó chỉ là một lời hứa suông?

Hai người, à không, bốn người đối mặt với nhau, mỗi người một tâm trạng khác... Thiên không nghĩ rằng sẽ gặp cô ở đây. Khi nhìn thấy cô, không hiểu sao trong tâm trí anh hiện lên hai từ "giải thích", con tim cứ nói với anh phải lên giải thích rõ ràng, đừng để cô hiểu lầm nhưng lý trí lại kéo trở lại sao phải giải thích, rõ ràng là cô ấy là người buông tay trước...

-Em chào hai chị! – Ngọc Sương liên tiếng chào như vô hình trung phá vỡ không gian hiện tại. Lúc này ba người cũng như thoát khỏi thế giới nội tâm của bản thân.

-Hai người đi thử áo cưới sao? Tôi nghe nói tiệm áo cưới này rất nổi tiếng đó! – Giọng Bảo My mang vài nét châm chọc nhưng có lẽ đối phương không nghe ra.

-Vậy sao ạ? – Trên nét mặt Ngọc Sương là vẻ ngạc nhiên giả tạo.

-Đi thôi! – Thiên ngắt lời, kéo Ngọc Sương đi ngang qua người Bảo My.

Từ lúc hai người gặp nhau ở nhà hàng, tới nhà cô rồi ở đây, hai người chẳng nói với nhau câu nào...

-My My! Anh ta thật quá đáng, anh ta không cảm thấy bản thân vô tình sao? Rõ ràng là anh ta bỏ cậu trước, bây giờ gặp lại nhau cứ như là cậu có lỗi nặng lắm vậy! Tên vô tình! - Khả Ngân đi bên cạnh, không thể chịu được thái độ của Thiên, bắt bình lên tiếng bênh vực bạn thân mình. Bảo My không nói gì, yên lặng, vô cùng yên lặng, nhưng trong mắt cô chính là sự tuyệt vọng và cả thất vọng... Chỉ không ngờ rằng bản thân mình lại trao trái tim cho một người như vậy!

Bảo My ngẩng mặt, đưa ánh mắt đầy ưu sầu nhìn về phía tiệm áo cưới lộng lẫy trước mặt...

-Về thôi!

-My My! Cậu không sao chứ? – Khả Ngân lo lắng nhìn người bạn thân đang đứng trước mặt mình.

-Mình không sao! Đi thôi! Đừng để anh hai mình đợi! – Bảo My nói mà không để ý rằng sắc mặt ai đó bên cạnh đã thay đổi.

Hai người đi chơi rồi hẹn Quang Hiếu đi ăn trưa luôn, bây giờ bụng hai người đã réo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bữa tiệc làm tan nát lòng người

Thiên trở về nhà cùng Ngọc Sương.

Ngọc Sương biết tiệm áo cưới ấy, anh và Bảo My đã từng thử hẹn ở đó. Vậy thì sao chứ? Dù sao sau này anh cũng sẽ là chồng cô, còn Hà Huyền Bảo My đó, chỉ là dĩ vãng mà thôi! Nhưng anh lại không cho cô thử áo cưới ở trong đó. Nhưng cũng may chị ta cũng đã nhìn thấy...

Khi bước tới trước cửa tiệm, anh đã ngay lập tức nhận ra, chỉ không nghĩ rằng Ngọc Sương lại thích tiệm này. Khi bước vào trong, nhìn thấy người con gái ngồi ở trong đó, ngay lập tức anh đã không thể chịu được, liền thuyết phục Ngọc Sương đổi tiệm áo cưới. Lúc đầu cô cũng không chịu nhưng không hiểu lại thay đổi rất nhanh chóng, anh cũng an tâm...

Thời gian cứ trôi chẳng thèm nhìn sắc mặt ai, thế mà đã đến thứ hai, ngày đính hôn của Duy Thiên và Ngọc Sương cuối cùng cũng đã đến.

Bảo My tiến vào cùng với anh hai của mình, trong bộ đầm dạ hội đơn sắc trắng dây lưng xích, cô thu hút bao ánh mắt, chiếc đầm xẻ trước ngực, gần như hở toàn bộ lưng vô cùng quyến rũ. Đi bên cạnh ông anh toàn thân đen lại càng làm nổi bật cô lên. Khi hai người tiến vào đã thành nam châm rồi...

-Hồ tổng! – Có người nhận ra anh, lập tức tiến lại làm quen nhưng lại không thể rời mắt được người con gái đi bên cạnh anh – Còn vị này là?

-Em gái tôi! Chào giám đốc Trần! – Quang Hiếu từ tốn giới thiệu

-Thì ra là em gái ngài. Thật xinh đẹp! – Dù biết là em gái Hồ tổng nhưng ông ta lại không thể ngừng tư tưởng đến cô.

Trước mắt cô là một người đàn ông chừng 50 tuổi, nhìn vào ánh mắt ông ta, sao cô lại không thể nhìn ra được ý định của ông ta... Vốn đã cảm thấy ngọt ngào, nay lại càng ngọt ngào hơn.

-Anh! Em qua kia chút nha! Đi cùng anh em thấy chánnnnnn! – Bảo My ghé vào tai anh nói nhỏ khiến anh không thể không bật cười, đành gạt đầu cho cô toại nguyện.

Vậy là một mình rào bước trong đại sảnh đầy người với đầy những khuôn mặt giả tạo...

-Mọi người! Hôm nay là ngày vui! Bây giờ chúng ta hãy cùng chào đón hai nhân vật chính của buổi tối ngày hôm nay! – MC trên sân khấu tươi cười. Bảo My nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, cô bèn quay đầu về phía sân khấu, trên sân khấu không phải là Anh Duy sao? Cô biết anh ta, anh ta chính là bạn thân của Thiên, lúc trước luôn thích chọc ghẹo cô... Những kỉ niệm đẹp đẽ thời ấy lại liên tục hiện ra trong tâm tưởng Bảo My. Nhưng những gì đẹp đẽ ấy bị cắt đứt bởi hình ảnh Ngọc Sương khoác tay Duy Thiên bước lên sân khấu. Hình ảnh thật đẹp, không khí thật vui, nhưng sao cô chẳng thể vui được, thậm chí chẳng thể cười được, chỉ có thể đứng đờ người ở đó. Hình ảnh này không biết cô đã tưởng tượng ra bao nhiêu lần, bây giờ đã xuất

hiện trước mặt cô rồi nhưng chỉ là nữ chính đã thay đổi, chẳng phải là cô mà là một người con gái khác – Ngọc Sương.

Khi bước lên đến sân khấu, hình ảnh người con gái với ánh mắt bi thương liền nhảy vào mắt Thiên. Sao cô lại ăn mặc như vậy? Anh chỉ hận không thể móc mắt của tất cả những người đàn ông ở đây ngay cả phụ nữ ra. Nhưng bây giờ anh có quyền gì với cô? Anh đau chứ! Anh mệt chứ! Khi cứ phải sánh đôi cùng với người mình chẳng có chút tình cảm nào. Rồi sau cuộc sống của anh sẽ ra sao khi chung sống với người anh chẳng hề yêu? Anh nghĩ tới bản thân, nghĩ tới người con gái mình yêu mà vô tình quên mất người con gái đang đứng ngay bên cạnh anh đây...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tan nát

Khi mọi thứ đang vô cùng tốt đẹp, bỗng... cô dâu bị đau bụng rồi máu... máu chảy xuống dọc theo đôi chân trắng mịn...

-Nam Joon! Bụng em đau quá! – Ngọc Sương mặt nhăn nhó, mồ hôi bịn rịn

-Mau! Mau gọi xe cấp cứu! – Thiên vô cùng lo lắng

-Cậu ở đây! Minh ra kia chờ xe! – Anh Duy lên tiếng, ánh mắt lo lắng nhìn Ngọc Sương rồi lại nhìn người bạn thân của mình.

Trong khi mọi người đang đợi xe cấp cứu, ai cũng lo lắng thì một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

-Cô ta! Hồi nãy tôi thấy cô ta bỏ gì đó vào rượu giao bôi của hai người! – Một cô gái với gương mặt xinh đẹp bước ra, tay chỉ vào Bảo My khiến ai cũng ngỡ ngàng, ngay cả My cũng ngạc nhiên. Sao cô ta lại chỉ vào cô?

-Cô đừng nói bậy! – Hiếu tức giận lên tiếng, mặt sa sầm

-Tôi... Tôi không nói dối, chính mắt tôi thấy cô ta lén lút bỏ thứ gì đó vào! – Lúc đầu có hơi sợ nhưng khi nhìn vào ánh mắt của Ngọc Sương, cô ta không còn sợ gì nữa...

-Không! Tôi không có làm! Tôi không có! – Bây giờ trên mặt Bảo My là sự sợ hãi, sao lại vu oan cho cô, cô đắc tội gì với cô ta à?

-Chị! Em luôn coi chị là chị của em. Tại sao chị lại độc ác như vậy! Chị ghét em thì cứ nhắm vào em này, con em còn chưa ra đời mà! – Ngọc Sương nói trong đau đớn nhưng trong bụng chính là đang cười, cười rất hả hê là đằng khác.

-Tôi...

My còn chưa nói xong, Thiên đã tiến lên, bóp lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô

-Cô nghĩ mình là ai? Cô muốn gì đây... sau bao nhiêu chuyện cô đã làm, cô còn muốn gì nữa! – Thiên vô cùng tức giận, anh vốn không tin đây là cô làm nhưng biết làm sao được khi nhân chứng, bằng chứng rõ ràng như vậy...

-Em không có! Không phải em làm mà! Anh tin em đi mà! – Thi ra câu nói đầu tiên sau bao năm gặp lại của hai người là câu nói này. Anh không tin cô sao? Cô không làm mà!

-Không làm! Cô nghĩ tôi sẽ tin cô sao? – Không phải, tim anh không muốn anh nói câu tổn thương cô như thế này nhưng tại sao miệng anh cứ nói ra?

Hiện giờ, trong mắt Bảo My là sự tuyệt vọng hoàn toàn, hai hàng nước mắt chảy dài xuống theo gò má trắng mịn. Nhưng khi vào mắt anh lại là sự giả tạo:

-Cô đừng ở đây nước mắt cá sấu...

-Thiên! Xe cấp cứu tới rồi! – Sau khi nghe Anh Duy gọi, Thiên lập tức buông cô ra, nói chính xác là bỏ mặc cô, bế Ngọc Sương ra ngoài.

Bảo My tuyệt vọng ngồi xuống nền đất lạnh lẽo, nước mắt không thể ngừng chảy xuống.

-My!

-Anh hai! Em không có làm mà! – My vừa nói vừa khóc trong đau khổ

-Anh biết! Anh tin em mà! Thiên nó đang lo lắng nên vậy thôi!

Chấm dứt rồi, hy vọng của cô tan biến rồi! Có lẽ từ nay anh và cô sẽ là hai người dung hoàn toàn... Tìm cô đau lắm! Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại

thành ra như vậy? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh thật nhẫn tâm

Tại bệnh viện, mọi người đang vô cùng lo lắng cho Ngọc Sương đang đối mặt với tử thần ở trong kia.

Sau bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng bác sĩ cũng bước ra, dù không muốn nhưng ông phải nói

-Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm nhưng còn đứa bé... không giữ được!

Nói là không đau khổ thì hoàn toàn không phải, đó là con anh mà! Sao không đau cho được! bố mẹ anh họ còn chưa biết chuyện này. Phải làm sao nói với họ đây!

-Thiên! – một giọng nói nhẹ nhàng gọi tên anh, anh quay ra nhưng ngay lập tức ánh mắt trở nên căm phẫn:

-Cô còn có thể vác mặt tới đây sao?

-Thiên! Em thực sự không làm! Anh tin em đi mà! Không phải em làm mà! – Giọng cô yếu ớt, gần như sức lực không còn.

-Tin cô! Tôi đâu có ngu! – Anh tức giận đẩy cô ra khiến cô ngã xuống đất. Còn anh cao cao tại thượng ở trên nhìn xuống dưới.

-Em không làm thật mà! Cô ta vu oan cho em! Em... - Bảo My nhanh chóng đứng dậy, cầm tay anh muốn thuyết phục anh, nhưng thay vào đó là sự giận dữ của anh:

-Tôi không thể ngờ rằng cô lại có thể trở nên như vậy! – Thật không thể tin đây chính là Tiểu My của anh, dù sao đi chăng nữa Ngọc Sương cũng là người vô tội mà!

Anh không tin cô sao? Sao có thể như vậy được? Dù không ai tin cô đi chăng nữa thì anh cũng phải tin cô chứ? Đau quá! Nhìn anh lo lắng cho một cô gái khác, nghe anh chỉ trích mình thì ra là cảm giác như vậy! Em cảm nhận được rồi! Cuộc đời thật chẳng ra làm sao cả! Sao lại để em và anh bước vào tình cảnh này chứ! Thì ra lòng tin của anh với em đã chẳng còn nữa rồi! Tình yêu gì chứ? Kì niệm gì chứ? Giờ chẳng là gì cả! Chỉ là sự đau thấu tim...

Bảo My lặng người, đôi chân cứ thế bước quay ngược lại, nước mắt cứ rơi thấm đẫm khuôn mặt tuyệt vọng.

Cô đi rồi! Kết thúc rồi! Nhưng sao anh chẳng thấy vui chút nào? Hai người bọn họ có nhất thiết phải như vậy không? Bỗng đâu đó vang lên một tiếng nói vô cùng yêu chiều:

-Dù cho cả thế giới này không tin em thì anh vẫn sẽ tin em! Vì em anh có thể quay lưng với cả thế giới!- Lời nói ấy nay còn đâu! Thiên nhớ lại mà lòng đau như cắt. Bảo My lững thững bước đi như người vô hồn.

Cứ như vậy, rồi cũng đã một tháng trôi qua kể từ ngày hôm đó.

Hoàng Tú Linh biết chuyện thì vô cùng tức giận, bà không thể để yên chuyện này được dù đó có là em gái Hiếu đi chăng nữa... thì... đó cũng là cháu nội của bà. Bà biết con trai bà còn rất trẻ nhưng bà thật không thể ngờ... một cô gái nhìn hiền lành, xinh đẹp như vậy mà có thể làm ra được chuyện như vậy. Thật không thể chấp nhận được! Thiên và Duy Anh đã tốn không ít nước bọt để khuyên ngăn bà. Ông Park Dong Guk cũng đành thôi bỏ qua, hai con trai đã nói tới đó rồi, với lại ông tin tưởng Hồ Quang Hiếu.

Dù thời gian có thực sự là liều thuốc lãng quên hữu ích nhất đi chăng nữa thì có những nỗi đau vẫn không thể xóa nhòa được, phải chăng thời gian chưa đủ...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quá khứ

"Thời gian thì cứ trôi đi, chẳng chịu nề mặt bất cứ ai!"

Đã từng là đôi uyên ương một thời, xin anh đừng làm em phải khóc

Vời em chỉ có mình anh thôi

Khi em nhắm mắt lại, hình bóng anh lại hiện về

Khi em bật tai lại, tiếng nói anh lại văng vẳng

Xin anh đừng rời xa em

(We were in love – T-ara&Davichi)

Người tính làm sao có thể bằng trời tính được! Tưởng chừng như hạnh phúc ở ngay trước mắt đấy! Tưởng chừng như chỉ cần với tay là có thể chạm tới được nhưng thực chất lại chẳng khác gì đưa tay với sao trên trời. Có người từng nói rằng tình yêu phải trải qua gian nan, thử thách mới có thể bền chặt... Cuộc sống không phải lúc nào cũng thuận lợi, luôn có những khó khăn, thử thách chờ ta phía trước... Tình yêu của hai người có lẽ chính là như vậy! Nhưng chỉ sợ, không phải là trải qua gian nan, thử thách mà là bị gian nan, thử thách vùi dập, đến cuối cùng vẫn là chia lìa. Hai người có phải là có duyên nhưng không có phận?

Từng kỉ niệm thời thanh xuân ấy cứ ùa về trong tâm tưởng Bảo My. Thanh xuân của cô là anh, thanh xuân của anh cũng chính là cô... Có phải hai người chỉ là "thanh xuân vườn trường", sau bao năm trôi qua, đó chỉ còn là một hồi ức, một dĩ vãng đẹp đẽ? Nhưng phải chăng mọi chuyện sẽ không dừng lại ở đó, có vẻ như giữa anh và cô vẫn còn một mối liên hệ nào đó...

-My My! Cùng mình tới một nơi. – Mới sáng sớm Khả Ngân đã réo rắt tại cửa nhà khiến bao nhiêu dòng suy nghĩ đang ùa về cùng biến tan.

-Mình đây! Mới sáng sớm có chuyện gì vậy?

-Đi cùng mình, có người muốn gặp cậu.

-Ai chứ? – Bảo My chưa kịp hỏi ra ngọn ngành thì đã bị Khả Ngân kéo đi.

Chiếc xe Audi dừng tại một nhà hàng, hai người con gái vô cùng xinh đẹp bước chân xuống xe, hai đôi chân ngọc ngà thẳng tiến vào nhà hàng.

-Rốt cuộc cậu định làm gì vậy? – Bảo My vừa đi vừa lo lắng hỏi. Mặc dù Khả Ngân là con nhà khá giả, từ nhỏ được dạy dỗ tử tế nhưng "bản tính là do trời sinh" rồi, Khả Ngân không bao giờ chịu thiệt về phần mình, không thể chịu được bất công, thậm chí chẳng thèm quan tâm tới tôn ti trật tự gì cả...

Hai người được phục vụ dẫn tới một bàn đã đặt sẵn

-Chào hai người đẹp! – Trước mặt hai người là một chàng trai vô cùng điển trai, trên người khoác bộ vest sang trọng, Bảo My cảm thấy người này rất quen, bỗng trong đầu cô hiện ra một cái tên:

-Tuấn Đạt!

-Đúng rồi! – Khả Ngân vui mừng reo lên như trúng số sô.

-Anh còn tưởng em đã quên anh rồi chứ! – Bảo My không đáp lại mà chỉ cười trừ. Nhưng Khả Ngân thì không thể ngừng được, cái miệng lại bắt đầu.

Tuấn Đạt, Lưu Trần Tuấn Đạt – vị đàn anh tài cao thời cấp 3 với cô. Hai người học cùng trường, Tuấn Đạt học trên cô một lớp, từ ngày cô vào trường vẫn luôn theo đuôi cô không ngừng, nói cái gì mà yêu từ cái nhìn đầu tiên, cái gì mà tình yêu sét đánh... khiến cô gặp không ít phiền phức. Khả Ngân luôn là người giải quyết những cô bạn fan cuồng nhiệt, luôn gây phiền phức rắc rối cho Bảo My. Cô đã nhiều lần nói với anh ta, cô là hoa đã có chủ, cô đã có bạn trai rồi. Nhưng vị đàn anh này lại vô cùng cứng đầu, nói chỉ cần một ngày cô chưa là vợ người ta thì anh ta vẫn còn cơ hội... Thực sự cô một muốn chết luôn! "Giấy không gói được lửa", chuyện vẫn truyền tới tai Thiên, thậm chí hai người đã từng đánh nhau sau đó Tuấn Đạt chuyển trường, cô có từng hỏi Thiên nhưng anh giấu cô, nói là chuyện đàn ông bọn họ. Nghĩ sao cô tin!

Thiên vốn kế thừa gia sản của gia đình rất sớm, cũng bởi vì gia đình họ quá nhiều tiền nên ngay từ khi còn bé, Thiên và anh hai của mình – Duy Anh đã phải sống trong sự gò ép, thúc đẩy của cả bố và mẹ. Năm 17 tuổi Thiên đã kế nhiệm chức Phó tổng giám đốc của tập đoàn ST – đa ngành, lúc ấy Bảo My chỉ vô tình nhìn thấy Duy Thiên trên một kênh tin tức, chính gương mặt chẳng hợp gì với độ tuổi thật của bản thân, quan trọng chính là đôi mắt có chiều sâu, hun hút như muốn hút người khác vào, từ đó cô biết cô đã bị người đàn ông này hớp mất hồn rồi... Nhưng Bảo My chưa từng dám mơ ước tới bản thân sẽ được đứng cùng anh. Có lẽ kiếp trước hai người chưa hết tình duyên nên kiếp này ông trời cho hai người tiếp tục hoàn thành nốt...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Không thấu

Cơm nước xong xuôi, ba người ra về.

Khả Ngân biết Bảo My vẫn chưa quên được Duy Thiên, dù Bảo My không nói nhưng bản thân cô không phải mù, cô có thể nhìn thấy được. Bây giờ chẳng phải là cơ hội tốt sao? Tuấn Đạt trở về rồi, sao cô lại không tác thành cho hai người chứ nhỉ?

-My My! Mình có việc phải về công ty trước, hay cậu về cùng Tuấn Đạt đi, "anh đập troai" có chịu cho bạn em đi nhờ không vậy? – Khả Ngân nói với giọng hài hước vô cùng, đôi mắt giảo hoạt

-Haha! Dĩ nhiên là không thành vấn đề! – Tuấn Đạt vui vẻ đáp lại

-Ngân Ngân! Minh...

-Minh đi trước đây! – Bảo My còn chưa kịp nói gì, Khả Ngân đã chạy mất dạng

Khả Ngân chạy tới cửa thì vô tình va vào một người đàn ông đi từ ngoài vào, do cứ để ý, đầu cứ ngoảnh lại phía sau xem tình hình nên không để ý phía trước.

-A! – Ngay sau khi đứng dậy sau cú ngã, còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn người phía trước đã bắt đầu:

-Đi không nhìn đường sao? Anh có biết tôi là cảnh vàng là ngọc của ba mẹ tôi không hả? Anh... anh... - lời đến miệng không thể tiếp tục được nữa vì... vì... người trước mặt Khả Ngân không phải ai khác mà chính là Quang Hiếu – anh hai Bảo My

-Anh Hiếu!- Cô lập tức đổi giọng, tiếng gọi "anh Hiếu" cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, hai tai bắt đầu nóng ran. Hồ Quang Hiếu thích thú nhìn cô gái trước mặt, không nghĩ một cô gái ngày thường nhẹ nhàng, hoạt bát cũng có một mặt đánh đá như vậy! Hiếu càng nhìn thì Ngân càng cúi thấp mặt, hai má cứ ngày càng đỏ lên. Tiêu rồi! Mặt cô sắp có thể trắng trúng được rồi! Làm sao đây?

-Tổng giám đốc! Khách hàng... - Trợ lý đang lên tiếng thì bị bàn tay dơ lên của Quang Hiếu chặn họng.

-À! Anh Hiếu! Anh có việc thì vào đi! Em đi trước! – Khả Ngân cố gắng lấy lại vẻ mặt, cười trừ, muốn nhanh trốn thoát

-Sao em lại tới đây? – Có vẻ Hiếu chưa muốn tha cô bé này.

-A! Em tới gặp bạn! – Vừa nói Khả Ngân vừa chỉ tay vào bên trong. Vì nhà hàng cũng không quá rộng, Hiếu nhìn theo hướng chỉ của Khả Ngân, thấy bên trong chỉ có một bàn có duy nhất một người con trai đang ngồi đấy. Lòng mày vô thức nhủ lại. Người ngồi đó là Tuấn Đạt. Anh đã chẳng còn lạ cậu ta nữa rồi.

-Em đi trước! – Nói chưa dứt câu, Khả Ngân đã lách qua anh, đi mất. Quang Hiếu nhìn theo hướng Khả Ngân vừa đi, hai môi bất giác tạo thành một nụ cười mỉm. Trợ lý nhìn mà giật mình, nhìn vị Tổng giám đốc cao ngạo, lạnh lùng của mình rồi lại nhìn cô gái vừa rời đi, cậu tin chắc rằng cô gái kia không thể là người bình thường được. Cậu đứng gật gù mà không biết Quang Hiếu đã rời đi lúc nào.

-A! Tổng giám đốc! Đợi tôi với! – Cậu nói nhỏ rồi chạy theo

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tình cũ không rủ cũng tới

Bảo My nhìn theo hướng Khả Ngân chạy đi, cũng muốn chạy theo nhưng bị Tuấn Đạt kéo lại:

-Để anh đưa em về!

-À... anh đợi chút! Em đi vệ sinh đã! – Nói dứt lời Bảo My cầm túi xách chạy theo hướng nhà vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa mặt, Bảo My ngắm bản thân ở trong gương.

Tuấn Đạt đợi mãi chẳng thấy cô ra, đứng ngồi không yên, sợ rằng cô bỏ đi mất, đang định đi vào tìm thì Bảo My bước ra.

-Đi thôi anh! – Hai người cùng nhau bước ra khỏi nhà hàng.

Bảo My và Tuấn Đạt ở trên xe không ai nói lời nào, mỗi người có một tâm sự riêng, một ý nghĩ riêng.

- Anh nghe nói em và Thiên đã chia tay?

- Vâng!

- Sao vậy? – Đợi mãi chẳng có câu trả lời nên Tuấn Đạt cũng thôi.

- Sao năm đó anh lại chuyển trường? – Mãi một lúc sau Bảo My mới hỏi, thật ra cô muốn hỏi lâu rồi nhưng không biết mở lời như thế nào.

- Cũng chẳng có gì! Gia đình anh chuyển nơi ở nên anh cũng đi theo thôi! Em đang quan tâm anh sao? – Tuấn Đạt nổi hứng trêu chọc cô nhưng đổi lại chính là sự im lặng, mãi sau cô mới lên tiếng:

- Có liên quan tới Thiên không? – Đổi lại cũng là sự im lặng. Bảo My thấy lạ liền quay lại nhìn Tuấn Đạt, chỉ thấy ánh mắt anh âm trầm, không thể nhìn thấy được anh đang suy nghĩ gì.

- Anh Đạt! – Cho đến khi Bảo My lay, Tuấn Đạt mới thoát khỏi suy nghĩ của mình.

- À... không sao! – Tuấn Đạt cười trừ, có vẻ anh muốn che dấu một bí mật gì đó, Bảo My hoàn toàn có thể nhìn thấy được điều đó, rốt cuộc có chuyện gì mà cô không biết sao?

- Anh thấy em thay đổi rất nhiều rồi đó! Cô bé hay cười ngày đó của anh đâu rồi hả? – Tuấn Đạt thực sự muốn phá vỡ cái bầu không khí quỷ dị này.

- Biến thiên đâu bề là điều tất yếu mà! Con người, ai rồi cũng sẽ phải thay đổi thôi. Nhưng mà... ai là của anh hả? Nói như đúng rồi! – Vô tình phát hiện ra điểm sai trong câu nói, anh vẫn như vậy, chẳng thay đổi nhiều lắm nhưng có vẻ như cô đã thay đổi nhiều rồi thì phải?

- Haha! Nếu không phải ngày đó em đã là bạn gái Thiên, anh đảm bảo rằng em sẽ là bạn gái anh, có khi... bây giờ cũng sắp trở thành vợ anh rồi! – Lời nói như đùa nhưng lại như thật.

- Nếu... anh chỉ có thể nói nếu mà thôi! – Phải! Nếu... nếu thời gian quay trở lại chắc chắn cô sẽ không quen biết Thiên để bây giờ mọi chuyện ra nông nỗi này, sẽ không đi đến bước đường này.

Chiếc xe Lexus dừng trước cổng nhà Bảo My. Cô bước xuống xe, Tuấn Đạt cũng xuống, hai người nói gì đó với nhau rồi cô bước vào nhà. Tuấn Đạt đứng một lúc rồi cũng lái xe rời đi. Toàn bộ đã được thu vào mắt một người, trong đôi mắt đó có sự tức giận, có sự đau khổ và có cả sự tuyệt vọng... Đúng là Tình cũ không rù cũng tới...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Suy tính

"Người ta khổ vì thương không phải cách

Yêu sai duyên, và mến chẳng nhằm người."

Người ta nói "Yêu đơn phương vốn không cần xin phép để bắt đầu hay kết thúc mà chỉ là vỡ kịch do ta tự biên tự diễn". Phải chăng ngay từ lúc bắt đầu đã là cô tự ảo tưởng?

Lưu Trần Ngọc Sương vốn là một tiểu thư nhà danh giá, bố mẹ cô là chủ tịch của một tập đoàn về nội thất. Một ngày, năm cô học lớp chín, cô được bố mẹ đưa đi gặp đối tác cùng. Trùng hợp thay, đối tác ấy chính là bên tập đoàn ST và cô đã gặp rồi thích Thiên trong hoàn cảnh như vậy. Cô tìm hiểu thông tin về anh, anh vốn là con lai, ba là người Hàn Quốc còn mẹ là người Việt Nam. Tên thật của anh là Park Nam Joon.

Ngọc Sương thích Duy Thiên, có lẽ ai cũng sẽ nghĩ đó chỉ là những rung động nhất thời của cái tuổi nổi loạn nhưng Ngọc Sương chưa từng nghĩ vậy. Cô thích Thiên, một cách âm thầm, rồi cứ như vậy, cái gọi là thích ấy đã chuyển thành yêu lúc nào không hay! Ngọc Sương từng tới ST tìm Duy Thiên nhưng lại không dám bước vào, cứ đứng dưới cổng tòa nhà rồi khi nhìn thấy anh bước ra từ tập đoàn cô đã vui tới mức nào. Cô cố gắng học, muốn sau này thừa kế tập đoàn, lúc đó cô sẽ có cơ hội gặp anh nhiều hơn nhưng rồi khi thấy anh sánh bước bên một cô gái, tuổi cũng xấp xỉ tuổi cô. Cô có thể thấy được sự quan tâm, chăm sóc, cả ánh mắt yêu chiều, những động tác dịu dàng và nụ cười hiếm hoi của anh... cô thực sự ghen tị, tại sao không phải là cô? Tại sao?

Phải chăng tình yêu của Ngọc Sương cô chính là "Tình yêu chỉ dám đứng nhìn từ xa"! Thì ra cô gái đó là Hà Huyền Bảo My, Bảo My hơn cô một tuổi. Hai người họ hẹn hò đã được một thời gian rồi nhưng... cô là người gặp anh trước mà! Không thể thế được! Trong mỗi người đều có sự ích kỷ, sự ích kỷ của riêng bản thân, hãy để cô được ích kỷ được không? Và con tim cô đã mách bảo, nó bảo với cô Thiên vốn thuộc về cô, trái tim chắc không sai đâu nhỉ? Và rồi cô thực sự đến gần được anh...

Có lẽ ông Trời cũng muốn giúp Ngọc Sương. Khi Bảo My vừa kết thúc năm học lớp 11 thì Duy Thiên phải qua Mỹ một thời gian khá dài, có thể là một tháng cũng có thể là một năm. Lúc ấy, Ngọc Sương biết kế hoạch của cô đã hoàn thành được bước đầu, cô nhìn thấy Bảo My đã khóc rất nhiều, Duy Thiên cũng không muốn xa cô ấy chút nào, cuộc chia tay "lâm li, bi đát" ấy cứ đập vào mắt cô, cửa vào tim cô từng nhát một... đau nhất chính là cảnh hai người họ trao cho nhau nụ hôn tạm biệt... nụ hôn ấy mãi không dứt...

Sau khi Thiên qua Mỹ, Ngọc Sương điên cuồng theo đuổi Thiên, quan tâm anh từng tí một nhưng vẫn không thể lại gần anh. Thiên và My vẫn liên lạc với nhau một cách thường xuyên, Thiên đã cố gắng đẩy nhanh tiến trình làm việc nhất có thể để nhanh chóng trở về bên Bảo My.

Rồi một ngày, cái tin Bảo My đính hôn với một người khác tới tai Thiên. Tờ báo New York đập vào mắt anh, hình ảnh cô đi bên một người khác, cái nắm tay vô cùng chặt ấy, cái nụ cười mà chỉ dành riêng cho anh ấy đã ở bên người khác... Dòng chữ to đùng: Hot girl xinh đẹp hẹn hò với công tử hào hoa... Rồi còn cái gì mà hai người chuẩn bị đính hôn. Dù không ghi rõ tên nhưng anh có thể nhận ra được gương mặt này. Vốn không phải là Thiên không tin cô mà là anh không thể liên lạc được với My, gọi, nhắn tin nhưng không hề có hồi âm cho tới khi anh sắp rõ lên thì dòng tin nhắn: "Mình chia tay đi anh, em xin lỗi nhưng em chán rồi!" gửi từ số cô khiến anh như chết đứng.

Từ ngày hôm đó, anh chỉ biết lao đầu vào rượu, nhưng tim anh vẫn đau... Ngọc Sương lúc nào cũng bên cạnh anh, an ủi anh... Nhưng chẳng có tác dụng gì! Một ngày, Ngọc Sương thấy anh đi làm trở lại bình thường sau suốt một tháng đắm đầu vào rượu... Cô khá là ngạc nhiên, nhất là lời ngỏ của anh: "Em làm bạn gái anh đi!". Ngọc Sương cứ ngỡ mình đang mơ!...mà không hề biết bản thân chỉ là một thể xác.

Ngọc Sương đặc biệt rất thích gọi anh là Nam Joon. Phải chăng cô xem quá nhiều phim Hàn Quốc nên khi gọi tên Hàn Quốc cô sẽ thấy thân thương và lãng mạn hơn?

-Em... có thể gọi anh là Nam Joon không? – Ngọc Sương nhớ rằng khi cô hỏi anh như vậy, anh nhìn cô nhưng có vẻ tâm trí lại bay về đâu đó, anh gật đầu khiến cô như nở hoa trong lòng. Mà không biết rằng lúc đó trong đầu anh là một câu nói của quá khứ:

-Thiên! Thiên! Thiên! Anh là của em!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Khởi đầu

Thiên lặng người đứng nhìn Bảo My bước vào nhà, Tuấn Đạt lái xe rời đi. Không ngờ hai người bọn họ vẫn còn liên lạc với nhau, định đến với nhau sao? Nằm mơ sao? Anh phải chịu bao đau khổ trong khi cô mặc sức đi với "người mới" sao?

-Anh Hiếu! – Thiên rút điện thoại, gọi điện.

-Chuyện gì vậy Thiên?

Có vẻ như ở bên kia Quang Hiếu đang họp, có tiếng báo cáo.

-Tuấn Đạt tới tìm My anh...

-Sao? – Tất cả mọi người đang ngồi nghe kể cả người đang báo cáo công việc cũng im lặng, ánh mắt sợ hãi dõi theo vẻ mặt của ngài Tổng Giám Đốc cao cao tại thượng phía trước.

-Anh biết rồi! – Cúp máy, Hiếu ra lệnh tiếp tục nhưng trong đầu lại có bao suy nghĩ.

Thiên không thể can thiệp vào chuyện của cô nhưng Hiếu thì có thể, anh tin chắc rằng anh Hiếu sẽ nhắc nhở My.

Công ty Grand Star của Hoàng Tú Linh đang tuyển ca sĩ. My có dự định tham gia, chắc anh Hiếu sẽ không phản đối đâu. Còn Thiên... sao cô phải nghĩ tới người đó chứ?

-My! Lại đây! – Hiếu ngồi trên sofa, trước mặt anh là chiếc tivi.

Bảo My cũng không đáp lại, chỉ tiến lại gần về phía anh. Cô có một dự cảm nhưng dự cảm ấy không biết tốt hay xấu.

-Ngồi đây! – Hiếu chuyển sang một chiếc sofa khác, anh để My ngồi đối diện mình. Bảo My có cảm giác như cô chính là phạm nhân, đang bị anh tra khảo.

Cũng không lẽ mề, đứng khí chất một doanh nhân, anh vào thẳng vấn đề:

-Tuấn Đạt tới tìm em sao?

- Vâng ạ! Mà... anh biết anh ấy sao ạ? – My tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, khi biết anh và Thiên quen biết cô đã sốc rồi, bây giờ lại còn Tuấn Đạt nữa...

- Thương trường như chiến trường! Em nên tránh xa cậu ta ra một chút! – Hiếu từ tốn đứng lên, lại gần phía cô – Em thông minh mà! – rồi đi về phía thư phòng, My cứ chăm chăm nhìn theo bóng dáng anh trai mình.

Thiên bước vào thư phòng, thả mình xuống chiếc ghế da, trong đầu anh cứ lặp đi lặp lại câu nói lúc chia tay ngày đó tại sân bay rồi dòng tin nhắn ngày đó:

-Em nhất định sẽ chờ anh về! Anh nhanh về với em... đừng để em chờ quá lâu!

-Mình chia tay đi anh, em xin lỗi nhưng em chán rồi!

Hai lời thoại ấy cứ hiện đi hiện lại trong đầu anh, chúng cứ chèn lên nhau khiến anh trở nên nhức đầu. Tại sao ngày đó cô lại hứa? Sao cô có thể chán nhanh như vậy chứ? Tình cảm ngày đó của hai người không là gì với cô sao? Sao có thể nói buông tay nhanh như vậy chứ? Dễ dàng như vậy chứ?

Người ta nói phụ nữ chính là loại động vật khó hiểu nhất thế gian và không thể dùng não đàn ông để hiểu phụ nữ.

Dù là hận nhưng khi Duy Thiên nhìn thấy Bảo My, trái tim anh vẫn đập rất nhanh, nó không chịu nghe lời chủ nhân nó, thậm chí chỉ cần nghĩ tới cô thôi trái tim anh cũng bắt gặp đập nhanh hơn bình thường.

-Ngân Ngân! Mình được nhận rồi! Mình được nhận rồi!

-Gì vậy? Cái gì mà nhận? Cậu nói chậm thôi, từ từ, nói rõ cho mình nghe nào! – Khả Ngân chẳng hiểu mô tê gì cả.

-Mình đăng kí vào Grand Star và được nhận rồi! Vậy mình không còn là người thất nghiệp nữa rồi! – Bảo My nhanh cẳng lên rồi ôm chầm lấy Khả Ngân, khuôn mặt vô cùng rạng rỡ. Mà không hề biết rằng ở nơi nào đó, một người đàn ông tay cầm hồ sơ Hà Huyền Bảo My, trên môi là một nụ cười mỉm.

-Sao tự nhiên con lại muốn quản lí công ty? Bình thường con đâu có muốn quản đâu.

-Mẹ! Con chỉ muốn phụ giúp mẹ thôi mà! Ba cũng đã giao tập đoàn cho con và anh rồi, mẹ cũng giao lại cho hai anh em con đi rồi ba với mẹ cùng nhau...

-Thôi được rồi! Con đó!

Bên cạnh vẻ mặt hạnh phúc của Hoàng Tú Linh là vẻ mặt âm trầm của Duy Thiên, ánh mắt anh nhìn về một nơi xa xăm nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gặp mặt

-Anh hai! Em được nhận vào Grand Star rồi đó!

- Em nộp hồ sơ vào đó sao? – Hiếu hơi ngạc nhiên khi nghe em gái mình nói

-Thì... em ở nhà thực sự là rất chán mà... Với lại đó cũng là năng khiếu của em mà, cứ tham gia coi như... hum...không lãng phí thời gian.

-Em nói cái gì mà chẳng có lý! – Hiếu yêu chiều nhìn cô em gái của mình

-Nào ngồi xuống đây! Hôm nay anh sẽ tự mình xuống bếp làm một bữa thịnh soạn chúc mừng.. được không?

-Woa!!! Anh hai tuyệt vời nhất! Yêu anh nhất này! – Bảo My ôm chầm lấy Hiếu

-Vậy... để em gọi Ngân Ngân tới ăn cùng nha! – Nói dứt câu, My liền chạy lên phòng mà không hề để ý rằng Hiếu cũng cầm điện thoại lên.

Chỉ khoảng hơn nửa tiếng sau, một bữa ăn thịnh soạn đã được bày ra trước mắt Bảo My. Khả Ngân đi tới cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn:

-Thơm quá đi!

-Tới rồi hả? Vào đây đi! – Bảo My niềm nở đón bạn mình vào.

Khi ba người đã yên vị tại bàn ăn, bỗng có tiếng nói phát ra từ cửa.

-Em tới rồi! – Giọng nói vô cùng quen thuộc, quen thuộc tới mức khiến Bảo My sợ hãi.

-Tới rồi sao? Anh đã gọi Thiên tới cùng ăn. Duy Anh và Ngọc Surong đang ở nước ngoài nên không thể tới được. –Hiếu đứng dậy đón Thiên vào bàn ăn.

Hiếu đầu có mù mà không nhận ra giữa hai người này có vấn đề, cả ba người có mặt ở đó không hẹn mà cùng nhìn vào Bảo My, quả thực gương mặt cô có chút gượng gạo, mắt tự nhiên.

Bốn người ngồi vào bàn ăn.

-Đây không phải lần đầu tiên em ăn một com do anh Hiếu nấu...

-Vậy sao? Nhưng đây là lần đầu tiên em và My My được anh nấu cho ăn đó! Đúng không My My?– Khả Ngân lên tiếng trách móc.

-Ừm!

-Em... xin phép lên phòng... hình như em có điện thoại... - Nói buông câu, Bảo My lập tức đứng dậy, đi lên phòng với tốc độ nhanh nhất có thể

-Em xin phép đi vệ sinh chút! – Thiên cũng đứng dậy rời đi.

Có lẽ suốt cả bữa ăn chỉ có Hiếu và Ngân là có thể nói là vui vẻ còn hai người kia chính là "em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm em".

-Hai đứa nó bị làm sao vậy? – Dù Hiếu biết rõ là Thiên chạy lên, theo Bảo My nhưng lại coi như không nhìn thấy.

-Làm sao em biết được! – Khả Ngân cúi mặt xuống cố che đi biểu cảm của bản thân.

-Chắc chắn chứ? Em là bạn thân của My, không lẽ lại không biết gì sao? – Càng về sau, giọng nói của Hiếu lại như là đang đe dọa khiến Khả Ngân có chút chùn bước.

Ở một nơi nào đó...

-Anh đi theo tôi làm gì? Mau đi xuống đi! Bảo My tức giận khi thấy Thiên ngay phía sau mình.

-Em nhỏ tiếng thôi! Muốn cho hai người ở dưới kia nghe thấy sao? Hay là để họ biết chúng ta đang làm gì trên này, hả? – Càng nói, Thiên càng tiến sát về phía My hơn, cho đến khi cô hoàn toàn bị giam trong vòng tay anh thì... có vẻ là tạm thời dừng lại.

-Anh muốn làm gì? – Âm điệu của cô có giảm xuống, nhưng.. hai người lại gần như vậy, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, rất gần, phả vào mặt cô khiến hai má cô dần nóng lên. Và dường như hơi thở của hai người đang có hiện tượng đan cài vào nhau.

Thiên nhìn vào đôi môi anh đào đang mấp máy, anh thật sự rất muốn ôn lại sự mềm mại của nó, cái cảm giác của quá khứ, cũng lâu lắm rồi nhỉ, anh không được cảm nhận nó. Rồi cũng không thể kìm lại được, theo phản xạ, anh cúi đầu xuống, đặt lên đôi môi anh đào ấy một nụ hôn. Lúc đầu chỉ là môi chạm môi, rồi mon trón, rồi là mút mát, lưỡi anh thành công cạy mở hàm răng đóng chặt ấy, công thành chiếm đất.

Bảo My lúc đầu còn chống cự nhưng rồi cũng chìm đắm trong nụ cười điêu luyện ấy, ngây ngô mà đáp lại theo bản năng, ngửa đầu đón nhận... Cho đến khi da thịt cô cảm nhận được sự lạnh lạnh ở đầu những ngón tay của anh, cô mới sực tỉnh lại và:

-Chát! – Một cái tát không hề báo trước đã giáng lên khuôn mặt đẹp trai, góc cạnh kia khiến Thiên hơi sững người. Anh nhìn cô rồi không biết nghĩ ra điều gì, anh quay người bỏ đi bỏ lại Bảo My gượng gạo nước mắt đứng đó.

-Thiên! Anh đi vệ sinh rồi ngủ ở trong đó hay sao mà lâu thế? – Vừa mới bước ra ngoài anh đã nghe được tiếng nói mỉa mai của Khả Ngân rồi.

-Đừng trêu cậu ta nữa! My đâu? – Thiên cũng không ngạc nhiên gì với câu hỏi của Hiếu giống như anh đã biết trước, anh vốn đã biết không thể qua mắt được Hiếu mà.

-Anh hai! Ngân Ngân! – Bảo My bước xuống, hai người và ngay cả Thiên cũng có thể nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của cô, chẳng cần ai nói, dùng đầu gối cũng biết hai người vừa làm gì.

My nhìn Thiên, lờm. Thiên không nói gì chỉ nở một nụ cười rất nhẹ. Nhưng chính cái hành động đó lại khiến Bảo My tim đập chân run.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Sếp

Mới sáng sớm, Hồ Quang Hiếu đã ra khỏi nhà, trông có vẻ rất vội.

Bảo My thức dậy vẫn như ngày thường, cô ăn sáng rồi chuẩn bị đến công ty báo danh.

Chiếc xe taxi dừng trước một toà nhà khoảng 50 tầng. Theo bước chân của Bảo My, hiện ra trước mắt là một không gian rộng lớn, nội thất sang trọng. Cô tiến đến phía tiếp tân:

- Dạ! Chào chị! Em là Hà Huyền Bảo My, hôm nay em tới báo danh ạ! Hôm trước em nhận được tin em đã được nhận rồi ạ! – Bảo My rất lễ phép.

- À! Mời em lên thang phòng tổng giám đốc!

- Dạ!! – Tiếp tân nhìn cô gái trước mặt. Lễ phép, quần áo cũng chỉ đơn giản là đầm xòe màu trắng đặc biệt là rất xinh. Không lẽ lại có quan hệ mờ ám với Tổng giám đốc mới sao? Thực sự là cô gái này xinh hơn Ngọc Sương rất nhiều. Nhưng sao cô cứ thấy có chỗ nào đó là lạ!

Bảo My bước vào thang máy, ấn tầng 50. Trên gương mặt xinh đẹp là vẻ mặt mong chờ nhưng cũng có chút hơi lo sợ. Thang trước gì đó, cô và Ngọc Sương như vậy... không biết bác ấy... Nghĩ lại lúc đó, cô thật sự đau, trái tim như muốn vỡ ra, anh hoàn toàn không tin cô. Bất giác Bảo My đưa tay lên sờ vào môi mình rồi hai má chợt đỏ ửng lên, ngày hôm qua tại sao lại hôn cô mà đáng chết nữa là cô còn chìm đắm trong đó rồi... lại còn đáp trả nữa chứ! Ôi, xấu hổ quá đi mất! Hà Huyền Bảo My! Mày bị làm sao vậy?

- Ting! – Thang máy mở ra làm cô giật mình.

Đứng trước cửa phòng ghi chữ Tổng giám đốc, lòng cô có hơi sợ và cô có một linh cảm, một linh cảm chẳng tốt chút nào... Trong đầu cô vang lên một giọng nói:

- Yên tâm! Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng đã có anh trai của em ở đây rồi!- Câu nói an ủi của anh Hiếu làm cô "dững khi" lên không ít.

- Cốc! Cốc! Cốc! – ba tiếng gõ cửa vang lên, nói thật lúc tay chạm vào cửa, cô vẫn còn run. Cửa tự động bật mở ra, Bảo My giật mình bước vào.

Bước vào trong, đúng là căn phòng dành cho Tổng giám đốc có khác... Cô không để ý nhiều đến nội thất bên trong, mà tâm điểm là cái người đang ngồi phía sau chiếc bàn làm việc kia kia, sao người đó lại quay lưng về phía tường nhỉ?

- Tổng giám đốc! Tôi... Ôi mẹ ơi! – Cô đang nói thì chiếc ghế bỗng nhiên quay lại, một gương mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn đập vào mắt cô. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt sâu không đáy đang nhìn cô không rời như dõi theo mọi hành động, sự thay đổi sắc thái trên gương mặt cô.

- Sao... sao... sao... lại là anh? Bác... - Bảo My cứ lắp ba lắp bắp, thành cà lăm luôn,

- Sao vậy? Sao tôi không thể ngồi ở đây? Em... có cần ngạc nhiên tới mức đó không? Thực sự tổn thương lòng tự trọng của tôi đó! – Giọng điệu Hoàng Duy Thiên vô cùng bồn chồn khiến Bảo My sửng ngờ.

Thật ra suốt mấy ngày qua, Duy Thiên đã suy nghĩ rất nhiều, anh cảm thấy thay vì cứ chiến tranh với cô không bằng anh đùa giỡn cô một chút. Thật ra đến chính anh cũng không nhận ra, bản thân đang cố gắng kéo cô lại gần mình hơn, anh muốn trở lại bên cô, bù đắp một khoảng trống trong lòng... Con người vốn rất buồn cười càng yêu thì càng hận mà càng hận lại càng yêu...

Duy Thiên bất chợt đứng dậy, tiến lại về phía Bảo My khiến cô theo phản xạ né anh. Anh tiến một bước, cô lùi một bước, cứ như vậy cho đến khi:

- A! – Bảo My không hề hẹn trước mà ngã ngửa lên sofa, Duy Thiên cũng theo đà đổ người xuống như là hữu ý. Bảo My hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả vào mặt mình, cảm nhận được sức nặng, cảm nhận được cơ thể anh đang đè lên mình và cô đang nằm "rất ngay ngắn" trên chiếc sofa làm bằng da thật này, "rất êm".

Gương mặt xinh đẹp ngay phía dưới khiến máu trong người Duy Thiên sôi sục. Phải thừa nhận cô có sức ảnh hưởng không hề nhẹ với anh! Chỉ cần cúi xuống là có thể dễ dàng chạm vào làn da mịn màng như em bé này, nghĩ tới đó tim anh đã đập liên hồi rồi. Điều quan trọng là ba năm không gặp, chỗ cần lời cũng đã lời, chỗ cần lờm cũng đã lờm rồi, thật khiến người ta si mê điên đảo mà! Chết tiệt! Cô cứ ngo ngoáy như vậy là muốn làm gì đây, định châm lửa trên người anh sao? Sự kiểm chế của anh có giới hạn...

- Anh... đi ra! – Bảo My cố hết sức, đôi tay gắng sức chống lên lồng ngực to lớn phía trước.

- Nằm im! – Anh cảnh cáo nhưng lại như ra lệnh. Cô đâu chịu làm theo ý anh, cứ xoay tới xoay lui, đẩy chỗ này kéo chỗ kia, mà không hề phát giác ra có sự thay đổi trên gương mặt của người đàn ông kia.

- Tôi nói là im! Em muốn chết sao? – Sắc thái trong giọng nói Duy Thiên gần như thay đổi hẳn, không còn bồn chồn nữa mà hoàn toàn là nghiêm túc. Bảo My có vẻ sợ nên ngoan ngoãn nằm im.

Thời gian cứ trôi, hai người như vậy, cho đến khi Duy Thiên không thể kim lòng được mà cúi đầu xuống để đôi môi bạc của mình chạm vào gò má trắng

mịn của Bảo My. Lúc đầu cô có ngạc nhiên nhưng rồi đôi môi ấy cứ mon tron và đầu chịu dừng ở má mà trượt dần đến tai rồi thì thầm:

-Em thật sự trưởng thành rồi! – Câu nói ấy làm tai cô nóng ran lên, hai má cũng chẳng thể thoát khỏi cùng chung số phận.

-Anh... Ừm! – Cô chẳng thể nói được, tất cả đã bị anh chặn lại, nuốt ngược vào để dành vị trí cho môi lưỡi của anh bá đạo hoành hành. Không thể làm gì khác là nằm im cho anh "xử", cô chẳng thể kháng cự nổi. Môi lưỡi triển miên, trong căn phòng sang trọng không kém phần quý phái vang lên tiếng mà ai nghe cũng phải đỏ mặt. Dù miệng đang làm việc như vậy nhưng tay anh cũng đầu chịu yên, bàn tay không an phận đưa lên kéo quai váy trên đôi vai gợi cảm của cô xuống. Tạm buông tha cho đôi môi ngọt ngào ấy, được thả tự do, Bảo My thờ dốt, cố lấy lại hơi thở của mình, môi anh dần đi xuống phía dưới, lướt xuống cổ rồi bả vai, xuong quai xanh...

Nhưng quả thật "Trời đánh còn tránh bữa ăn" quả chẳng "đúng" chút nào! Khi không khí đang dần nóng dần như vậy, cảm giác đang lên đến đỉnh điểm như vậy... Có lẽ hai người khó có thể tách rời được thì...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Em thích anh

-Nam Joon! Anh có trong đó không? – Tiếng gọi ngọt ngào vang lên ngay sau tiếng gõ cửa khiến hai người dừng lại tất cả mọi hành động.

Bảo My theo phản xạ đẩy mạnh người đàn ông phía trên ra, đứng dậy, lúc này mới phát hiện váy của đã bị kéo xuống lúc nào không biết. Nhanh chóng chỉnh lại trang phục, vẻ mặt vẫn còn đỏ hồng vô cùng quyến rũ khiến Thiên cứ nhìn mãi không thể rời được, mặc kệ chẳng thèm quan tâm tới người vẫn đang chờ ngoài cửa.

-Có người... gọi... chờ anh kia! – Bảo My áp ứng, vẻ mặt là bao sắc thái biểu cảm, ngại ngùng xen lẫn hột hăng, tức giận xen lẫn hậm hực.

Thiên vẫn rất bình tĩnh, từ từ tiến lại phía cô dường như không để ý tới tiếng gõ cửa ở ngoài:

-Anh... - lời đến miệng nhưng My không thể đưa ra ngoài được. Trong khi đó, Duy Thiên vẫn cứ tiến tới, giam cô vào lồng ngực của mình, để cô bị bao vây trong phạm vi hơi thở của mình, ánh mắt vẫn rất đắm đuối nhìn cô, ngón tay cái đưa lên môi cô, chạm vào...

-Nam Joon! Anh có trong đó không? Nam Joon!

-Lạ thật! Sao vậy nhĩ? – Ngọc Sương đứng ngoài đã rất lâu. Mọi người nói là anh ấy tới lâu rồi mà! Hay vừa ra ngoài ta?

Ngọc Sương đặt tay lên tay nắm cửa, đang định mở ra thì cửa đã mở từ bên trong làm Ngọc Sương hơi giật mình. Duy Thiên đứng ở cửa, vẫn khuôn mặt đẹp trai đó, vẫn khi chất ngồi ngồi đó nhưng Ngọc Sương lại có cảm giác lạ lạ, nhưng lạ ở đâu cô lại không thể nói rõ được.

-Sao anh lâu ra mở cửa vậy? Làm em đợi này giờ! Anh... – Ngọc Sương nũng nịu, bước qua Duy Thiên nhưng vừa mới đặt chân qua cửa, cảnh tượng trước mắt khiến cô hơi ngỡ ngàng. Bảo My đang ngồi trên ghế sofa nhìn cô, mặc dù rất chính tề nhưng sao cô cứ thấy sặc sỡ ở đâu đó! Ngọc Sương cứ đứng chôn chân tại chỗ, không thể di chuyển được. Thật ra, nhiều khi giác quan thứ 6 của phụ nữ rất chính xác, chỉ là họ có tự tin vào đó hay không thôi.

-Chỉ My! – Ngọc Sương theo phản xạ nói.

-Ừ! Em có việc gì sao? – Bảo My trả lời mà cứ cảm giác cô đang vụng trộm, lén lút ngoại tình... Bảo My trả lời mà không hề nhận ra sự khác lạ trong lời nói của mình.

-À... cũng không có gì, chỉ là sáng nào em cũng vào chào buổi sang Nam Joon nên... - Nghe như là cố ý mà Ngọc Sương thật sự cố ý.

-Vậy sao? Vậy tôi không làm phiền hai người nữa! – Nói xong Bảo My đứng dậy, lập tức rời khỏi, khi bước qua người Duy Thiên còn cố ý liếc mắt nhìn anh. Ngọc Sương nheo mắt nhìn theo đường đi của Bảo My, có vẻ như trong đầu đang tính toán điều gì đó.

Duy Thiên từ đầu tới cuối vẫn chung thủy đứng ở cửa, không hề nhúc nhích, như là làm khán giả, thiếu chút nữa là đem đồ uống tới rồi, xem "cuộc chiến" của hai người phụ nữ, hẳn là rất thú vị nhưng lại làm anh thất vọng rồi. Chẳng có gì xảy ra cả! Điều làm anh hứng thú chính là ánh mắt lúc đi ngang qua của cô. Ý gì đây nhĩ? Trong đầu Duy Thiên thầm tính toán.

-Nam Joon! – Không biết lúc nào Ngọc Sương đã tiến tới bên cạnh Duy Thiên – Sao chị ấy lại tới đây vậy ạ?

-Hà Huyền Bảo My. Cô ấy chính thức là ca sĩ mới của công ty... cùng với em – Duy Thiên từ tốn trả lời, buông cánh tay Ngọc Sương, đi về phía ghế của mình. Nhưng câu nói đó như là sét đánh ngang tai Ngọc Sương! Sao cơ? Ca sĩ... của công ty. Ngọc Sương chậm chạp phản ứng:

-Vậy sao? Em... không biết phải nói gì nữa... em... - Ngọc Sương cố gắng nở một nụ cười gượng gạo che đi sự tức giận sắp nổ tung của mình. Hèn chi

anh lại nhanh chóng lên làm chủ cái công ty này thế là vì chị ta sao? Nếu bác Tú Linh biết được, bác sẽ để yên sao?

**

Tại đại sảnh tập đoàn CS, một cô gái khoác trên mình bộ đồ công sở, bộ đồ ấy như muốn tôn lên những đường cong mỹ miều trên cơ thể chủ nhân nó.

-Xin chào! Tôi là Lâm Hà Khả Ngân, tổng giám đốc của Lâm Thị. Tôi tới tìm Hồ Tổng. – Khả Ngân tiến tới bên tiếp tân, nhẹ nhàng nói.

-Cô có hẹn trước không ạ?

-Ừm... Không! – Khả Ngân trả lời bình thản như không.

-Vậy... cô nên đặt lịch hẹn trước... - Tiếp tân còn đang nói thì Khả Ngân đã tự mình đi rồi. - Ấy! Cô! – Người này kì thật, nghĩ mình là Tổng giám đốc gì đó là muốn làm gì thì làm sao!

-Tôi nhớ không nhầm bộ đó là Vest VS673 thì phải?

-Tôi cũng thấy giống giống!

-Xinh thật đó! Có khi nào là đối tác không ta?

-Tôi thấy giống bạn gái hơn?

-.....

Xung quanh là những lời bàn tán về người con gái xinh đẹp lần đầu tiên xuất hiện ở công ty này. Phụ nữ tới tìm Hồ tổng của bọn họ đâu phải là thiếu nhưng cô gái này lại khác, rất có khí chất.

Thang máy một đường đi thẳng lên tầng cao nhất. Khả Ngân bước ra khỏi thang máy, tiếng giày cao gót lộp cộp trên sàn nhà, phòng Tổng giám đốc thẳng tiến.

Hồ Quang Hiếu quả thực là cánh tay phải đắc lực của ông Park Dong Guk nhưng mấy năm trở lại đây, anh tự mình thành lập một công ty, tập đoàn riêng. Không hề danh, chỉ có mấy năm ngắn ngủi, Hồ Quang Hiếu đã đưa tập đoàn CS tiến ra quốc tế, trở thành một trong những tập đoàn lớn nhất thế giới, trong đó có cả ST tiền thân là của ông Park Dong Guk, hiện giờ do Duy Anh và Duy Thiên quản lý.

Khả Ngân tiến tới, từ phía xa đã không thấy thư ký đâu, một là đi lấy tài liệu, còn không là ở trong đó... Bước tới, đứng trước cánh cửa, cửa chỉ hơi khép chứ không đóng hoàn toàn, cô có thể nghe được tiếng nói phát ra từ bên trong:

-Hiếu! Người ta... mệt mà! Muốn vào nhìn thấy anh mà! – Một giọng "ngọt" đến mức "phát ngáy" khiến cô nổi hết cả da gà. Nhưng mà phải thừa nhận, cô ghen rồi, nhìn người con gái khác dính lấy anh, cô không thể chịu được!

Ba năm trước, ngay sau khi Bảo My rời đi không lâu thì Hồ Quang Hiếu trở về. Lần đầu tiên nhìn thấy anh, trái tim cô đã lỡ mất một nhịp. Rồi từ đó, ngày nào cô cũng kiếm cớ My My đi rồi, cô cô đơn nên thường xuyên tới nhà anh chơi, nói chuyện với anh và lại có vẻ như anh không ghét cô thì phải? Khả Ngân đơn phương Hồ Quang Hiếu đã 3 năm rồi! Mà đâu chỉ là 3 năm?

Nhẹ đẩy cánh cửa trước mặt ra, đôi mắt, nụ cười ngây thơ, vầng là vô số tội:

-Em không làm phiền hai người chứ! – Khả Ngân chỉ liếc qua người phụ nữ đang có mặt ở đó rồi ánh mắt chung thủy nhìn vào người đàn ông kia.

-Cô là ai? Sao lại tự tiện vào đây? – Người phụ nữ đang có kẻ bộ ngực lồ lộ của mình sát vào Hồ Quang Hiếu phản bác lại.

Khả Ngân không trả lời lại mà tiến lên phía trước, đứng trước mặt Hồ Quang Hiếu:

-Anh đâu phải là người ki bo nhí? Tập đoàn của anh lại lớn như vậy. Sao trả lương cho nhân viên như thế nào mà đến một bộ quần áo tử tế cũng không thể mua nổi, phải mặc quần áo "thiếu vải" thế kia! – Khả Ngân nói một cách nghiêm túc như đang nghi hoặc thật sự nhưng bất kì ai cũng có thể nghe ra sự châm chọc, mỉa mai trong đó.

-Cô... Hiếu...

-Đi ra ngoài! – Lời cô ta còn chưa nói ra đã bị anh chặn họng, tổng cố ra ngoài. Anh vốn không để ý gì đến cô ta, từ nãy tới giờ ánh mắt vẫn dán chặt vào Khả Ngân. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc đồ công sở, quả thực rất đẹp, chỗ cần lôm cũng lôm, chỗ cần lòi cũng lòi. Ba năm chứng kiến quá trình bước chân từ một học sinh cấp ba trở thành một người trưởng thành của cô, anh không biết tại sao nhưng anh đã lỡ rung động mất rồi.

Người phụ nữ kia hậm hực bước ra ngoài.

-Tôi tìm anh có chuyện gì sao? Thưa... Lâm Tổng giám đốc! – Hồ Quang Hiếu ánh mắt vẫn thủy chung dán vào người con gái trước mặt.

-Anh đừng có trêu em mà! – Cái giọng nói hồi nãy biến mất, trở về với độ tuổi 20 thật của mình, một cô gái vẫn đang ở độ tuổi phơi phới.

Khả Ngân rất tự nhiên kéo người đàn ông trước mặt xuống ghế sofa rồi cũng rất tự nhiên ngồi xuống.

-Em tới là có ý định hợp tác với anh! Anh thấy sao hả? – Hai người ngồi sát cạnh nhau, không kể hờ. Khả Ngân nói mà tim cô cũng đập thình thịch, chỉ là bản thân vẫn cố tỏ ra bình thường. Vì độ chênh lệch về chiều cao, nên cô phải ngước mắt lên nhìn anh, vừa ngước mắt lên nhìn là đôi mắt đen như mực, sâu hun hút đang cúi xuống nhìn cô khiến tim đập ngày càng nhanh.

-S... sao hả? Sao lại nhìn em với ánh mắt ấy hả? – Khả Ngân cố gắng lên tiếng, giọng gao nói, cố phá tan bầu không khí kì dị này nhưng hình như cô thất bại rồi.

Hồ Quang Hiếu không thể rời mắt khỏi người con gái phía trước mặt. Cô ngồi sát anh như, chỉ cần đưa tay ra là có thể ôm cô vào lòng nhưng anh lại sợ tất cả chỉ là ảo ảnh. Anh không phải là một thằng con trai mới lớn, anh đã 30 tuổi rồi, anh hiểu và nhận thức rõ tình cảm của mình. Không phải là anh không nhận ra tình cảm của cô mà chỉ là anh sợ, sợ rằng đó chỉ là rung động nhất thời của tuổi con gái mới lớn mà thôi!

-Muốn hợp tác về lĩnh vực nào đây? Lâm Tổng? – Hồ Quang Hiếu nghiêm túc mà có vẻ bồn chồn.

-À ya... Đừng có gọi em như vậy mà! – Khả Ngân đỏ mặt đánh vào người anh – Mà không được... em...em... - Khả Ngân đang nói bỗng nhiên im bặt.

-Sao vậy? – Hồ Quang Hiếu thấy cô có vẻ lạ.

Bỗng nhiên Khả Ngân đứng bật dậy, đối diện với anh:

-Anh thấy em mặc thế này đẹp không hả? Đây là lần đầu tiên em mặc như thế này đó!

-Đẹp! – Hồ Quang Hiếu nói một cách nghiêm túc. Rất đẹp, rất... quyến rũ. Anh thật không nỡ cứ để cô ra ngoài thế này, chắc chắn sẽ có bao ánh mắt nhìn theo đây! Dù không muốn phải thừa nhận nhưng... anh ghen rồi!

-Thật ra... thật ra... em thích anh! – Cô đã phải lấy hết dũng khí để nói với anh, cô biết không thích hợp nhưng cô muốn nói cho anh biết tâm chân tình này của cô, dù cho có thể nào đi chăng nữa cô cũng không hối hận. Cứ mỗi ngày nhìn bao cô gái vây quanh anh, cô không chịu được!

-Ngân...

-Em biết! Em biết rõ tình cảm của mình, em lớn rồi, em biết mình đang làm gì mà! – Khả Ngân biết anh chắc chắn sẽ lấy cái giọng "người nhớn" ra để chỉ bảo cô nhưng... cô không muốn!

-Chúng ta không thể được...

-Tại sao? Tại sao chứ? – Khả Ngân trở nên kích động.

-Chúng ta không thể! – Hồ Quang Hiếu vẫn dứt khoát như vậy, không hề thay đổi ý định.

-Cho em lý do đi! – Khả Ngân không còn kích động như hồi nãy nữa mà thay vào đó là vẻ mặt bình tĩnh lạ thường.

Hồ Quang Hiếu hoàn toàn im lặng, không hề đáp lại câu hỏi.

-Em đi trước. – Sau khoảng im lặng đó, Khả Ngân rời đi, tiếng đóng cửa không hề nhẹ vang lên ngay sau đó.

Khả Ngân rời khỏi CS mà trái tim không thể bình ổn được. Sao anh có thể không nói lý lẽ như vậy chứ? Đâu, đâu phải đâu... là cô tự đa tình rồi, thấy anh tốt với mình một chút là đã ảo tưởng rồi... Khả Ngân tự cười khổ. Đúng là yêu một người không yêu mình cũng giống như ôm một cây xương rồng, càng ôm chặt càng đau!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Muốn em yêu tôi lần nữa

Tin càng nhiều ~ Yêu càng lâu

Thì hận càng sâu ~ Đau càng lớn.

Từ khi trở thành ca sĩ của công ty, Bảo My gần như không đặt chân tới căn phòng trên tầng cao nhất kia. Bởi vì cô sợ... cô thật sự rất sợ...

Ngọc Sương hoàn toàn có thể nhìn thấy được nhu tình của Duy Thiên dành cho Bảo My nhưng cô chẳng thể làm gì ngoài đứng nhìn, nhìn mọi thứ không

còn nằm trong tầm kiểm soát của bản thân nữa...

Ngày ngày được ngắm nhìn người con gái anh (từng) yêu sâu đậm thực sự phải nói trái tim anh như đang cười, mỗi khi nhìn thấy cô, phía bên lồng ngực trái của anh lại rung mạnh hơn...

-My! Tổng giám đốc muốn gặp em! – Dâu, quản lý hiện tại của Bảo My.

-Dạ! Sao anh ta lại muốn gặp em? – Bảo My đang ngồi nghiên cứu bài hát mà mình chuẩn bị ra thì giật mình, cũng phải thừa nhận cô phản ứng hơi mạnh.

-Trời ơi! Làm sao mà chị biết được chứ? Là Tổng giám đốc tìm em, đâu phải chị tìm em! Lên nhanh đi! – Dâu vừa cười vừa nói nhưng cũng không quên thúc giục cô, không thể để Tổng giám đốc phải đợi.

Đứng trước cửa phòng Tổng giám đốc, tim Bảo My đập liên hồi. Quả thực cô không muốn lên đây chút nào, tại sao không thể để cô yên được chứ? Đến khi cảm thấy trái tim mình tạm bình ổn, Bảo My mới dám gõ cửa

-Vào đi! – Cứ tưởng là bình ổn được rồi nhưng đúng là tạm, khi nghe thấy âm thanh ấy, trái tim cô lại run lên, đập không ngừng. Cố gắng bình tĩnh lại, đưa tay dè nhẹ lên ngực rồi đẩy cửa bước vào.

Khi cánh cửa vừa được đẩy ra, theo từng bước là từng nhịp đập của trái tim đang run lên theo.

-Anh tìm tôi có chuyện gì? – Bảo My cố gắng để giọng nói của mình lạnh lùng nhưng nếu nghe kĩ sẽ thấy có chút run run.

Lúc này Duy Thiên mới ngẩng đầu đang tập trung vào tài liệu trên bàn kia lên, ánh mắt sâu như biển nhìn xoáy vào đôi mắt ướt át lúc nào cũng như trực khóc của cô.

-Anh... đừng có nhìn tôi như vậy! Anh... có chuyện gì... - Ngay sau khi "đầu mắt" chẳng được bao lâu với anh, cô liền đầu hàng, cặp đôi mắt ướt át ấy xuống mà không nhìn thấy nụ cười nhẹ, rất nhẹ trên môi anh.

-Lại đây! – Anh lên tiếng phá tan bầu không khí bức bách ấy.

Bảo My ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt chính là do dự, cô không dám bước qua đó. Ba năm trước, Bảo My qua nước ngoài, cô muốn thay đổi bản thân, cô muốn mạnh mẽ hơn, cô muốn khi quay trở về, gặp lại anh, cô muốn cho anh thấy bản thân anh ngu ngốc tới cỡ nào. Nhưng... khi nhìn anh, tiếp xúc với anh thì tất cả lại quay trở về con số không.

-Lại đây! – Duy Thiên nhắc lại lần nữa nhưng giọng đã bớt nhẹ đi. Bảo My không hề khó có thể nhận ra được sự thay đổi trong giọng điệu của anh, như theo bản năng cô bước vòng qua bàn, tới chỗ anh đang ngồi. Ngay lập tức có một bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo mạnh. Ngay tức khắc, đôi mắt mở to, cả người Bảo My rơi vào một vòng tay, bản thân yên vị trên đùi Duy Thiên, cơ thể nhỏ bé lọt thỏm trong vòng tay ấy.

-Ngồi yên! – Duy Thiên phải lên tiếng "cảnh cáo" khi cô cứ ngo ngoáy, xoay tới xoay lui, có vẻ như là muốn thoát khỏi.

Bảo My thực sự ngồi im, không nhúc nhích hay có bất kì hành động nào nữa. Nhưng hai má cô cứ ngày một hồng lên, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi ấm, hơi thở nóng rực ấy cứ phả vào mặt cô.

Bỗng chiếc cằm của Bảo My bị nâng lên, khi cô còn chưa kịp định hình, một đôi môi đã phủ xuống môi cô, lấp kín tất cả. Bảo My chỉ kịp "um" lên một tiếng rồi im hẳn. Cô không thể làm gì khác ngoài việc cứ để cho anh làm cần.

Nụ hôn lúc đầu vô cùng dịu dàng, chỉ đơn giản là môi chạm môi, rồi dần dần là cắn mút. Duy Thiên thỏa thích ngậm, cắn mút hai cánh môi non mềm ấy. Ở ngoài không thể làm anh thỏa mãn được, chiếc lưỡi của anh thành công xâm chiếm vùng đất kia, liên tục dây dưa không rời với chiếc lưỡi đỉnh hương ngọt ngào kia. Thực sự phải thừa nhận anh nghiện cái miệng nhỏ này rồi...

Khi cảm thấy cô đã cạn hơi, anh mới bỏ ra. Bảo My lập tức dựa chiếc đầu nhỏ vào khuôn ngực rộng rãi, thở hồng hộc. Chính hành động này khiến Duy Thiên vô cùng thỏa mãn. Anh chắc chắn sẽ chơi cô cho đã...

-Rốt cuộc anh muốn thế nào? – Chẳng lẽ anh thích trêu đùa cô như vậy sao?

-Muốn em yêu tôi lần nữa!

-Anh điên rồi! – Ngay sau khi nghe anh nói cô liền bật người, trừng đôi mắt ướt át ấy vào anh.

-Suyt! – Duy Thiên đưa ngón tay trở chạm nhẹ vào môi cô rồi lập tức cúi xuống chặn đôi môi ấy lại.

-Um... U... U... - Bảo My cố gắng gầy dựa nhưng chỉ vô ích lại càng làm cho anh dễ dàng xâm nhập hơn. Hai ta Bảo My đặt trước ngực Duy Thiên đã bị một tay của anh cố định ngay tại đó, tay còn lại rất nhanh đã giữ chặt gáy cô, khiến cho nụ hôn ngày một sâu hơn...

Ngọc Sương nghe được quản lý nói rằng Bảo My đã bước vào phòng Nam Joon cũng lâu rồi mà chưa thấy ra, e là...

Hiện tại Ngọc Sương đang đứng ở một góc nhìn về phía cánh cửa mang tên "Tổng giám đốc", hai tay nắm chặt, đôi mắt sắc lạnh...

Hồ Quang Hiếu bước vào phòng với bao con mắt cứ nhìn chăm chăm vào anh. Nhiều khi anh quay lại, họ đều lảng đi rồi cười tùm, không lẽ trên mặt anh có cái gì sao?

-Người tôi có vấn đề gì sao? – Hiếu quay sang hỏi trợ lý đi ngay phía sau mình

-À! Dạ! – Anh trợ lý hơi giật mình rồi lắc đầu.

Cánh cửa phòng vừa mở ra, đập vào mắt anh là một lẵng hoa hồng lớn, đồ rực gần như chiếm hết mặt bàn làm việc của anh. Ai lại chơi lớn như vậy? Hèn chi mấy người ngoài kia cứ nhìn anh. Hiếu tiến lại gần, nhìn lẵng hoa một lượt, ánh mắt dừng lại trên tấm thiệp nhỏ.

-Ngân Ngân – chỉ hai chữ vồn vện như vậy nhưng anh hiểu. Cô gái này định đổi ngược thế gian sao? Ai đời con gái lại đi bày tỏ chứ?

Bỗng điện thoại đổ chuông, anh có linh cảm cái tên không hề lạ: Khả Khả

-Em rảnh quá ha? – Hồ Quang Hiếu giương trên môi nụ cười mỉm

-Chào buổi sáng! – Khả Ngân bên kia giọng điệu vô cùng vui tươi.

-Em nghĩ anh sẽ nhận sao? – Hồ Quang Hiếu mặt thì lạnh nhưng trong lòng đang hạnh phúc muốn chết.

-Em không biết! Em không quan tâm! – Khả Ngân dõ giọng trẻ con làm nũng khiến trái tim anh mềm nhũn nhưng ngoài mặt thì vẫn lạnh tanh:

- Không được như vậy nữa! Biết chưa?

-Không chịu đâu! Em phải để cho cả thế giới biết anh là của em! – Khả Ngân hùng hổ tuyên bố mặc kệ mặt ai kia đã đen như đất nòi. Ngay sau khi dứt lời, Khả Ngân nhanh tay tắt máy, không muốn bị nghe giáo huấn thêm nữa.

Hồ Quang Hiếu chỉ biết lắc đầu, mỉm cười. Làm sao để nói cho người con gái ấy hiểu tấm chân tình của anh đây?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đừng yêu anh

Yêu một người nhưng chỉ có thể đứng nhìn từ xa cũng giống như nhìn thấy món mình mình cuồng mà chẳng thể làm gì chỉ có điều nó đau đớn hơn nhiều.

Khả Ngân là cô con gái cưng của chủ tịch tập đoàn xây dựng Lâm Hà. Cô và Bảo My đã có tình bạn khoảng mười lăm năm. Bố Khả Ngân – ông Lâm và bà Hà – mẹ cô cùng với bố mẹ Bảo My là bốn người bạn rất thân thiết. Cuộc sống ngỡ cứ yên bình như vậy nhưng không, năm Bảo My 10 tuổi, trong lần đi du lịch ở Nhật Bản, mẹ Bảo My bị sóng thần cuốn trôi, mất tích; năm 15 tuổi, bố cô đã rời xa cô, đến Nhật Bản làm việc, cô biết ông rất nhớ mẹ; tuần nào ông cũng gọi điện về hỏi thăm, động viên cô rất nhiều, cô hiểu mà. Cô sống cùng Khả Ngân trong suốt quãng thời gian đó, bây giờ anh trai cô đã trở về và có sự nghiệp ổn định.

Khả Ngân thích thầm Hồ Quang Hiếu từ khi mới bảy tuổi, trong một lần vô tình gặp anh đi với Bảo My, cô đã si mê anh, anh lúc đó đã là một chàng thiếu niên mười mười bảy tuổi, chừng chạc. Bảo My nói đó là anh hai của cô, còn xác định rõ ràng anh chưa có bạn gái, vậy là từ đó trở đi luôn có một cái đuôi bám theo Hồ Quang Hiếu mọi lúc mọi nơi. Dù anh không có biểu tình gì, không chấp nhận cũng chẳng phản đối cô vẫn cứ bám lấy dai như đĩa nhưng rồi dùng một cái nghe tin anh ra nước ngoài, thời điểm đó đã là ba năm sau. Cô không cho anh đi nhưng biết làm sao được, lời nói một bé gái mới 10 tuổi làm gì có trọng lượng. Cái ngày anh đi, cô suýt bị tai nạn, bị bố mẹ mắng một trận nhưng ánh mắt chỉ nhìn về một nơi xa xăm, chắc máy bay đã cất cánh rồi...

Ba năm, tình cảm trong sáng, hồn nhiên ấy bị chôn chặt lại trong lòng một bé gái, từ "thích" ấy phải chăng theo thời gian không hề phai mờ đi mà ngày càng lớn dần rồi trở thành "yêu" lúc nào không hay...

Bảy năm lặng lẽ trôi qua, thời gian thì trôi đi một cách lặng lẽ nhưng tác động của nó đến với xung quanh, với vạn vật lại chẳng hề "lặng lẽ" chút nào. Bây giờ cô bé hồn nhiên với tình yêu đầu đời đã trở mã, trở thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, vạn vạn người mê. Trong lúc cô đang chán nản, người bạn thân của cô thì đi du lịch giải khuây vì thất tình, cô cô đơn, "alone", muốn tìm một người bạn trai giúp mình xua đi cái buồn chán thì chàng trai năm ấy trở về, khiến trái tim cô lại đập mạnh một lần nữa. Khả Ngân lại tiếp tục dùng ba năm thanh xuân của mình theo đuổi người con trai kia, quyết tâm không để tuột anh lần nữa. Nhưng đôi lại chính là câu nói lạnh lùng:

-Đừng yêu tôi!

Phải chăng anh có biết khi nghe ba từ ấy phát ra từ miệng Hồ Quang Hiếu, Khả Ngân tưởng chừng có thể ngất ngay tại đó, cô không hề nghĩ rằng tình

cảm suốt bao năm của mình chỉ đổi lại được câu nói kia. Khả Ngân không chấp nhận. Cô vẫn cứ điên cuồng theo đuổi người đàn ông cô yêu, có lẽ đối với một số người đó chính là mù quáng nhưng với Khả Ngân đó chính là "yêu không hối tiếc"...

.....

Bảo My bước ra khỏi phòng Tổng giám đốc với khuôn mặt mệt mỏi như bị vắt kiệt sức lực, trước khi xuống phòng tập, cô đã cố gắng chỉnh trang lại thần thái trong nhà vệ sinh.

-Bảo My! – Dầu thấy cô xuống lập tức gọi lại hỏi thăm

-Sao rồi? Tổng giám đốc nói gì vậy?

-Cũng không có gì... chỉ là... động viên em thôi! – Bảo My cố gắng lấp liếm mọi chuyện.

Trên quãng đường từ căn phòng đó xuống tới đây, Bảo My đã có nghĩ tới xin nghỉ nhưng rồi cô lại sợ suy nghĩ của mọi người. Dù không có gì họ cũng sẽ nghĩ tới hướng khác, và hướng đó luôn là tiêu cực.

Ngọc Sương đứng nhìn từ phía xa, ánh mắt phức tạp nhìn người con gái đứng ở phía này. Bỗng điện thoại đổ chuông:

-Alo!

-Được! Gặp nhau tại...

%B

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nụ hôn đầu đời

Anh chắc chứ?

-Tôi chắc mà thưa cô! Lúc đó cô ta bị chúng tôi ép rơi xuống dưới, cô cũng biết thác Niagara mà, dù không chết vì độ cao cũng sẽ chết vì ngạt nước thôi...

.....

Học quân sự chính là nỗi đau khổ của hàng ngàn sinh viên, tập luyện vô cùng vất vả bất luận thời tiết cũng chẳng liên quan gì.

Lần đầu tiên chạm mặt của Duy Thiên và Bảo My chính là khoảng thời gian học quân sự.

Bảo My vẫn còn nhớ rất rõ, khi hai đôi mắt chạm nhau, cô có cảm giác thời gian như ngừng trôi, xung quanh chẳng có thứ gì ngoài hai người đang đứng trước mặt nhau.

Người ta nói rằng tình ái chính là một loại ma túy, khi con người lỡ động vào nó rồi thì không thể thoát ra được nữa...

Nụ hôn đầu tiên của hai người chính là ở ngoài cổng trường. Bảo My còn nhớ rất rõ, ngày cô nhận được lời tỏ tình của một bạn nam cùng khóa cũng chính là ngày cô và Thiên trở thành người yêu của nhau.

-My! Làm người yêu mình nhé!

Bảo My chỉ biết đứng đực ra đó, Khả Ngân đã về Kí túc xá từ trước vì mệt.

-Minh...

-Minh biết cậu chưa có người yêu. Nếu cậu không thích mình, không sao, tiếp xúc lâu với mình cậu sẽ thấy...

-Dừng! – Cô lên tiếng ngắt lời người con trai trước mặt. –Ai... nói... mình chưa có người yêu chứ? Minh... có rồi... lát nữa anh ấy sẽ tới đón mình...

Vì lỡ đâm lao thì phải theo lao, cô đành phải chọn bừa một người đứng gần đó. Không hiểu sao ngay lúc đó, Duy Thiên lại đứng cách đó không xa. Bảo My đành liều chạy tới chỗ anh, khoác tay vô cùng thân mật, nở nụ cười vô cùng tươi:

-Anh chờ em có lâu không? – Đổi lại trên mặt Duy Thiên không hề có biểu tình gì khác.

- Cậu lừa mình! Đó rõ ràng không phải người yêu cậu! – Cậu con trai kia cũng chạy theo cô.

Như không nghĩ ngợi gì thêm, Bảo My nhún chân, chạm nhẹ vào bờ môi mỏng của Duy Thiên, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được cơ thể Duy Thiên cứng đờ, nhưng một người chưa từng hôn ai bao giờ như Bảo My thì biết làm gì ngoài đứng im. Bất chợt, cô cảm nhận được thứ mềm mềm đó chuyển động... Đến khi bản thân sắp ngạt thở thì người phía trước bất chợt dừng lại. Hai má Bảo My đỏ ửng, cô có thể cảm nhận được những ánh nhìn từ mọi người xung quanh, xấu hổ chết đi được. Không hiểu theo bản năng hay do ai mà Bảo My tự động ôm rồi áp khuôn mặt đỏ bừng vào người Duy Thiên...

Bảo My hoàn toàn không thấy được nụ cười thỏa mãn trên môi Duy Thiên, cũng không hề biết rằng người phía sau đã rời đi...

- Em định ôm tôi đến bao giờ? – Mãi một lúc lâu sau, người đàn ông này mới lên tiếng khiến Bảo My giật mình buông ra.

- Xin lỗi! Thất lễ rồi! – Cô đâu dám ngẩng mặt lên nhìn người ta.

Duy Thiên cũng không nói gì chỉ nhẹ đưa tay lên chạm vào khoe miệng người con gái xinh đẹp trước mặt rồi quay lưng rời đi để lại một mình Bảo My đứng ngây ngốc ở đó.

Chiếc xe đã lăn bánh từ đời nào nhưng người ngồi trên xe thì chẳng "lăn bánh" tẹo nào. Chốc chốc Thiên lại đưa tay lên môi, mỉm cười một mình. Tài xế ngồi phía trước cũng chốc chốc lại ngó lên gương chiếu hậu nhìn cậu chủ của mình ngồi phía sau.

.....

Cà phê trong ly đã nguội, Ngọc Sương ngồi đây ngắm nhìn cảnh vật cũng tằm tiếng rồi. Người hời hợt cũng đã đi rồi...

"Trên đời này có quá nhiều người phụ nữ như vậy, yêu bất chấp, yêu đến quên cả bản thân, đến khi sức cùng lực kiệt mới thất bại hiểu ra rằng: Họ không sai khi yêu một người, chỉ là đã yêu nhầm cách."

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Mê man

Bảo My mới vào công ty đã có ngay một sản phẩm âm nhạc của riêng mình. Nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy công ty vô cùng ưu ái cô ca sĩ mới này, nhưng theo con mắt Ngọc Sương lại chính là thiên vị, thiên vị!

Phát hiện nhân tố mới!

Grand star tung ra tân binh làm khuấy đảo Showbiz Việt.

Bảng xếp hạng âm nhạc của tuần...

Mới sáng sớm các tờ báo của những tờ soạn lớn nhỏ đã bắt đầu đăng tin ngay sau khi bài hát mới ra của nữ ca sĩ Bảo My vượt qua bao ca sĩ tên tuổi, leo lên vị trí số 1 trên các bảng xếp hạng âm nhạc.

- Chị đã nhận cho em một show diễn cho em tại một bữa tiệc ra mắt phim truyền hình – Dâu bận rộn với lịch trình.

- Vâng! – Bảo My cũng chỉ nhẹ đáp lại.

Chỉ một MV âm nhạc đã đem về cho cô rất nhiều quảng cáo cùng các show truyền hình. Nổi bật ở đây là một tiết mục trong bữa tiệc ra mắt phim mới của một đạo diễn vô cùng nổi tiếng.

Ngọc Sương chỉ có thể đứng nhìn từ xa, hai bàn tay nắm chặt lại nhìn người con gái trước mặt. Tại sao Bảo My có mọi thứ, trong khi cô lại không có? Rõ ràng là không công bằng!

.....

Đạo diễn Ngô Quang Khải là một đạo diễn nổi tiếng với những bộ phim đề dìm đã đi vào lòng khán giả. Nay ông lại tiếp tục cho ra một bộ phim với một chủ đề chưa bao giờ là cũ "Tình yêu và hận thù".

Mở đầu sẽ là các tiết mục mở màn, trong đó có một vị khách mời vô cùng đặc biệt, anh ta là một nam ca sĩ vô cùng nổi tiếng tại Trung Quốc.

Một giọng nam trầm ấm phát lên sau điệu nhạc nghe vô cùng êm tai:

Anh đã không còn quyền để yêu em nữa rồi.

Quá khứ của chúng ta cũng không thể quay lại.

Chia tay anh vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Em khóc là vì em thích khóc thôi.

Giọng nữ ngọt ngào cất lên:

Anh nợ em câu nói: " Anh yêu em".

Mà bấy lâu nay anh vẫn luôn giấu kín trong lòng.

Có những tình yêu luôn mãi là bí mật.

Và những điều đẹp để sẽ được cất giữ lại trong kí ức.

Anh đã từng muốn rằng Cả thế giới này biết rằng anh yêu em.

Vậy mà cuối cùng chúng ta lại không thể ở bên nhau.

Em gặp được anh, tuy đúng người nhưng lại sai thời điểm.

Có lẽ tất cả là do ý trời.

Anh đã từng muốn rằng Cả thế giới này biết rằng anh yêu em.

Mà bây giờ chỉ có thể giữ em ở trong tim.

Có thể do chúng ta hữu duyên vô phận.

Chỉ lưu giữ lại được vết thương và kí ức của tình yêu.

Suốt cả bài hát, Duy Thiên chỉ tập trung nhìn vào nữ ca sĩ đang biểu diễn trên sân khấu. Người con gái ấy đã (từng) lấy đi trái tim anh. Mọi người có mặt ở đây có thể không hiểu tiếng Trung cộng với giai điệu bài hát nghe vô cùng ngọt ngào nhưng anh biết đây là bài hát Bảo My vô cùng thích, cô từng nói: "Mặc dù nghe qua giai điệu bài hát giống như một lời tỏ tình nhưng thực chất ẩn sâu trong nó lại là một thứ gì đó thống thiết, đau khổ đến tận cùng." Anh không biết tại sao nam ca sĩ đó lại chọn My làm bạn song ca và ngay cả bài hát đó nữa... phải chăng tất cả chỉ là trùng hợp? Và trùng hợp hơn nữa bài hát này cũng có phần nào giống với chuyện tình của hai người...

Bài hát kết thúc hai ca sĩ cũng rời khỏi sân khấu. Vì còn bận lịch trình nên nam ca sĩ kia phải ra về rất nhanh. Bảo My một mình bước vào hậu trường mà không hề hay biết có một đôi chân cũng rời theo, trong khi đó có một ánh mắt vẫn dõi theo hai người từ đầu chương trình cũng rời đi.

-A! – Có một bàn tay kéo Bảo My đi theo hướng vào phòng thay đồ. Ngay sau đó tấm lưng mỏng manh bị đẩy chạm vào bức tường lạnh lẽo, cửa phòng cũng bị khóa. Cô đang bị vây chặt trong vòng tay của người đàn ông kia.

-Anh điên à? Nhờ có người nhìn thấy... - Ngón trỏ của người đàn ông bất chợt đặt lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi rời đi chạm nhẹ vào gò má trắng mịn mới bị dính nước hồi nãy.

-Sao lại khóc?

-Ai nói tôi khóc? Chỉ là... bụi bay vào mắt thôi! Anh... Ừm... - Một đôi môi nóng bỏng đã áp xuống, che lấp đi những lời còn chưa thoát khỏi môi kia.

Môi lưỡi giao nhau, triền miên không dứt. Bảo My thật sự rất ghét bản thân mình lúc này, dù biết là sai nhưng cô lại cứ hòa theo anh. Tiếng thở, tiếng mút mát rõ rệt vang lên trong căn phòng thay đồ chật hẹp. Đường như chỉ có môi không không thể thỏa mãn được Duy Thiên, anh rời đôi môi ngọt ngào ấy, dần lấn ra tai, thổi hơi thở nóng rực vào vành tai non mềm, nhạy cảm của cô khiến Bảo My rùng mình. Bàn tay cũng không chịu yên phận, lấn ra sau lưng...

-Cốc! Cốc! Cốc! My! Em có trong đó không? – Tiếng gõ cửa vang lên làm ngưng trệ mọi động tác của hai người, khiến Duy Thiên thốt lên:

-Chết tiệt! - Bảo My lập tức tỉnh táo, đẩy Duy Thiên ra:

-Hoàng Duy Thiên! Anh điên rồi sao? –Bảo My tức giận, suýt thì hét lên nhưng dường như Duy Thiên không hề quan tâm tới người ngoài cửa:

-Cuối cùng em cũng chịu gọi tên tôi rồi! Tôi cứ tưởng em quên rồi chứ? – Duy Thiên lên tiếng, giọng nói đã nhiễm khàn đục. Nhưng chính câu nói đó lại khiến Bảo My ngạc nhiên, ánh mắt có phần trốn tránh, hai má đã đỏ ngầu lại đỏ hơn.

-My! Có trong đó không vậy? – Dẫu lại một lần nữa lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hai người.

-Dạ! – Bảo My lên tiếng, đẩy Duy Thiên núp vào trong còn bản thân ra mở cửa, cố gắng chỉnh trang lại bản thân.

-Sao ạ? Đến giờ về rồi ạ?

-Ừ! Em làm gì mà lâu thế? Mà... em mặc từ nhà bộ này mà? Mà còn nữa môi sưng thế kia? – Dâu bắt chợt nhận ra điều không đúng.

-Thì đó! Em nhầm mà! Còn... em... em bị dị ứng! Thôi mình đi về ha chị? Em mệt quá! – Bảo My tươi cười, nhanh chóng kéo Dâu rời đi, khi đi còn ngoảnh lại nhìn phía sau thì thấy Duy Thiên đứng ngay trước cửa phòng thay đồ nhìn mình bằng ánh mắt sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Mập mờ

-Chúng ta bắt đầu lại từ đầu! Được không?...

.....

Sau một thời gian dài nỗ lực hết sức, Khả Ngân vẫn không thể hạ gục được Hồ Quang Hiếu. Không lẽ bao nỗ lực của cô Hồ Quang Hiếu vẫn "chìa" cái bộ mặt lạnh tanh, không quan tâm với cô.

-Anh Hiếu! Em sợ... anh... huhu... - Khả Ngân vừa nói vừa khóc, có vẻ như chuyện gì đó đã xảy ra với cô.

-Em đang ở đâu vậy? – Đang ngồi đọc tài liệu, nhận được cuộc gọi của Khả Ngân, Hồ Quang Hiếu vô cùng lo lắng. Nhanh chóng cầm áo khoác rời đi.

Trên đường tới đây, trong đầu Hồ Quang Hiếu là tiếng nấc nghẹn ngào của Khả Ngân qua cuộc điện thoại lúc nãy.

-Ngân! – Anh chạy nhanh vào nhà. Bố mẹ Khả Ngân đã qua bên Pháp giải quyết một số chuyện. Vậy nên hiện giờ chỉ có mình cô ở nhà với một vài người giúp việc.

-Hiếu! – Khả Ngân đứng ở cầu thang gọi anh.

-Anh tới nhanh thật đó! Ngồi đi! – Cô trông có vẻ rất khác lạ. Hiếu vẫn làm theo ý cô, lặng lẽ ngồi xuống sofa.

-Hôm nay em để người làm nghỉ hết rồi! – Khả Ngân đi từ trong bếp ra, trên tay là ly nước, rất tự nhiên đưa cho anh với ánh mắt chờ mong. Không hiểu sao nhìn vào ánh mắt đó, anh lại uống hơn nửa ly nước đó.

-Em... có sao không?

-À! Không sao! Em... nhìn thấy con gián nên... mà cũng không có gì! – Khả Ngân ngượng ngùng đáp.

Hồ Quang Hiếu biết rõ cô rất sợ gián, hồi nhỏ có một kí ức khiến Khả Ngân bị ám ảnh.

-Vậy... không có gì... anh về trước! - Hồ Quang Hiếu cố dằn lòng mình xuống.

-Sao anh vội vậy? Mới tới mà! – Khả Ngân cố kéo anh ở lại. Vậy là Hồ Quang Hiếu cũng ở lại thêm một chút với cô.

Sau đó là một khoảng không im lặng, không khí có phần quỷ dị.

-À... em có cái này muốn hỏi anh. – Nói buông lời, Khả Ngân đứng dậy đi lên tầng.

Nhưng đến 30 phút sau Hồ Quang Hiếu vẫn chưa thấy Khả Ngân xuống. Không nghĩ nhiều, anh liền đứng dậy, lên tầng trên tìm cô, sợ rằng cô lại xảy ra chuyện gì. Gõ cửa, chẳng ai thưa.

-Ngân! Ngân! Em có trong đó không? – Đã lo nay càng lo hơn... nhưng cửa không hề khóa. Nhưng khi bước vào phòng rồi, phải chăng là do trong phòng nóng mà anh bỗng thấy cơ thể nóng lạ thường.

-Tạch! – Bất ngờ anh quay ra đã thấy Khả Ngân đứng ở cửa, hình như cô vừa khóa cửa.

-Ngân! Em làm gì vậy? – Giọng anh đã nhiễm khàn đục.

-Hiếu! – Bỗng Ngân chạy tới ôm chặt lấy Hiếu khiến máu trong người anh như sôi lên, mắt đỏ ngầu. Cơ thể cô mát quá!

-Em... bỏ thuốc anh... - Chưa để Hồ Quang Hiếu nói nhiều, Khả Ngân lập tức nhún chân, bám thật chắc vào môi anh. Dù Khả Ngân cô chưa từng hôn ai nhưng cô là fan ruột của thể loại phim ngôn tình, chưa thực hành nhưng lý thuyết chắc cũng được coi là đủ.

Chút lý trí còn sót lại của người đàn ông quyền lực này cũng biến mất vào trong nụ hôn này. Tiếng thở nặng nề, tiếng xé vải một cái thô bạo...

.....

-Anh muốn gì? – Bảo My đang đứng trước bàn làm việc với vẻ mặt đề phòng.

-Hoa là của ai?

-Hoa gì? À... hoa của ai thì liên quan gì tới anh sao? Anh dù sao cũng chỉ là sếp của tôi thôi mà! Sao? Chẳng lẽ anh lại quản cả chuyện yêu đương của nhân viên? Hay công ty có luật cấm yêu đương với nghệ sĩ? Có sao? Sao tôi không thấy, không biết nhỉ? Anh quản hơi nhiều rồi đó? Hôn thê của anh ngoài kia kia! Sao anh không chăm lo cho cô ta đi? Nhờ cô ta hiểu lầm tôi với anh thì sao? Anh không sợ nhưng tôi thì sợ đó! Nhờ một ngày nào đó tôi ra ngoài đường cũng che che đây đây vì sợ bị đánh ghen thì sao? Anh... - Bảo My bắn một tràng không dừng khiến Duy Thiên đơ người, anh chưa từng thấy mặt này của cô.

-Em nói đủ chưa? Không nghĩ là em cũng có một mặt này. – Nói xong anh cũng nở một nụ cười. Nhưng chính nụ cười cùng với lời nói khiến cô đỏ mặt liền cúi gằm xuống.

-Tiểu My! – Hai tiếng gọi khiến Bảo My sững sờ, đã lâu lắm rồi không được nghe cái tên này thoát ra khỏi miệng của ai đó.

-Anh... lại muốn gì nữa đây? Tôi... Ừm... - còn chưa kịp nói tiếp, bờ môi bạc mỏng phía trên đã áp xuống, nuốt hết những lời cô định nói, phải chăng là anh không muốn nghe...

Khi Bảo My bước ra khỏi phòng Tổng giám đốc cũng là lúc Ngọc Surong bước vào. Cô không hề để ý, chỉ chăm chú đi về phía trước, còn Ngọc Surong khẽ lườm cô một cái.

-Nam Joon! – Tiếng gọi ngọt ngào cứ văng vẳng bên tai Bảo My. Làm ơn để cô đi khỏi rồi hãy ân ái được không?

Bảo My để ý một chi tiết nhỏ, hình như mà không phải là hình như Ngọc Surong vào phòng Thiên không cần gõ cửa. Theo như cô biết, Thiên vô cùng coi trọng việc riêng tư vì vậy không được sự cho phép của anh, không ai được phép vào...

.....

-Anh nghĩ em biết phép lịch sự tối thiểu?

Khi Bảo My rời khỏi phòng, tâm hồn Duy Thiên vẫn đang lơ là nơi đâu thì bỗng tiếng gọi làm anh giật mình. Thấy Ngọc Surong đứng ở cửa, tâm trạng hồi nãy đang còn vui bỗng tụt dốc không phanh.

-Em xin lỗi! – Ngọc Surong nhỏ nhẹ, là cô cố tình đó, cố tình để cho Bảo My nhìn thấy. Cô muốn chị ta nhanh chóng chết tâm, nhanh chóng rời khỏi người đàn ông của cô.

-Anh không muốn có lần sau!- Giọng Duy Thiên nghiêm nghị.

-Vâng ạ!

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chúng ta không thể

Lúc Khả Ngân tỉnh dậy trên chiếc giường của mình thì trời cũng đã tối rồi. Khả Ngân có cảm giác cơ thể mình vừa bị bánh xe lăn qua, đau nhức khắp người. Cô quay sang bên cạnh, người đàn ông đó vẫn nằm ở đây, vì không bật đèn nên chỉ có ánh trăng rọi vào căn phòng qua cửa sổ.

Thật đẹp!

Khả Ngân thầm cảm thán. Cô nhẹ đưa tay vuốt khẽ gương mặt đẹp như điêu khắc của người đàn ông cô yêu đến tâm can phé liệt. Khi anh ngủ, nét mặt không còn lạnh lùng như vẻ ban ngày nữa mà thay vào đó là nét mặt ôn hòa, nhìn qua có vẻ vô cùng ảm áp, rất giống với người con trai cách đây 13 năm.

-A! – Một cô bé tầm bảy tuổi bị ngã khi đang chạy trên đường.

-Sao lại không cẩn thận như vậy? Có đau không? – Một người thiếu niên đỡ cô bé dậy, còn tận tình quỳ xuống xem xét vết thương ở đầu gối cho cô. Bất chợt cậu ngừng lên, nở nụ cười ấm áp với cô bé, cô bé chỉ biết ngẩng người ra nhìn rồi ngây ngô cười theo mà quên mất mình bị ngã chảy máu.

Cô bé được cậu thanh niên cõng về nhà. Cô bé không ai khác chính là Khả Ngân và cậu thanh niên đó chính là Hồ Quang Hiếu. Năm ấy anh 17 tuổi. Năm ấy anh chiếm trọn trái tim cô...

Bỗng khuôn mặt dưới tay Khả Ngân chuyển động khiến cô giật mình thoát khỏi hồi ức lúc này.

-Hiếu! – Nhìn người con trai mở mắt rồi ngồi bật dậy. Hồ Quang Hiếu nhìn Khả Ngân rồi nhìn xung quanh. Khả Ngân biết đến khi anh tỉnh dậy, mối quan hệ của họ có thể sẽ không còn như trước nữa.

-Em... - Khả Ngân lên tiếng rồi ngập ngừng lại muốn thôi vì cô chẳng biết phải nói gì.

-Mấy giờ rồi? – Giọng khàn khàn, có vẻ vì chưa lấy lại được giọng.

-8 giờ rồi! – Khả Ngân trả lời rụt rè, cô rất sợ anh sẽ nổi giận mà đánh cô. Hay giống như trong truyện ngôn tình, nam chính sẽ chửi nữ chính là đồ đê tiện rồi có thể là bỏ đi...

Nhưng không, Hồ Quang Hiếu chỉ bỏ lại Khả Ngân ở đó, bước vào nhà tắm, rất tự nhiên như là ở nhà mình, còn cô lại giống một vị khách hơn.

Một lát sau, anh bước ra với chiếc khăn quấn quanh hông, nước chảy từ tóc, ngực xuống rồi biến mất ở chiếc khăn ấy, trông vô cùng quyến rũ. Hồ Quang Hiếu bước ra, vô cùng tự nhiên mặc quần áo trước mặt Khả Ngân, vì quay lưng nên anh không nhìn thấy mặt người con gái phía sau đã phiếm hồng.

Khả Ngân chỉ biết đứng ngơ ra nhìn anh mặc quần áo rồi bước ra khỏi phòng, cô ngồi đó, ánh mắt đau thương biết bao...

.....

-Anh hẹn em ra đây có chuyện gì không vậy? – Bảo My ngồi đối diện với Tuấn Đạt. Tối mà chẳng thấy anh hai về, cô nghĩ chắc anh có việc bận nên về muộn nhưng bình thường nếu có việc anh sẽ gọi điện báo cho cô biết. Toan gọi cho anh thì Tuấn Đạt hẹn cô ra có chuyện cần nói.

-Làm gì mà hấp tấp vậy? Lâu rồi không gặp, em khỏe chứ? Hay thành người nổi tiếng rồi quên anh luôn hả? – Tuấn Đạt trả lời như có như không.

-Quên gì chứ? Tại cũng khuya rồi nên...

-Không có gì! Tự nhiên thấy nhớ em nên gọi em ra thôi! Anh trai em... thế nào rồi? – Bỗng nhiên Tuấn Đạt quay ngoắt qua Hồ Quang Hiếu.

-Anh em vẫn khỏe, khỏe như trâu ý chứ! – Bảo My chun mũi trông vô cùng đáng yêu, cứ nhắc đến Hồ Quang Hiếu là cô chẳng nói hay nói đẹp được lời nào. Dù họ chỉ là anh em họ nhưng tình cảm gần bó không khác gì anh em ruột. Thật ra, lúc mới dẫn Hồ Quang Hiếu về, có người còn sợ sau này hai người sẽ nảy sinh tình cảm giống như trong mấy bộ phim hay mấy bộ truyện tiểu thuyết. Nhưng bố cô chỉ cười nhẹ:

-Mọi người xem nhiều phim rồi quá đấy!

Hồ Quang Hiếu vô cùng cưng chiều Bảo My, coi cô như bảo bối trên tay mà nâng niu, anh từng nói nếu có tên nào dám làm tổn thương em gái anh, anh nhất định sẽ giết chết tên đó. Bảo My cười khanh khách rồi sẽ véo má anh nói:

-Ông già!

Năm đó Hồ Quang Hiếu rời đi, Bảo My khóc hết nước mắt, đòi giữ anh ở lại.

-Ngoan! Ở nhà đợi anh về!

-Không! Em không chịu!

Bảo My luôn có cảm giác giữa anh hai mình và Tuấn Đạt có gì đó. Hồ Quang Hiếu luôn cảnh cáo cô tránh xa Tuấn Đạt... Tại sao?

.....

-Em uống đi!

-Bộp! – Hộp thuốc bị ném vào người Hồ Quang Hiếu.

Khả Ngân ngồi bất động trên giường, hồi nãy thấy anh đi ra ngoài hình như gọi điện cho ai đó rồi đi xuống, cứ tưởng anh đi về, ai ngờ anh lại đi lên, đưa cho cô hộp thuốc... tránh thai.

-Em ghét anh! Em không uống! Muốn uống anh tự đi mà uống! Huhu... - Khả Ngân khóc ầm ùm, gào thét.

-Em đừng buồn nữa! Nếu có thai thì sao? – Hồ Quang Hiếu cũng chỉ là lo cho cô, khả năng có thai là rất cao. Dù chuyện này là do Khả Ngân bày ra nhưng nói đi cũng phải nói lại, người chịu thiệt vẫn là cô.

-Có thai? Con em, em nuôi! Không cần anh bận tâm! Em tự làm thì có thể tự chịu! – Khả Ngân không chịu thua.

-Nghe lời anh! – Hồ Quang Hiếu cúi xuống nhặt hộp thuốc muốn tiến lại đưa cho cô thì cô lao xuống nhưng ngay khi chân chạm đất thì mềm nhũn, liền ngã xuống đất. Anh lập tức chạy lại đỡ cô lên.

Khả Ngân cố đứng dậy, cướp hộp thuốc từ tay anh. Hồ Quang Hiếu biết cô sẽ không dừng ở đó. Quả thật, Khả Ngân bóc thuốc, bóc từng viên một rồi cảm cả nắm nắm về phía người con trai trước mặt.

-Tại sao? Tại sao? – Ánh mắt cô bị thương mà phần uất.

-Chúng ta không thể! – Hồ Quang Hiếu chỉ lạnh nhạt đáp lại rồi quay lưng bước ra khỏi phòng.

-Em nói cho anh biết, nếu anh không cho em một lý do chính đáng, em sẽ bám lấy anh cả đời, đến khi nào anh chịu yêu em thì mới thôi! Huhu... - Dù cửa đã đóng lại rồi, anh vẫn có thể nghe rõ giọng nói, tiếng khóc đau đớn của người con gái trong kia.

Anh cũng đau chứ...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Qua lại

John Dryden đã nói: "Tình yêu là sự yếu đuối cao quý nhất của tâm hồn"

.....

-Chúng ta đến với nhau được không em?

-Em xin lỗi!

-Vi Thiên sao?

-Cho dù có vì ai đi chăng nữa thì chúng ta cũng sẽ không thể...

Cuộc đối thoại ấy cứ lặp đi lặp lại trong đầu Bảo My. Cô từ chối Tuấn Đạt cũng chỉ vì muốn tốt cho anh mà thôi. Cô vốn không có tình cảm với người đàn anh, đến với anh cũng khiến anh chịu khổ. Còn một lý do nữa, cô biết anh hai cô kêu cô tránh xa Tuấn Đạt không phải là nói đùa.

-My! Chị nhận được tin Sếp ốm rồi! – Dâu thì thà thì thụt vào tai cô.

-Ôm? Thiên sao? – Bảo My khá ngạc nhiên, cô chưa thấy anh ốm bao giờ cả.

-Ừ! Chắc chắn luôn. – Dâu chắc như đinh đóng cột.

Bảo My không nói nữa mà đi rất nhanh ra cửa. Cô hoàn toàn không biết Dâu nở nụ cười bí hiểm...

.....

Một người đàn ông ngồi trong phòng, tay cầm ly rượu vang, lắc nhẹ, rồi đưa lên môi nhấp. Xung quanh căn phòng là một màu đen của bóng đêm, ánh trăng chỉ có thể lọt dụng tấm kính trong suốt, khẽ đưa một chút ánh sáng bạc vào nơi đây, chiếu lên người đàn ông cao lớn đang ngồi trên sofa càng khiến người đó trở nên ma mị, màu đỏ của ly rượu hòa vào cùng màn đêm trông vô cùng kinh người. Đôi môi buong ly rượu ra, nhưng cánh tay lại di chuyển ly rượu đổ lên mặt bàn trước mặt, tô đỏ cho một bức ảnh nơi đó – gương mặt một người con gái vô cùng xinh đẹp, nụ cười tươi như hoa, sáng chói hơn cả mặt trời...

.....

Hà Nội vào giờ cao điểm vẫn ùn tắc như mọi ngày... Từng chiếc xe nhích từng tí một...

-Thiên! – Vừa bước vào tới nhà, Bảo My đã chạy vội vàng lên tầng mà quên xem xét xung quanh, người giúp việc không có một ai.

Bước qua cánh cửa, phía trước, trên giường là người đàn ông cô yêu đến tận xương tủy. Nếu biết trước sẽ có chuyện như ngày hôm nay xảy ra, cô

nguyện trước kia hai người chưa từng gặp nhau nhưng "Có đôi khi, nhận thức một người, bắt đầu từ duyên

phận. Ái thượng một người, bắt đầu từ tâm động."

Bảo My bất chợt rụt tay lại! Người Duy Thiên không quá nóng nhưng anh ra rất nhiều mồ hôi.

-Lạnh quá! – Duy Thiên nói mớ lập tức thu hút sự chú ý của Bảo My. Nhưng cô chưa kịp phản ứng gì thì bàn tay đã bị Duy Thiên nắm chặt:

-Đừng bỏ anh!

Ái? Anh muốn ai là người đừng bỏ anh? Cô? Hay Ngọc Surong? Vậy để cô gọi cho Ngọc Surong vậy! Nhưng hiện giờ cô ta đang ở Thành phố Hồ Chí Minh đóng phim rồi, dù có ra cũng mất rất nhiều thời gian.

-Tiểu My! – Giọng nói khàn khàn còn thoang thoang mùi rượu, rất nhẹ. Có lẽ là anh đi xã giao về hoặc là vừa uống rượu. Trên người còn mặc nguyên bộ đồ vest gò bó nhưng giày ở chân đã cởi bỏ.

-Em... đây! – Phải đợi một lúc cô mới dám thốt lên.

Bỗng nhiên người phía dưới nở một nụ cười mỉm, khoe môi cương nghị khẽ nhếch lên khiến Bảo My ngây ngốc rồi chợt như nhận ra gì đó, cảm giác như đó là nụ cười của kẻ chiến thắng...

-A! – Bất ngờ cô bị anh đè dưới thân.

-Anh làm gì vậy? – Bảo My hốt hoảng khi hơi thở nóng như lửa của anh phả vào mặt, trong đó còn có nhè nhẹ mùi rượu.

-Ngốc! – Duy Thiên chỉ nói nhẹ một từ rồi bắt đầu thương thức người con gái dưới thân.

-Anh... lừa tôi... Buông ra! – Lúc này Bảo My mới nhận ra, mình rơi vào bẫy của anh. Cô cố giãy dụa để thoát khỏi vòng tay cứng như thép của Duy Thiên nhưng rất tiếc với sự chênh lệch sức khỏe giữa nam và nữ, Bảo My không thể nào chống lại được.

-Em vẫn dễ bị lừa như ngày nào! – Khẽ thì thầm vào tai cô, Duy Thiên liền hành động.

Lúc đầu Bảo My còn giãy dụa, chống cự lại. Như vậy thì khác gì cưỡng bức cơ chứ? Cưỡng bức. Từ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô... Dòng suy nghĩ của Bảo My đã trôi dạt về nơi nào... Từ lời nói của Dâu rồi khi cô bước chân vào nhà Duy Thiên, hoàn toàn không có người làm nào... Phải chăng đây là cái bẫy do anh giăng ra? Và cô đã mắc bẫy một cách... "hoàn hảo". Thôi! Chấp nhận vậy! Cứ coi như buông thả một lần... lần cuối bên người đàn ông này...

Chiếc váy trắng tinh khiết dần được kéo xuống.

Từng chiếc hôn rơi dần xuống cổ rồi ngực, dần đi xuống...

Một nụ hôn ngăn lại tiếng thét chói tai... những ngón tay vụng về lau đi những giọt nước mắt trên khóe mắt...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đạt được mục đích

Ánh trắng bạc dịu nhẹ chiếu vào căn phòng qua ô cửa sổ với tấm kính trong suốt. Trong phòng không bật điện, chỉ có ánh trắng nhẹ nhàng phủ lên đôi tình nhân đang ôm nhau ngủ vô cùng ấm áp. Không gian vắng lặng tới mức có thể nghe được tiếng thở thì thầm của hai người, tiếng kim đồng hồ tích tắc ở đầu đó...

Bỗng tiếng chuông điện thoại kêu vô cùng chói tai phá tan không gian hoàn hảo ấy. Một cánh tay to khỏe màu đồng vươn ra:

-Alo!

-Nam Joon! Anh ăn tối chưa? – Tiếng nói dịu dàng của người con gái bên kia vang vọng vô cùng rõ ràng.

-Rồi! – Sau đó khẽ liếc nhìn, 8h20.

-Em nghỉ sớm đi! Anh đang bận! – Nói rồi tắt máy không thương tiếc.

Ném chiếc điện thoại qua một bên, quay sang nhìn người con gái vẫn đang ngủ ngon bên cạnh. Ánh trắng dịu nhẹ hôn lên gương mặt trắng nõn của Bảo

My, mái tóc đen, dài xõa tung lên gối, trông cô không khác gì vị nữ thần đang ngủ. Duy Thiên vươn tay khẽ chạm vào gò má Bảo My, nhẹ nhàng vuốt ve. Ngay khi ngón tay chạm nhẹ vào làn da tuyết trắng ấy, như có dòng điện chạy qua, tim bỗng chốc cũng mất đi nhịp đập cố định.

- Ừm! – Tiếng kêu như muỗi phát ra từ miệng Bảo My khiến Duy Thiên giật mình rút tay lại, tìm lại thêm phần ngứa ngáy, giống như có ai đó lấy chiếc lông vũ quét qua tim anh vậy.

Đôi mi cong vút như hàng kiếu rung rung, động đậy. Đôi mắt ướt át dần mở ra, trong veo như đọng nước. Mày thanh tú khẽ nhú, đôi mắt đang dần thích nghi với bóng tối. Rồi bỗng quay sang nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh mình:

- Anh... hài lòng chứ? – Cố quên đi cảm giác đau nhức trên người, cô quay sang nhìn Duy Thiên bằng ánh mắt mĩa mai.

- Tiểu My! – Duy Thiên chỉ khẽ gọi, ánh mắt phức tạp nhìn Bảo My, không biết anh đang suy nghĩ điều gì.

Bảo My khẽ ngồi dậy, nhìn thẳng vào ánh mắt của anh:

- Nếu vị hôn thê anh biết thì sẽ thế nào? Anh ngoại tình? Tôi quyến rũ anh? Dù thế nào thì người sai cũng là tôi có phải không? Ngọc Sương, mẹ anh hay bất kì ai cũng sẽ chỉ trích tôi là kẻ thứ ba chen chân vào hai người! Là tôi sai đúng không? – Bảo My gào lên, những giọt nước mắt rơi xuống như trên châu.

- Tiểu My! – Duy Thiên nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, muốn an ủi cô nhưng rồi lại thấy bản thân không đủ tư cách.

- Em... đừng như vậy được không? Mặc kệ đi! Cứ mặc kệ đi!

- Mặc kệ? Rồi ai sẽ hiểu cho tôi? Anh sao?

- Đừng nói nữa! – Duy Thiên vẫn ôm chặt cô. Rồi nụ hôn lại rơi xuống đôi môi đỏ mọng kia.

Hai con người không một mảnh vải che thân, cái ôm kia đã mang theo cả sự cọ xát giữa da thịt với nhau. Bảo My cũng không chống cự, có lẽ mặc dù lí trí vẫn còn chống cự nhưng trái tim đã hoàn toàn thuần phục rồi...

Trong phòng, trên chiếc giường lại là ý xuân đào dạt...

.....

- *Anh ăn tối chưa?* – Điện thoại rung lên mang theo dòng tin nhắn đầy "ấm áp".

- *Em đang ăn.* – Dường như không thấy hồi âm nên bên kia tiếp tục nhắn.

- *Em nhớ anh!* - Ba dòng tin liên tiếp nhau chạy đến nhưng chẳng nhận được hồi âm.

Hồ Quang Hiếu ngồi trong thư phòng, tay cầm điện thoại. Khả Ngân là một cô gái cá tính và đặc biệt bướng bỉnh, ương ngạnh. Cô sẽ không bao giờ nghe theo người khác nếu như không cho cô một lý do chính đáng. Hồ Quang Hiếu biết Khả Ngân yêu mình, anh lại không yêu cô chẳng? Dĩ nhiên là không phải! Anh vẫn luôn nhớ tới cái đuôi luôn tục bám lấy anh ngày ấy, tình cảm Hồ Quang Hiếu đối Khả Ngân chắc chẳng kém gì tình cảm cô đối với anh mà chỉ có hơn. Nhưng Hồ Quang Hiếu anh lại sợ, anh có không ít kẻ thù, bọn họ không thể gây hại tới anh nhưng có thể gây nguy hiểm cho cô nếu biết cô là điểm yếu của anh. Hồ Quang Hiếu đành nén thứ tình cảm ấy lại thật sâu, chôn chặt trong lòng để người con gái anh yêu có thể bình an, anh muốn cô sống một cuộc đời vui vẻ, an nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lén yêu

"Thích là phải nhích liền, không đùa khác nó cướp mất."

**

Khả Ngân nắm chặt điện thoại trong tay, máu sôi lên tận mũi. Quá đáng! Hồ Quang Hiếu! Anh thật quá đáng! Không được! Nếu cứ như vậy, nhờ có đứa khác nó quyến rũ anh thì sao? Không thể thế được! Khả Ngân đứng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng. Bắt đầu suy tính. Nếu cô chỉ có một mình như vậy rất nguy hiểm, đơn thân độc mã rất khó tác chiến, cô cần một trợ thủ nữa.

Khả Ngân lấy điện thoại ra...

"Alo" bên kia vang lên một giọng nói trầm ấm, pha chút khàn khàn của đàn ông.

"Anh là ai? Sao lại nghe máy của My My? My My đâu?" Giọng Khả Ngân từ ngạc nhiên rồi chuyển sang đề phòng. Đầu dây bên kia cũng không hề giấu diếm: "Tiểu My đang ngủ."

Não Khả Ngân lập tức lọc dữ liệu, cô thừa thông minh để nghe ra hàm ý của tên đàn ông bên kia. Khả Ngân im lặng một hồi rồi lên tiếng: "Hoàng Duy Thiên! Tên khốn nhà anh! Anh làm gì My My rồi hả?" Trên đời chắc chỉ có Duy Thiên gọi Bảo My là Tiểu My, Khả Ngân chưa từng thấy ai ngoài anh ta gọi như vậy.

"Không có gì tôi ngắt máy." Giọng Duy Thiên trầm trầm đã bịt kín.

"Hoàng Duy Thiên! Tên trời đánh nhà anh! Anh... tút tút... Alo" Khả Ngân đang sung, có thể chửi tung cả nóc nhà nhưng máy ngắt. Cô thầm rủa: "CMN, Hoàng Duy Thiên! Anh dám ngắt máy!" Không nói hai lời, Khả Ngân lập tức gọi lại nhưng bên kia lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng của một người phụ nữ: "Tài khoản quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi này, quý khách..."

"CMN chứ! Shit" Khả Ngân điên người, sao lại hết tiền lúc này chứ? Hóa ra không phải Duy Thiên ngắt máy mà là máy Khả Ngân hết tiền. Buồn cười! Máu đang sôi lên tận mũi mả...

"Tài khoản quý khách còn dưới 1000đ..." Khả Ngân tưởng cô có thể ném cái điện thoại này ngay lập tức nhưng rồi lại cố kiềm chế.

**

Duy Thiên để điện thoại qua một bên, quay lại ngắm nhìn nữ nhân trong lòng mình. Trong tim là nhịp đập không hề chậm...

Hoàng Duy Thiên anh là con trai của một doanh nhân giàu có, được xếp vào bậc nhất thế giới. Cũng bởi vì như vậy nên trách nhiệm quản lý sự nghiệp gia đình đè nặng lên vai anh và Duy Anh – anh trai anh.

Duy Thiên vẫn nhớ ngày anh gặp Hồ Quang Hiếu.

Ngày đó Duy Thiên mới chỉ là một cậu bé 12 tuổi nhưng phong cách sống và tính cách lại chẳng khác một người mười bảy mười tám tuổi. Phải! Hoàng Duy Thiên anh trưởng thành trước tuổi.

"Cậu Thiên! Cậu tới tìm ngài Park sao?" Hồ Quang Hiếu bước từ phòng Tổng giám đốc ra nhìn thấy một cậu bé nhưng dáng dấp cao lớn không khác mười sáu, mười bảy là mấy. Ngũ quan tinh xảo, cân đối, không khác điều khắc là mấy.

"Anh là trợ lý mới của bố tôi sao?" Giọng nói lạnh lùng vang lên. Hồ Quang Hiếu thoáng giật mình, sao một cậu nhóc lại có giọng nói lạnh tới vậy? "Phải! Tôi là Hồ Quang Hiếu." Nghe xong Duy Thiên cũng không để ý nhiều mà bước luôn vào trong.

Dù chỉ là một cuộc gặp mặt bình thường nhưng lại khiến Duy Thiên nhớ mãi không quên.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Muốn làm chị dâu mình lắm sao?

Cánh cửa xe Lamborghini đóng lại. Duy Thiên ôm lấy bờ vai nhỏ bé của Bảo My: "Vào nhà cẩn thận! Hay... muốn anh đưa vào trong" Duy Thiên từ phía sau ghé sát vào tai Bảo My, tà mị lên tiếng.

"Tránh ra!" Bảo My lập tức quay người lại đẩy Duy Thiên ra, ánh mắt phẫn nộ. Trái tim vạn phần đau đớn. Ngay sau đó chạy vào nhà, trên mặt chính là nước mắt. Cô không hề nhìn thấy ánh mắt đau khổ, bi thương lại có phần dịu dàng, ấm áp của người con trai sau lưng cứ nhìn theo mãi, không rời.

"Tôi qua đi đâu vậy?" Vừa bước vào phòng khách, Bảo My lập tức gặp Hồ Quang Hiếu đang ngồi trên sofa, bên cạnh còn có... Khả Ngân.

"Dạ... em ở nhà bạn." Bảo My run run trả lời, cô rất sợ anh phát hiện ra, Lại khẽ liếc nhìn Khả Ngân ngồi ngay bên cạnh, có khi nào Ngân Ngân định vạch trần không? Bảo My vốn không nhiều bạn bè, Khả Ngân lại còn là bạn thân của cô, bạn nào của cô mà Khả Ngân lại không biết chứ!

"Hà khôi bệnh chưa My My?" Khả Ngân khẽ nheo mắt nhìn Bảo My đang ngồi ghé đối diện, lên tiếng lấp liếm. Bảo My cũng nhanh chóng phản ứng lại, phối hợp vô cùng ăn ý: "Chưa khôi hẳn! Sáng nay lúc mình đi thì đỡ nhiều rồi! Cậu ấy cứ bắt mình về." Nói xong còn khẽ tỏ vẻ mặt bất đắc dĩ. Chắc hẳn nãy Thiên đưa cô về họ không nhìn thấy đâu nhỉ?

"Ừ! Sau này nhớ gọi điện báo anh một tiếng! Em tiếp bạn em đi! Anh tới công ty." Hồ Quang Hiếu nheo mắt nhìn Bảo My, cô nghĩ anh không nhìn ra cô và Ngân đang nói dối sao? Vậy thì anh không phải Hồ Quang Hiếu rồi! Dù sao cũng về rồi, ở nhà tiếp Ngân, mới sáng sớm đã chạy tới đây rồi! Nói buông lời, Hồ Quang Hiếu đứng dậy, không nương tình gỡ bỏ đôi tay đang bám lấy cánh tay anh. Khả Ngân thấy Hồ Quang Hiếu định đi liền tỏ ý giữ lại: "Áy... " nhưng vẫn thất bại.

Đợi tiếng xe dứt, Khả Ngân lập tức kéo Bảo My ngồi xuống: "Sao đêm qua bà lại ở với tên Thiên đó hả?" Câu hỏi của Khả Ngân khiến Bảo My tròn mắt. Nhìn biểu cảm của Bảo My là Khả Ngân đoán được ngay rồi, tên Thiên đó đúng là một tên cáo già mà! Chắc chắn là lời bà bạn ngốc nghếch này của mình vào tròng rồi!

"Minh... minh..." Bảo My ấp úng mãi vẫn chưa nói ra được gì.

Khả Ngân biết rõ Bảo My không phải một đứa trẻ, cô muốn chính My My bà Duy Thiên tự giải quyết ân oán giữa hai người: "Nếu bà không muốn tôi can thiệp cũng được nhưng bà phải cẩn thận đó! Tên Thiên đó là một kẻ chẳng ra gì đâu..." Khả Ngân chưa kịp dứt câu, Bảo My đã chen ngang: "Minh biết mà! Nhưng... cậu với anh mình có vấn đề gì vậy?" Bảo My nhớ lại ánh mắt Khả Ngân nhìn Hồ Quang Hiếu, trong đó rõ ràng là có nhu tình.

"Minh... Thì..." Ngắc ngứ, ngập ngừng cả nửa ngày, cuối cùng Khả Ngân cũng nói, cô nói hết tất cả....

Ngồi nghe cả nửa ngày trời, phải đợi một lúc, Bảo My mới kịp loat: "Vậy ra là bà thích anh tui đó hả?" Lời nói của Bảo My lập tức bị phản bác lại: "Không phải là thích mà là yêu! Là Yêu đó!"

"Được rồi! Được rồi! Vậy bây giờ bà muốn tui giúp bà chứ gì?"

"Chính xác!"

**

"Anh hai! Anh có trong đó không?" Bảo My nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng.

"Vào đi!" Sau khi nghe thấy giọng nói trầm ấm phát ra từ bên trong, bảo My mới đẩy nhẹ cửa, bụng lỵ cả phê cô cất công pha vào. Hồ Quang Hiếu ngẩng đầu lên nhìn cô em gái của mình: "Sao hôm nay em lại tốt tính thế nhỉ? Bình thường có thấy ngó ngang gì tới người anh ngày đêm khổ cực kiếm tiền nuôi em đâu hả?" Thấy Bảo My bụng lỵ cả phê nghi ngút khói vào, liền cất giọng trên trọc.

"Anh này! Trêu em hoài à! Thì em thấy anh ngày đêm khổ cực kiếm tiền nuôi em nên em mang cả phê vào cho anh nè! Để anh tỉnh táo, không bị ngủ gật mà còn kiếm tiền nuôi em!" Bảo My cũng đáp trả lại, còn đặc biệt nhấn mạnh cụm từ "ngày đêm khổ cực kiếm tiền nuôi em".

Bảo My đứng một lúc, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì sao hả?" Thấy cô cứ đứng đó, điệu bộ muốn nói lại thôi.

"Ngày mai anh bận gì không?" Nhìn ánh mắt mong chờ của cô em gái, Hồ Quang Hiếu sao nỡ làm cô thất vọng: "Không!" Ánh mắt Bảo My liền sáng lên: "Vậy ngày mai đưa em đi chơi được không?"

"Dĩ nhiên là được rồi! Em gái anh muốn gì mà chẳng được!" Hồ Quang Hiếu nuông chiều nhìn Bảo My. Đây là cô em gái anh thương nhất, dĩ nhiên cô muốn gì anh cũng sẽ đáp ứng.

**

"Xong rồi!"

"Thank you bạn iu của tui! Tim nè! Boap! Boap! Boap!"

"Muốn làm chị dâu tui lắm sao?" Bảo My khẽ cười. Bảo My không thể nhìn được bên kia của điện thoại Khả Ngân đang đỏ mặt: "Bà đó! Đừng đùa mà! Mai có gì thông báo ngay đó!". "Rồi! Rồi!" Bảo My gật lia lịa...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Em... Có phải rất phiền không?

"Niagara là một trong những thác nước nổi tiếng thế giới được thiên nhiên ban tặng. Đặt chân đến đây vào bất cứ mùa nào trong năm, du khách cũng sẽ bị cuốn hút bởi khung cảnh hùng vĩ pha lẫn nét quyến rũ."

Thác Niagara (Niagara Falls) là thác nước của sông Niagara, lớn nhất và mạnh nhất ở Bắc Mỹ với vẻ đẹp hùng vĩ ít nơi nào sánh được. Thác Niagara bao gồm 3 thác riêng biệt: thác Móng ngựa (Horseshoe Fall) nằm bên phía Canada, có khi còn gọi là thác Canada; thác Mỹ (American Fall) nằm giữa biên giới Mỹ - Canada và một thác nhỏ hơn gần đó là thác khăn voan cô dâu (Bridal Veil Fall). Dù không cao nhưng các thác Niagara rất rộng: thác Móng ngựa cao khoảng 53m, rộng hơn 790m, còn thác Mỹ rộng 323m."

Trước mắt Ngọc Sương là những hình ảnh về thác Niagara trên máy tính. Chiếc cầu hình vòm thẳng bắc ngang hai bên bờ, ở dưới là dòng nước màu xanh lam rất đẹp, cách nhau chắc phải tầm 4-5m. Nếu bị ngã từ trên này xuống thì sao nhỉ? Chắc là chết trôi nhỉ? Mặc dù không xiết lắm, có thể bơi vào bờ được nhưng... Bảo My đâu có biết bơi!...

**

"My My!" Bảo My đang dạo chơi cùng anh hai mình trên con cầu Thê Húc cong cong như con tôm thì một giọng nói trong trẻo vang lên. Bảo My quay người lại, hỏi như không biết gì: "Ngân Ngân! Sao lại ở đây?". Khả Ngân liếc Bảo My một cái rồi chung thủy nhìn vào người đàn ông đối diện: "Trùng hợp vậy? Mình chán quá nên tới đây chơi chút." Bảo My cũng theo tầm mắt nhìn anh hai mình: "Vậy hả? Thế thì đi chung đi!"

Không khí có chút gượng gạo, kì dị. Bỗng điện thoại của Bảo My đổ chuông: "Dạ! Vâng ạ!" Tắt máy xong, Bảo My ái ngại nhìn sang hai người: "Ồ công ty có chút việc, em phải về giải quyết chút. Hai người cứ chơi vui về nha!" Nói dứt câu, Bảo My co chân chạy thẳng cẳng, bỏ lại hai con người tại nơi đó.

"Hiếu!" Khả Ngân không ngại ngần gì mà bỏ ngay người vào Hồ Quang Hiếu, khoác lấy cánh tay anh: "Bây giờ mình đi chơi nha!" Rồi nhanh chóng kéo anh đi khắp khu này phở nọ...

**

"A!" "Sập!" Bảo My giật mình khi bị kéo vào nhà vệ sinh, đến khi hoàn hồn lại, nhìn rõ mặt thù phạm, cô mới thở phào nhẹ nhõm: "Anh điên hả? Đây là nhà vệ sinh nữ đó!" Duy Thiên áp sát cô vào bức tường lạnh lẽo, ghé sát tai cô, phả hơi nóng: "Sao hả? Sợ bị phát hiện hả? Yên tâm! Đây là công ty của tôi, tôi muốn làm gì mà chẳng được!" Hơi thở khiến Bảo My có chút khó chịu: "Công ty kia anh không màng nữa sao? Sao cứ chạy tới đây vậy?". Duy Thiên nhìn Bảo My bằng ánh mắt triu mến: "Tôi đang có dự định sáp nhập công ty giải trí này vào tập đoàn ST, coi như tập đoàn ST lại có thêm một lĩnh vực mới. Sao hả?". Bảo My tròn mắt nhìn Duy Thiên: "Đó là việc của anh! Liên quan gì tới tôi! Tránh ra!"

"Sao mới không gặp em có một ngày mà anh lại nhớ tới mức này chứ?" Duy Thiên tà mị lên tiếng, môi còn cố ý dịch chuyển một chút, để sát vào đôi môi anh đào cần mọng phía trước. Bảo My khẽ nuốt nước bọt: "Nhưng tôi không nhớ anh... um..." Đôi môi mọng nước ấy bị bờ môi mỏng kia công chiếm, cuồng dã, mạnh mẽ...

Bảo My cố gắng giãy giụa nhưng vô ích vì sức lực của cô làm sao đấu lại tên đàn ông trước mặt chứ!

Bảo My bước ra khỏi nhà vệ sinh với đôi môi sưng phồng như vừa ăn phải ớt, mặc dù cô đã soi gương mấy lần rồi nhưng vẫn thấy vấy áo sộc sộc sao sao ý! Bước được vài bước lại quay lại muốn xem tình hình người còn lại thế nào thì đập vào mắt cô là dòng chữ; "Đang sửa chữa." Bài này xưa rồi nhưng khi áp dụng sao vẫn hiệu quả vậy nhỉ?

Duy Thiên bước ra sau, khi đi một đoạn dài rồi, tay vẫn miết bờ môi, lưỡi khẽ liếm, nhớ lại vị ngọt vừa được hưởng thụ...

**

Cuộc họp đang trong không khí căng thẳng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim đồng hồ chạy, tất cả mọi người mò mòi như muốn vãi ra, dù điều hòa đang được mở. Bỗng tiếng điện thoại vang lên vô cùng nhức tai, Hồ Quang Hiếu khẽ liếc rồi đưa lên tai. Ai cũng yên lặng dõi theo từng cử chỉ của sếp tổng.

"Hiếu!" Giọng nói dịu dàng có vài phần nức nở của người con gái vang lên khiến tất cả ngây ngốc. "Chuyện gì vậy?" Giọng Hồ Quang Hiếu có phần dịu dàng lại càng khiến mọi người đơ hơn. Anh khẽ gờ tay lên ra hiệu im lặng.

"Em... có phải rất phiền không?" Giọng nói ngày càng nức nở. "Em biết em là cái đuôi luôn bám lấy anh. Chẳng tốt đẹp gì... Nhưng... em thật sự rất... rất yêu anh mà! Yêu anh đã hơn mười ba năm rồi..." Tiếng khóc bắt đầu to dần: "Em biết... chúng ta cách nhau tới... mười tuổi... nhưng tuổi tác đâu có vấn đề gì đâu chứ!" Âm thanh trong điện thoại dừng một lúc, chỉ còn nghe được tiếng thở và tiếng nức nở của người con gái. Khi Hồ Quang Hiếu muốn lên tiếng thì bên kia lại tiếp tục: "Em gọi điện để nói lời tạm biệt với anh. Sau này sẽ không có cái đuôi là em bám theo anh nữa! Anh không được quên em đâu đó!". "Em đang ở đâu đó?" Hồ Quang Hiếu hoảng loạn đứng dậy khiến tất cả cũng đứng bật dậy theo phản xạ: "Bình tĩnh! Em... tút tút tút" Điện thoại đã ngắt kết nối. "Chết tiệt!" Hồ Quang Hiếu thảm rủa.

Ngay sau đó điện thoại lại reo thêm lần nữa: "Ông chủ! Cô Ngân... hiện giờ đang ở sân thượng..." Ngay sau khi nghe xong, anh lập tức rời khỏi phòng họp...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Anh yêu em

"Ông làm tốt lắm!" Khả Ngân cười tươi như hoa rồi rời đi.

"Cô... cô đi đâu vậy?" Người đàn ông tầm năm mươi tuổi run run hỏi cô. Hồi nãy ông ta theo lời chỉ dẫn của Khả Ngân gọi điện cho Hồ Quang Hiếu,

quả thực ông ta sợ lắm chứ! Nhờ bị phát hiện thì sao? Cái cô này cũng liều quá đấy! "Đi chuẩn bị!" Khả Ngân thông thả trả lời rồi đi xuống.

**

Sau mấy ngày nỗ lực hết sức, Khả Ngân hoàn toàn thất bại, sao đàn ông lại khó chinh phục tới vậy chứ? Quá ức chế! Cô liền nghĩ ra biện pháp cuối cùng: Tự tử. Nếu còn thất bại Khả Ngân cô coi như chết tâm hoàn toàn, cô sẽ cố gắng đè nén thứ tình cảm này xuống, sau này sẽ cố lấy một người chồng môn đăng hộ đối, rồi sống như vậy tới cuối đời...

Nhưng có lẽ là không làm Khả Ngân thất vọng rồi...

Tiếng phanh xe ma sát trên mặt đường vang lên vô cùng chói tai. Hồ Quang Hiếu bước xuống, chạy nhanh vào trong, một mạch tới sân thượng. Đập vào mắt anh là hình ảnh Khả Ngân mặc trên mình chiếc váy cưới trắng tinh khôi, chuẩn bị bước xuống dưới.

"Ngân!" Nghe thấy âm thanh quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn nữa, Khả Ngân quay người lại, cười vô cùng rạng rỡ như đóa hoa nở lúc sớm mai, đầy hi vọng, không nhiễm bụi trần. "Em quay lại đây! Đừng có nghĩ đại!" Giọng nói giờ đây tràn đầy dịu dàng cùng lo lắng chứ không có một chút hờ hững hay xa cách gì cả.

"Anh đừng ngăn cản em mà! Em không... anh chuyển lời tới bố mẹ em là bố mẹ ời con xin lỗi, con không thể làm tròn chữ hiếu, kiếp sau con nguyện làm con của bố mẹ để tiếp tục báo hiếu..." Khả Ngân đứng từ xa ánh mắt tuyệt vọng nhìn Hồ Quang Hiếu.

**

Lúc Bảo My chạy tới nơi là cảnh Hồ Quang Hiếu và Khả Ngân đang... hôn nhau. Đùa nhau à? Thành công rồi sao? Cô bạn của cô quả thực lợi hại! Nhìn chiếc váy cưới trắng tinh với bó hoa rực rỡ trên tay, rồi khẽ nhẩm tính số tầng mình vừa bấm khi đi thang máy... Oách thật!

"Ngân Ngân!" Dù không đành lòng nhưng cô vẫn muốn trêu tức cô bạn này một chút: "Mình không phá vỡ không gian lãng mạn của hai người đó chứ? Anh hai... Chị dâu?" Bảo My cố tình kéo dài giọng ra khiến Khả Ngân nhìn cô, đỏ mặt: "Đáng ghét vừa thôi!" rồi lại vui mặt vào khuôn ngực rộng lớn của người đàn ông cô yêu. "Lần sau không được nghĩ quẩn như vậy nữa, nghe rõ chưa?" Trong giọng nói không hề có chút lạnh và hờ hững mà thay vào đó là lo lắng, dịu dàng và còn kèm theo tiếng thở dài.

**

Grandstar hoàn toàn trở thành một công ty con của ST.

Duy Thiên và Bảo My lại có mối quan hệ vô cùng mập mờ. Nếu nói theo lẽ thường tình thì chính yêu nhau nhưng trong mắt nhiều người chính là ngoại tình...

"Cộc cộc!" Tiếng gõ cửa phòng Phó chủ tịch vang lên.

"Vào đi!" Giọng nói trầm trầm, lạnh lùng vang lên.

Bảo My bước vào, đứng trước bàn làm việc của ai kia. "Có chuyện gì?" Giọng nói hờ hững phát ra làm người con gái giật dỗi: "Không có chuyện gì thì không thể tìm anh sao?" Duy Thiên lập tức ngẩng đầu lên, về mặt lập tức thay đổi 180 độ: "Lại đây nào!"

Sau khi sáp nhập Grandstar, Duy Thiên dứt khoát về luôn trụ sở tòa nhà chính ST, còn Bảo My cũng ít khi tới công ty, hầu như đều ở nhà đi chơi với Khả Ngân. Hai cô nàng có hai người "bạn trai" ngày ngày bận rộn nhưng kiếm tiền rất giỏi nên cũng chẳng phải lo gì cả...

Người ta nói có lần một rồi sẽ có lần hai. Duy Thiên một lần được ăn trái cấm thì sẽ nhất định ăn tiếp, hai người qua lại và địa điểm chính là căn biệt thự riêng của Duy Thiên, có khi là phòng nghỉ của văn phòng. Hồ Quang Hiếu cũng rơi vào hoàn cảnh không kém Duy Thiên là bao, anh không phải Liễu Hạ Huệ, anh cũng chỉ là đàn ông bình thường thôi mà nhất là khi Khả Ngân cứ liên tục dụ dỗ anh, làm sao anh thoát được đây?

"Anh cần gì mỗi ngày cứ bày cái mặt lạnh tanh này ra vậy chứ?" Bảo My ngồi trên đùi Duy Thiên, trêu chọc anh. "Sao hả? Đầu có chuyện gì mà phải thể hiện vẻ mặt." Duy Thiên yêu chiều nhìn cô. "Nếu anh mà đóng phim thì lỗ nặng đó, có mỗi vẻ mặt à". "Vậy sao? Tiếc là anh không phải diễn viên" Duy Thiên áp trán mình vào trán cô rồi cười. Bảo My nhìn đến ngây người, đã lâu lắm rồi cô không thấy anh cười. Mặc dù không nở phá hòng không khi nhưng vẫn phải nói: "Thiên... Chúng ta... như vậy có hay lắm không? Như vậy chẳng phải là ngoại tình..." Lời còn chưa nói dứt đã bị nụ hôn vô cùng dịu dàng áp xuống, nuốt hết...

Bảo My chống eo nhúc mỗi bước ra khỏi căn phòng mang tên "Phó chủ tịch", trong lòng thầm mắng tên cầm thú nào đó. Thật ra nhiều khi Bảo My cảm thấy mối quan hệ của hai người vô cùng không rõ ràng, cô giống như kẻ thứ ba xen ngang vào gia đình nhà người ta. Nhiều lúc cô sợ đây chỉ là "giác chiêm bao", tỉnh dậy rồi sẽ chẳng còn gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Yêu chính là một loại cố chấp!

"Giấy không thể gói được lửa" Bất cứ chuyện gì mang tính chất giấu diếm thì sẽ có ngày bị lộ chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Sau một thời gian "trở lại" với Bảo My, Duy Thiên ngày càng lộ liễu, thậm chí có những lần anh còn mang Bảo My về nhà lớn khi bố mẹ anh ra nước ngoài. Duy Thiên không hề công khai với bên ngoài về mối quan hệ này, Bảo My ở bên Duy Thiên không danh không phận, không khác gì một cô nhân tình. Phải chăng đó chính là điều anh muốn?

Bảo My không hiểu tại sao lúc trước Duy Thiên lại bỏ cô không lí do. Thời điểm hiện tại lại quay lại nhưng không hề rõ ràng. Thật ra cô chỉ muốn có thể công khai nắm tay anh giữa chốn đông người, rất muốn tuyên bố với cả thế giới đây là người đàn ông của Hà Huyền Bảo My cô nhưng điều đó có lẽ sẽ chẳng xảy ra. Cô biết cô ở bên anh không danh không phận nhưng cô chấp nhận vì "Yêu chính là một loại cố chấp!"

**

"Bác gái! Nam Joon có nhà không ạ?" Ngọc Sương bước vào nhà thấy Hoàng Tú Linh đang ngồi uống trà ở phòng khách vô cùng lễ phép chào hỏi. Hoàng Tú Linh mỉm cười đáp lại: "Con gái! Mới bước chân vào cửa đã Nam Joon rồi!"

"Thằng bé hình như vẫn trên phòng thì phải, sáng giờ bác chưa thấy nó... À mà nhân tiện con cầm đồ ăn sáng lên cho nó, có khi đêm qua nó lại làm việc khuya." Ngọc Sương mới bước đi vài bước, Hoàng Tú Linh chợt gọi giật lại. Nghe vậy, Ngọc Sương cũng nhẹ nhàng đáp lại, cười tươi nhận khay thức ăn từ tay quản gia: "Vâng ạ!"

Bước chân nhẹ nhàng bước lên cầu thang, không hiểu sao càng tiến gần về phòng Nam Joon, Ngọc Sương càng cảm thấy hồi hộp, cô có cảm giác phía sau cánh cửa ấy có thứ gì đó.

Cánh cửa được đẩy ra, đập vào mắt Ngọc Sương là hình ảnh một người con gái đang ngủ trong ngực Nam Joon. Vì mái tóc dài che nên cô không thể nhìn rõ đó là ai, hai người đang trong tư thế vô cùng thân mật...

"Cạch! Choang!" Chiếc khay trên tay Ngọc Sương rơi xuống đất tạo nên âm thanh vô cùng chói tai.

Duy Thiên giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn thấy thân ảnh đang đứng trần trần trước cửa, đôi mắt mở to. Người con gái trong ngực anh cũng vì thế mà tỉnh dậy. Duy Thiên sau khi thất thần một vài giây thì lại trở về phong thái thường ngày, từ tốn quần khăn tắm bước vào phòng tắm. Trong khi đó, Bảo My mơ màng mở mắt, ngồi dậy, lúc này Ngọc Sương mới thấy rõ diện mạo của người con gái trên giường. Chiếc chăn mỏng vô cùng hồ hững rơi xuống, lộ ra bờ vai mảnh khảnh trắng muốt rồi là đôi gò bồng đảo vô cùng đầy đặn.

"Á!" Bảo My giật mình kèm theo ngạc nhiên, tay cũng nhanh chóng kéo lấy chăn che đi cơ thể mình.

Khi Duy Thiên bước ra ngoài là hình ảnh Ngọc Sương đang hùng hổ tiến về phía trước, còn Bảo My hoàn toàn thụ động, vẻ mặt cô chính là ngơ ngác như người đứng giữa đường và phía trước là chiếc xe đang lao tới, chỉ biết đứng bất động... Phía cửa chính là mẹ anh – Hoàng Tú Linh.

"Ngọc Sương! Để cô ta mặc đồ vào đã!" Dù chuyện gì xảy ra, Hoàng Tú Linh vẫn giữ vững phong thái của bản thân, nho nhã, đúng chuẩn của một phu nhân gia đình danh giá. Lúc này Bảo My cũng rất thụ động lấy quần áo rơi vãi dưới đất mặc vào... Đến khi có vẻ đã ổn thì: "Chát!" Một âm thanh chói tai vang lên, Duy Thiên và Hoàng Tú Linh vẫn đứng bất động, không thể hiện bất cứ điều gì; Bảo My thì ngã xuống đất vì cái tát đến quá bất ngờ, còn Ngọc Sương thì mặt tức tối hận không thể đánh mạnh hơn nữa.

"Chị... rốt cuộc chị là một con người như thế nào? Tại sao?" Ngọc Sương gầm lên. "Tôi... Thiên!" Bảo My áp ứng trả lười rồi quay sang nhìn Thiên. Lúc này cô biết phải nói gì đây? Ngay từ khi mối quan hệ này bắt đầu, Duy Thiên chưa hề xác nhận hay xác định giữa cô và anh là như thế nào. Nhưng rồi cô vẫn đắm chìm vào tình yêu ấy...

Phụ nữ vốn là động vật mềm yếu. Dù thế nào họ vẫn luôn thiên vị, thiên vị trái tim! Khi đặt trái tim và lí trí lên bàn cân, nhất định sẽ có khắp khiêng, bàn cân luôn lệch về phía trái tim...

Duy Thiên rất hồ hững, bước ngang qua người cô, đi về phía tủ quần áo...

"Sao hả? Chị còn muốn gì nữa?" Ngọc Sương túm tóc Bảo My kéo cô đứng dậy. Bảo My theo phản xạ túm lấy tay Ngọc Sương, mặt hơi nhăn nhó vì đau: "Đau quá! Bỏ ra! Thiên! Anh nói gì đi chứ?" Bảo My gọi người đàn ông kia theo bản năng nhưng cô lại có cảm giác cái mối quan hệ mập mờ, không rõ ràng này có lẽ đến đây là kết thúc. Nếu anh không đứng về phía cô, không sao, nhưng nếu anh giả vờ thì... cô hoàn toàn chết tâm. Theo ánh mắt Bảo My, Ngọc Sương cũng nhìn Duy Thiên, trong lòng là một mảnh hỗn loạn, Ngọc Sương sợ, sợ rằng Duy Thiên sẽ vứt bỏ cô vì dù sao Bảo My cũng là người anh yêu đến chết đi sống lại, còn Ngọc Sương có lại giống kẻ thứ ba hơn.

"Cô muốn tôi nói gì đây?" Giọng nói của Duy Thiên bất chợt vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của ba người ở đây, trong đó có cả Hoàng Tú Linh. "Nói là... hay... tôi phải bên vực một tình nhân như cô? Đi đến ngày hôm nay chắc cô cũng phải mãn nguyện rồi chứ?" Câu nói vô tình, hồ hững, lạnh lùng phát ra. Không hề giống như Duy Thiên nghĩ, Bảo My sẽ bất nháo, sẽ đứng dậy, lao vào chửi mắng anh nhưng không cô chỉ ngồi im, đôi mắt vương nước mắt nhìn anh, tóc cô vẫn bị Ngọc Sương nắm. Trong khi Ngọc Sương như mở cờ trong bụng thì Hoàng Tú Linh lại khẽ nheo mắt nhìn cảnh tượng đang xảy ra.

Duy Thiên bước ra khỏi phòng tắm, trên người là bộ đồ vest chỉnh tề, không thấy hai người phụ nữ kia đâu nữa, chỉ còn Hoàng Tú Linh vẫn đứng đó. Duy Thiên khẽ lên tiếng: "Mẹ!". Hoàng Tú Linh nhìn thẳng vào con trai mình: "Mẹ không nghĩ là con lại làm vậy! Đó... không giống con!" Nói rồi bà bước

ra khỏi phòng.

Ngay sau khi cánh cửa đóng lại, gương mặt Duy Thiên không còn vẻ thờ ơ nữa mà thay vào đó là đau đớn, anh ngồi phịch xuống giường. Trong đầu Duy Thiên giờ này là tràn ngập hình ảnh của Bảo My – người con gái anh yêu đến chết đi sống lại. Từ gương mặt đau đớn của cô tới ánh mắt, đầu tiên là hy vọng nhưng khi nghe tới câu nói đó của anh thì dần trở nên tuyệt vọng, rồi như hiểu ra. Cô hiểu ra chuyện gì? Chuyện cô "gieo nhân nào thì gặt quả ấy" sao? Nhưng sự im lặng ấy thì vô cùng kỳ lạ... Thật ra khi nhìn thấy cô đau anh cũng đau, cô chính là mạng sống của anh, sao không đau cơ chứ? Anh rất muốn chạy tới bảo vệ cô, thoát khỏi kim kẹp của Ngọc Surong nhưng rồi lại chấp nhận cách tàn nhẫn, "nghĩ một đằng làm một nẻo"... Hối hận? Có chứ! Nhưng cảm giác hối hận ấy lại bị xua ngay đi khi nghĩ tới bản thân bị cô đùa giỡn ra sao. Anh cũng muốn để cô thử cảm nhận cảm giác bị đùa giỡn là như thế nào! Nhưng trong thâm tâm anh có vui chút nào không? Không hề! Anh lại hối hận rồi! Duy Thiên đưa tay lên ôm đầu, từng ngón tay lùa vào mái tóc nhưng không làm sao xua đi cảm giác lạnh lẽo trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cuộc điện thoại mờ ám...

Bảo My không bước ra khỏi nhà...

"Một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng". Có lẽ ai nhìn vào cũng nói, Bảo My rõ ràng là người sai, chen chân vào hạnh phúc của người ta, khi bị đánh lại im lặng, cô tỏ ra là mình bị hại. Còn nhớ ngày đó, khi bị Ngọc Surong lôi ra ngoài, cô không phản kháng, không làm gì cả, mặc cho người phụ nữ được cho là bị cướp bạn trai kia muốn chửi muốn đánh thì tùy...

**

"Anh Hiếu!" Đáp trả lại là tiếng gầm giận dữ: "Mày còn gọi tao là anh được à?" và một cú đấm lên mặt Duy Thiên: "Tại sao? Mày như vậy là ý gì? Em gái tao làm gì có lỗi với mày sao?" Hồ Quang Hiếu điên tiết đánh chửi. Ngược lại, Duy Thiên không hề phản kháng, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy, lau vết máu ở miệng: "Anh! Trong chán mới biết chán có rận...". Duy Thiên chưa nói hết câu đã bị Hồ Quang Hiếu giáng cho một cú đấm nữa: "Mày làm như tao ngu văn lắm ý! Ý mày là sao hả?"

"Hiếu!" Một giọng nói lo lắng vang lên rồi tiếng bước chân vội vã ngày một gần. "Khả Khả! Hôm nay anh nhất định phải đánh chết thằng khốn này!" Hồ Quang Hiếu không thể nguôi giận, khề nhìn Khả Ngân dịu dàng rồi ánh mắt lại hung tợn. "Đừng như vậy mà! Có gì thì từ từ nói được không? Sao các anh cứ phải dùng nắm đấm mới được chứ?" Vừa nói Khả Ngân vừa nắm lấy nắm đấm của Hồ Quang Hiếu, khề xoa rồi hỏi: "Đau không?" Giọng nói đầy xót xa. Hồ Quang Hiếu ngưng động tác, quay sang vuốt má Khả Ngân: "Không sao! Em về đi!" Khả Ngân định lên tiếng thì bên đối diện đã chen ngang: "Hai người đó! Anh Hiếu! Anh tới đây đánh em hay tới để show ân ái vậy hả? Một chết đi được!" Hiếm khi Duy Thiên có hứng đùa nhưng quả thực nhìn cảnh này anh không chịu được, người anh yêu cũng chính là em gái, là bạn thân của hai nhân vật nam nữ chính phía trước kia kia, sao mà ngứa mắt thế nhỉ?

Hồ Quang Hiếu định xông lên thì bị Khả Ngân giữ lại: "Hoàng Duy Thiên! Tôi không biết tại sao anh lại làm như vậy nhưng... tốt nhất anh nên ngoan ngoãn một chút, đừng có tới làm phiền My My! Chuyện anh tôn thương cậu ấy lúc trước còn chưa đủ sao? Tôi không nghĩ anh lại ích kỷ như vậy! Anh hãy về nhà đóng cửa ngẫm lại đi!" Nói rồi kéo Hồ Quang Hiếu đi, anh biết Thiên không hề ngu ngốc: "Hiếm khi em hiểu chuyện như vậy!"

"Ý cô là gì chứ? Lâm Hà Khả Ngân!" Duy Thiên đứng ngây như phỗng tại chỗ, anh từng làm tổn thương cô! Thật sao?...

**

Khả Ngân gói đầu lên chân Hồ Quang Hiếu, yên lặng nhắm mắt, thỉnh thoảng lại khề liếc nhìn chiếc laptop đang hoạt động trên bàn.

"Cốc cốc!"

"Vào đi!" Giọng nói lạnh lùng, nghiêm nghị vang lên. Khả Ngân khề đẩy cửa, nhẹ nhàng bước tới trước mặt anh. "Có chuyện gì?" Hồ Quang Hiếu không ngẩng đầu lên, mắt vẫn dán vào tài liệu. Một lát sau không thấy người đối diện nói gì, anh lại lên tiếng, ý đuổi: "Không có gì thì đừng làm phiền tôi làm việc... Ra ngoài đi! Thư ký..."

"Aayya... Người ta nhớ anh mới tới mà! Còn chu đáo chuẩn bị cả cơm cho anh... Vậy mà..." Chưa để Hồ Quang Hiếu nói hết câu, Khả Ngân đã khề tới phía sau anh, ôm chặt lấy cổ anh rồi lại có ý buông ra: "Thôi vậy... em đành về vậy!" Chưa kịp hành động đã bị người đàn ông kéo vào lòng, yên vị trên đùi anh. "Sao không gọi cho anh?" Tài liệu đã bị ném qua một bên, người đẹp quan trọng hơn...

"Muốn anh bắt गरे mà!" Khả Ngân chu môi, hôn chụt vào má anh.

"Đợi chút! Anh đi lấy nước." Hồ Quang Hiếu vừa đứng lên. Khả Ngân ngồi nhìn anh rồi vô tình chạm vào điện thoại để trên mặt anh. Vẻ mặt tỉnh ngịch, lén lỉnh cầm điện thoại lên, kéo vào nhật ký, đập vào mắt cô là cái tên "Khả Khả", tần suất nhiều nhất. Đang định làm ầm lên thì phát hiện số điện thoại của cái tên này không thể quen hơn được nữa.

"Sao vậy?" Thấy cô cảm điện thoại của mình đến thất thần, anh khẽ hỏi. "Khả Khả... cái tên này... em thích!" Khả Ngân nghe anh gọi liền nhảy bổ vào lòng anh, dang hiển đôi môi ngọt ngào cho anh.

"Khả Khả!" Tiếng gọi của Hồ Quang Hiếu làm Khả Ngân bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, trở lại với thực tại. "Dạ!"

"Em thấy chuyện của Thiên và My thế nào?" "Em nghĩ... họ là nhân vật chính thì nên để họ tự giải quyết. Em cho rằng nếu chính chuyện của mình còn không giải quyết được thì làm sao có thể quan tới người khác được." Khả Ngân trầm tư suy nghĩ. Hồ Quang Hiếu thoáng nhìn rồi trêu chọc cô: "Có vẻ như... ở bên anh lâu nên tăng level rồi hả?" "Anh này! Kì quá à! Em thông minh chứ bộ... đừng có mà coi thường à nha..." Khả Ngân ngồi dậy, tay vô thức vẽ loạn trên ngực Hồ Quang Hiếu. Bàn tay không yên phận đó lập tức bị nắm lấy: "Định quyến rũ anh hả?" Đôi môi lập tức bị chiếm lấy...

Trên chiếc sofa, ngay trong phòng khách là một màn tình ái, nóng bỏng...

**

"Cô Lưu! Tôi đã cho người điều tra. Không hề phát hiện ai tên Hà Huyền Bảo My chết ở thác Niagara cả! Có phải là nhầm lẫn gì không?" Cuộc điện thoại lúc này vẫn cứ lưu mãi trong trí não Duy Thiên.

Hôm nay, Ngọc Sương tới tìm Duy Thiên, nói là bố mẹ cô ấy muốn gặp anh. Tới lúc về lại vô tình bỏ quên điện thoại. Cô mới đi vài phút đã có người gọi điện tới, anh nghe giùm nhưng lời nói bên kia khiến anh bàng hoàng... Bảo My sao lại chết? Có phải là trùng tên không? Tại sao Ngọc Sương... trong đầu anh là một mớ hỗn độn."

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Im lặng

Người dễ cười cũng là người dễ khóc

Còn khi tan nát họ sẽ lặng im..."

**

"Khả Khả?" Hồ Quang Hiếu mới bước vào văn phòng đã thấy sắc mặt của thư ký không được tốt, hỏi chuyện thì cô ta bẽn lèn: "Dạ! Cô Lâm tới tìm anh..."

Nhưng ngay khi bước vào thì đâu phải chỉ có một mình Khả Ngân: "Con chào bác trai ạ!" Mặc dù là một người đàn ông đã xông pha nơi thương trường bao nhiêu năm nhưng đứng trước mặt "bố vợ" Hồ Quang Hiếu lại thấy bối rối, không biết nên làm thế nào.

"Hiếu!" Khả Ngân không thêm để ý tới bố mình đang ngồi đó, đứng dậy, chạy tới chỗ anh, vô cùng tự nhiên khoác lấy cánh tay anh. "Bố..." Cô quay sang chỗ bố mình, kéo dài giọng. Trông thấy con gái làm nũng như, ông Lâm cười haha: "Hồ Quang Hiếu! Ngân Ngân cũng mới nói cho bác biết chuyện của hai đứa. Bác thì không có ý kiến gì chỉ..." "Nghe tới đây, chân tay người nào đó rụng rời, chỉ cái gì?" "...chỉ là khô cho con thôi! Cái con bé này bị bác chiều hư từ nhỏ, bướng bỉnh, chẳng chịu nghe lời ai bao giờ..." "Nghe tới đây Hồ Quang Hiếu có thể thờ phào nhẹ nhõm: "Đâu có đâu ạ! Ngân rất tốt ạ!". Nghe thấy bố mình chê mình, Khả Ngân gặm chân bình bịch, lên án: "Bố... ai lại đi nói xấu con gái mình như bố không chứ?"

Ông Lâm nhìn Hồ Quang Hiếu rồi lại nhìn con mình. Thật không nghĩ tới khi mà ông và vợ đang cô tìm một người chồng "môn đăng hộ đối" cho con gái thì nó đã dẫn bạn trai về rồi, lại còn là người đàn ông hoàng kim này nữa chứ! Ông chỉ còn biết lắc đầu thờ dài...

"Vậy... để ngày nào cháu với Ngân... sẽ ra mắt gia đình bác... rồi chọn ngày cưới luôn ạ!" Hồ Quang Hiếu nói vô cùng tự nhiên như theo lẽ phải là thế, chỉ là Khả Ngân đang xấu hổ muốn chết. Chính thức yêu nhau mới có vài tháng mà đã cưới xin rồi. "Được! Được! Bác chờ!" Ông Lâm nói xong cũng không còn ở lại cản trở "đôi vợ chồng trẻ" này nữa... Hồ Quang Hiếu cúi người chào ông.

"Anh này... cưới... ai thêm cưới anh chứ?" Ngay sau khi cánh cửa khép lại, Khả Ngân đỏ mặt đánh vào ngực anh. Phụ nữ luôn là như vậy, tìm mọi cách để đạt được thứ mình muốn nhưng đến khi đạt được rồi lại tỏ vẻ không muốn. Hồ Quang Hiếu không mắng cô mà còn cười, nhẹ nắm lấy bàn tay đang đánh mình đưa lên miệng hôn. Đừng nhìn bề ngoài người đàn ông này lạnh lùng mà đánh giá toàn bộ, đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Còn khi ở trên giường, anh ta chính là ngọn lửa, là ngọn lửa có thể đốt cháy cả cánh rừng... Từ ngày chính thức xác nhận mối quan hệ với Khả Ngân, Hồ Quang Hiếu mới lộ bản mặt vô si cực độ. Khả Ngân đã cảm nhận qua rồi; cũng bởi vì mối quan hệ của hai người không công khai nên đám người ngoài kia chưa có cơ hội ăn "thức ăn chó" mà thôi...

"Ngoan ngoãn để anh rước về nhà đi! Đừng có..." Nói được một nửa, Hồ Quang Hiếu lại ngừng lại, ngấm nhìn gương mặt đỏ bừng của Khả Ngân từ phía trên. "Đừng có gì? Ừm..." Dù đáp án có là gì đi chăng nữa thì cô cũng bị chặn miệng rồi...

"Trật tự! Em muốn nói chuyện nghiêm túc mà!" Khi bị hôn tới ngạt thở, cô mới được tha. "Nói đi!" Hồ Quang Hiếu nhẹ kéo cô, ngồi xuống ghế làm việc rồi để cô yên vị trên đùi mình. "Bây giờ em có thể đi làm cùng anh rồi..." Hồ Quang Hiếu nhướng mày nhìn cô, ý muốn cô nói tiếp "Anh đoán đi!" Một lúc

sau vẫn không có câu trả lời: "Chẳng vui chút nào! Thôi.. em nói. Bây giờ em ở đây với vai trò là... đối tác. Em sẽ tới công ty anh một tháng để tìm hiểu..." Khả Ngân khẽ cười rồi hôn chụt vào má anh: "Vui không?" Khả Ngân ám chặt khuôn mặt mềm mại của mình vào lồng ngực Hồ Quang Hiếu.

"Anh làm gì vậy? Đang ở trong công ty mà... Thôi mà..." Tự nhiên Khả Ngân thấy lạ lạ sau lưng, sau vài giây phản ứng, cô mới biết tên đàn ông chết tiệt này cứ nhiên lại kéo khóa váy cô. "Có gì phải sợ chứ? Hừm?" Mặc kệ Khả Ngân kháng cự, anh vẫn tiếp tục công việc đang dở...

Vậy là Khả Ngân bị Hồ Quang Hiếu đè lên bàn... giải quyết sạch sẽ...

**

"Em biết tin gì chưa?" Park Duy Anh ngồi ở bàn ăn, vô cùng thành thoi, thấy Hoàng Duy Thiên đi xuống liền cất tiếng hỏi. "Chuyện gì chứ?" "Bố Bảo My... mất rồi!" Vì ngồi quay lưng nên Duy Anh không nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của Duy Thiên, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Duy Anh trở lại Việt Nam sau vài tháng trở về Hàn Quốc. Ngay khi bước chân tới nhà, anh đã nghe mọi người ri tai nhau vụ của Thiên và My, anh chỉ còn biết lắc đầu thờ dài, đứa em này của anh quá ngốc! Anh nên ra tay vào lúc nào đây? Duy Anh vẫn rất bình thản thưởng thức ly cà phê buổi sáng, mặc kệ người em của anh đang vô cùng hối hả, hấp tấp, vội vàng và quan trọng là lo sợ...

Cũng bởi vì ông Hà – bố Bảo My tử vong tại Nhật Bản – nơi đất khách quê người nên không thể mang thi thể ông trở về Việt Nam để an táng được, đành thiêu tại đó rồi mang tro cốt về đây. Chỉ là... điều cả đời ông nỗ lực đến cuối đời vẫn không thể làm được, đó là tìm được người vợ ông nhất kiến chung tình.

Ngay khi gọi điện cho Hồ Quang Hiếu, nghe chi tiết thông tin, anh đã tức tốc chạy tới nhà Hồ Quang Hiếu, cũng không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ. Tới nơi, đập vào mắt anh là hình ảnh, Bảo My mặc trên mình bộ đồ màu đen, đang dựa đầu vào vai một người đàn ông, anh cảm thấy người này rất quen mắt, bước tới chút nữa mới thấy rõ: Tuấn Đạt. Sao hắn lại ở đây?

Xung quanh mọi người đang vào viếng. Bởi vì ông không có họ hàng thân thích là mấy nên người tới cũng chỉ là nhân viên trong công ty Hồ Quang Hiếu và một vài người bạn của Bảo My.

Nhìn thấy hành động vuốt tóc của Tuấn Đạt đối với Bảo My cùng với ánh mắt khiêu khích khi nhìn anh, Duy Thiên nắm chặt tay lại, gân xanh nổi lên rõ ràng. Anh thực rất muốn xông lên đâm cho tên đó một trận, kéo người con gái kia về phía mình. Nhìn Bảo My vô cùng im lặng, không hề có bất kì động thái nào, ánh mắt dờ dẩn, khuôn mặt bơ phờ, xanh xao; trái tim anh bất chợt co rút, đau đớn, hận không thể đem cô ôm vào lòng, an ủi... Anh hoàn toàn không có tư cách đó vì chính anh không phải ai khác đã đánh mất nó rồi.

Sau khi viếng xong, định bụng sẽ đi tìm Hồ Quang Hiếu vì anh biết chắc rằng, vụ này Hồ Quang Hiếu sẽ lo toan. Nhưng chưa kịp làm gì Duy Thiên đã bị Khả Ngân lôi sống sộc ra ngoài, Bảo My rõ ràng nhìn thấy nhưng lại như không thấy gì, có khi nào... mắt cô có vấn đề hay không?

"Anh đó... Tên bất dịch, độc ác, xấu xa nhà anh! Tốt nhất anh nên tránh xa My My ra! Bây giờ tâm trạng cậu ấy vô cùng không tốt, biết chưa hả?" Khả Ngân khuôn mặt giận dữ, cô thực hận không thể đánh tên này một trận cho đã tay.

"Khả Ngân, mắt Tiểu My không có vấn đề gì chứ?" Duy Thiên hoàn toàn bơ đi câu hỏi của Khả Ngân, hỏi một câu chẳng liên quan gì. Nghe xong Khả Ngân vô cùng tức giận, tưởng cô điên mất thôi: "Vấn đề cái đầu nhà anh ý! Tên điên!" Khả Ngân giờ nắm đầm lên không trung, răng nghiến kèn kẹt dùng dằng muốn đâm vào mặt Duy Thiên nhưng rồi lại cố gắng bỏ xuống.

"Khả Khả!" Hồ Quang Hiếu tìm mãi mới thấy cô, hóa ra ở đây cãi nhau với Duy Thiên. Anh biết với tính của Khả Ngân, cô sẽ không dễ để yên cho Duy Thiên, nếu lần này không được lần sau nhất định sẽ tiếp tục.

Nghe thấy tiếng gọi của Hồ Quang Hiếu, Khả Ngân ném cho Duy Thiên một cái lườm sắc nhọn rồi lập tức thay đổi về mặt: "Hiếu!" Rất ngoan ngoãn chạy tới chỗ Hồ Quang Hiếu. "Sao lại chạy tới đây hả?" "Em... em... đi tìm anh, nhưng lại gặp Thiên" Khả Ngân trả lời có ngắc ngứ rồi rất nhẹ nhàng bịa đặt, quay lại sau lưng khẽ lườm Duy Thiên, ý anh im miệng. Hồ Quang Hiếu không có phản bác lời Khả Ngân, dù anh đã biết rõ cô nói dối, chỉ nhéo chiếc mũi nhỏ xinh của cô: "Em đó! Bớt nghịch lại đi! Mau đi tới chỗ My đi!" Ý trong lời nói Hồ Quang Hiếu sao Khả Ngân lại không hiểu chứ? Về trước ý là đã phát hiện ra lời nói dối của cô, về sau là bảo cô đi tách My My với Tuấn Đạt. Cô luôn không hiểu, Duy Thiên ghét Tuấn Đạt đã đành, ngay cả Hồ Quang Hiếu cũng kị anh ta? Mấy ngày trước Tuấn Đạt tới tìm Bảo My, Hồ Quang Hiếu luôn tránh anh ta, nói Bảo My không có nhà. Còn liên tục bảo cô tới nhà với Bảo My, tới ở luôn cũng được, và dĩ nhiên là cô cầu còn chẳng được, vậy là Khả Ngân dứt khoát tới nhà Hồ Quang Hiếu luôn. Hôm trước cô phải dùng tới mỹ nhân kế mới moi được thông tin từ miệng Hồ Quang Hiếu. Tổng kết lại, Lưu Trần Tuấn Đạt này, không hề đơn giản...

"Em đi đây! Hai anh đừng có đánh nhau đó... mà... Hiếu! Nếu có đánh, anh phải đánh mạnh vào! Nhưng đừng để bị thương." Vừa nói Khả Ngân vừa giờ nắm đầm về phía Duy Thiên, trừng mắt nhìn rồi là ánh mắt dịu dàng về phía Hồ Quang Hiếu. Phụ nữ đúng là thiên vị mà!

"Anh rước phải sư tử rồi!" Duy Thiên khẽ cười, Hồ Quang Hiếu cũng nhẹ mím cười rồi bước về phía Duy Thiên, vỗ hai cái lên vai anh: "Anh tin tưởng chú! Tuấn Đạt... có liên quan gì đó với Ngọc Sương." Duy Thiên không cười nữa mà khẽ nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Trò đùa của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Giọt nước mắt cuối cùng vẫn rơi

Tiếng điện thoại rung lên, Duy Thiên đành ra ngoài nghe, anh không muốn làm mất không khí trang trọng của buổi lễ.

"Nam Joon! Gửi hộ lời em tới họ nha... em thành thật chia buồn. Bây giờ em đang ở Mĩ, không thể về được. Em xin lỗi!" Ngọc Sương mới hôm qua bay qua Mĩ, không nói với ai lời nào. Nếu không phải có người báo cho cô biết, cô cũng chẳng thể gọi điện về.

"Em tới Mĩ làm gì?" Duy Thiên nghe bỗng nhiên trong đầu lóe lên gì đó. Anh hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt bối rối của người bên kia: "Em có chút việc. Thôi nha!" Ngọc Sương thẳng thừng ngắt máy, tay cầm điện thoại run run, cả người cảm giác lạnh buốt, nhớ lại giọng điệu lạnh thấu xương của Nam Joon lúc nãy, cô lại càng thấy lạnh hơn. Ngọc Sương tới đây để kiểm chứng rõ ràng tại sao năm đó Bảo My lại không chết, cô đang ở thác Niagara – Mĩ. Đây là khu du lịch nổi tiếng ở Mĩ, hàng năm có rất nhiều du khách tới đây, nếu Bảo My rơi từ trên cầu xuống mà được du khách cứu thì chắc chắn phải lên báo, nhưng không có gì cả. Vậy tại sao cô ta lại không chết? Hay có khi nào nhầm người không? Nếu nhầm người thì thôi đi, lỡ như cô ta sống sót qua vụ này thì sẽ có rất nhiều hệ lụy về sau...

"Có chuyện gì vậy?" Duy Thiên vừa định bước vào thì thấy Khả Ngân hỏi hả chạy ra. "My My mất tích rồi! Cả Tuấn Đạt cũng không thấy đâu." Khả Ngân thờ ơ nói, cô mới rời đi có một chút mà đã không thấy Bảo My đâu, ngay cả Tuấn Đạt cũng không thấy. Ngay sau khi cô nói xong, Duy Thiên lập tức chạy ra xe, lái xe rồi đi... nói thật anh cũng không biết phải tìm cô ở đâu...

"Kéttt..." Tiếng phanh xe chói tai vang lên, Duy Thiên đỡ đầu nhìn Bảo My đứng dựa vào thân cây, khuôn mặt cúi gằm, rồi thân thể cứ thế trượt dần xuống dưới, vô lực khóc, cô khóc, khóc một cách đau đớn tới quặn quai...

Duy Thiên vẫn cứ ngồi trên xe, ngồi đó trông chừng Bảo My, điện thoại vang lên tiếng chuông quen thuộc: "Tìm thấy rồi. Ổ... Cô ấy an toàn. ù" Sau khi tắt máy, toan bước xuống thì một hình bóng từ đâu chạy gấp tới: "My! My! Em không sao chứ?" Tuấn Đạt chạy tới, ôm Bảo My vào lòng, mặc kệ cô bảu xích cổ nào. "Em không sao. Anh... đi ra đi!" Bảo My lên tiếng nhưng do lâu không nói nên giọng có chút lạ. Cô càng cố đẩy anh ra, anh lại càng cố ôm chặt cô vào lòng, theo hướng nhìn của Duy Thiên thì hai người đang ôm nhau rất chặt. Duy Thiên đưa tay lên đề vào tim, ước gì anh lên con đau tim chết ngay tại đây để khỏi phải chịu nỗi đau này. Có khi nào Tuấn Đạt không hề có ý tiếp cận My mà là tình cảm thật lòng của cậu ta?

Chân ga được nhấc, chiếc xe Ferrari phóng trên con đường bê tông. Ngay sau khi bóng xe khuất dạng, Tuấn Đạt liền buông Bảo My ra, ngắm nhìn cô rồi khẽ liếc về khoảng trống đằng sau lưng mình. Bảo My ngay sau khi được buông ra liền đi mất dạng, để lại một mình Tuấn Đạt đứng đó, về mặt chìm vào suy tư, bỗng anh đưa bàn tay lên nhìn rồi nắm chặt lại...

**

"Park Nam Joon sao?" Tuấn Đạt nhìn người đàn ông phía trước, ngờ ngợ.

"Mày tránh xa My ra! Mày đừng tưởng tao không biết ý đồ của mày! Tiểu My hoàn toàn vô tội, cô ấy không liên quan gì cả!!" Duy Thiên tức giận gằn lên, tay túm lấy cổ áo Tuấn Đạt. "Vô tội? Vô tội thì sao? Chỉ cần là người của mày thì tất nhiên là liên quan rồi! Để tao xem mày chọn gang sơn hay mỹ nhân?" Tuấn Đạt không hề tỏ ra yếu thế. "Mày..." Duy Thiên lập tức nắm Tuấn Đạt khiến khóe môi Tuấn Đạt rí máu, nhưng anh ta lại không hề đánh lại mà chỉ cười, cười như một người thỏa mãn: "Mày nghĩ xem! Nếu một ngày phải chọn lựa, mày sẽ chọn thế nào đây? Một bên là tập đoàn lớn đó, còn một bên là người con gái xinh đẹp kia... Haha... Đẹp như vậy... tao có nên thử không nhỉ? Haha..." Vừa nói Tuấn Đạt vừa lần lượt dơ hai bàn tay mình ra để minh họa, về mặt khát máu, có phần trông rất ngứa mắt, không còn ôn nhu như mọi ngày nữa. Còn Duy Thiên, anh thật sự mất bình tĩnh, cứ động tới Bảo My là anh không thể bình tĩnh nổi.

"Mày cứ đợi đó! Rồi chắc chắn tao sẽ có cả hai. Nhưng bây giờ mày hãy lập tức rút khỏi ngôi trường này, đừng để tao thấy mặt mày! Cút!" Sau khi nghe Duy Thiên nói, Tuấn Đạt không hề tức giận mà còn cười lớn: "Nếu em Tiểu My bé bỏng của mày nhìn thấy tao trong bộ dạng này thì sẽ thế nào nhỉ?" rồi bỏ đi, để lại một mình Duy Thiên ở đó

Đúng quả thực ngày hôm sau Bảo My đã chất vấn Duy Thiên: "Sao anh lại đánh anh Đạt vậy?" Duy Thiên ngẫm nghĩ nắm chặt tay lại, tên kia đúng là không biết liệu hồn mà! "Thì ai bảo hán cứ dính lấy em chứ? Là anh đang ghen đó! Giận em rồi! Dở đi!" Duy Thiên trước mặt Bảo My lại bày ra bộ dáng một đứa trẻ vô cùng đáng yêu. Tay còn nắm tay cô đưa lên má mình. "Em không biết đâu đó! Em còn chưa trách anh mà anh đã trách em rồi... hết nói..."

Vài ngày sau đó cũng không thấy Tuấn Đạt đi học, nghe đâu anh đã chuyển trường...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Bất ngờ nghe được

"My My! Cậu đi đâu vậy? Làm mình sợ muốn chết!" Khả Ngân vừa nhìn thấy Bảo My bước vào cửa đã chạy gấp ra, ôm chầm lấy cô, vừa hỏi vừa nhìn chỗ này ngắm chỗ kia. "Mình không sao? Chỉ định ra ngoài hóng gió chút thôi!" Bảo My khẽ lên tiếng trấn an cô bạn của mình. "Áy! Thiên đâu?" Nãy tới giờ, Khả Ngân mới đề ý người đi vào cùng Bảo My là Tuấn Đạt. "Sao lại hỏi anh ta chứ?" Nghe Khả Ngân hỏi, Bảo My đang cụp mắt vội mở to mắt. "Thì anh ta đi tìm cậu mà! Còn gọi điện nói với mình, cậu đang ở chỗ an toàn, mình cứ tưởng cậu sẽ về cùng anh ta chứ? Sao lại là..." Khả Ngân nói tới

đây có tình kéo dài giọng, mắt khẽ liếc người đàn ông sau lưng Bảo My.

"Khả Khả! Đừng quậy nữa!" Hồ Quang Hiếu lên tiếng chấm dứt không khí đầy súng đạn này, cũng không quên liếc nhìn Tuấn Đạt. "Anh ta đi tìm mình sao?" Bảo My đột ngột lên tiếng, không dễ gì phát hiện ra sự hy vọng trong câu hỏi đó. "Phải đó! Khi không thấy cậu đâu, anh ta lập tức chạy đi tìm. Chỉ khoảng 20 phút sau đã gọi điện cho mình và anh cậu báo an toàn rồi! Mà... anh ta không đi với cậu sao? Đâu rồi?" Khả Ngân định ngừng lại nhưng ngay sau khi nghe Bảo My hỏi, cô liền "chỗ mồm" vào, bắn không ngừng.

Mặc dù Khả Ngân không ưa gì Duy Thiên nhưng ít ra cô còn ưa hơn tên Tuấn Đạt kia. Ai bảo hắn có ý đồ đen tối, đã vậy lại còn là kẻ địch của Hồ Quang Hiếu. Chỉ cần là kẻ địch của Hồ Quang Hiếu anh thì chính là kẻ địch của Khả Ngân cô!

"Đề cô ấy vào nghỉ ngơi đi!" Duy Thiên từ đâu xuất hiện, bước vào.

"Phải đó! Đi! My My! Mình đưa cậu đi nghỉ ngơi." Khả Ngân nhận thấy diễn biến tiếp theo không hề đơn giản nên nhanh chóng kéo Bảo My vào trong, cô đã biết tất cả nhưng Bảo My đang trong cơn sốc, nên để cô ấy nghỉ ngơi. Mặc dù chân vẫn bước theo cái ôm của Khả Ngân nhưng đầu cô vẫn cố ngoái lại nhìn phía sau, cô có thể nhìn thấy Duy Thiên cũng đang nhìn theo mình, ánh mắt hai người giống nhau, lưu luyến, tiếc nuối; chỉ là một bên có cả hy vọng và đau khổ, bên còn lại là hối hận cùng day dứt.

"Rốt cuộc mày muốn gì? Tao kêu mày tránh xa cô ấy ra mà!" Ngay sau khi bóng hai người con gái khuất dạng, Duy Thiên lập tức gầm lên, lao vào túm lấy cổ áo Tuấn Đạt, vì chiều cao hai người không chênh lệch cho lắm nên nhìn hai bên ngang tài ngang sức. Tuấn Đạt khẽ nhếch môi, không chịu vừa, cũng xông lên: "Anh có tư cách gì nói với tôi câu đó? Chính anh đã tổn thương cô ấy, còn muốn tôi tránh xa cô ấy? Tôi khinh! Anh nghĩ mình có tư cách?" Nếu như là hơn ba năm trước, Tuấn Đạt sẽ chịu thua vì cậu không có quyền nhưng bây giờ người không có quyền chính là Hoàng Duy Thiên! Thời thế đã thay đổi rồi!

Duy Thiên chợt buông thông tay. Phải! Anh có tư cách gì chứ? Chính anh kéo cô lại gần mình rồi lại chính là anh đẩy cô ra xa. Anh... không còn quyền yêu cô nữa rồi!

"Hai cậu thôi đi! Muốn đánh nhau ra ngoài mà đánh, ở đây không phải chỗ cho hai người tranh giành phụ nữ! Mà... hai cậu hãy nhớ, đó là em gái tôi! Đừng có động tới con bé!" Hồ Quang Hiếu nhìn một màn trước mặt, cũng có thể thấy sự đau khổ, dằn vặt cùng tuyệt vọng trên gương mặt điển trai của Duy Thiên.

"Đừng nghĩ là tôi không biết, anh muốn giúp anh ta thì nói thẳng ra đi! Hai người cùng một phe mà!" Tuấn Đạt bỏ Duy Thiên ra, chỉ tay vào Hồ Quang Hiếu. "Cậu tiếp cận con bé với mục đích gì tự cậu rõ nhất, không cần ai phải nói." Hồ Quang Hiếu không trả lời câu hỏi của Tuấn Đạt mà lái sang hướng khác. Gương mặt Tuấn Đạt khẽ mất tự nhiên nhưng rồi lại cười tự giễu: "Phải! Tôi tiếp cận cô ấy đấy! Nhưng... yêu cũng là một cái tội sao?" Câu trả lời của Tuấn Đạt khiến Duy Thiên và Hồ Quang Hiếu ngẩn ra...

**

Đã vài ngày trôi qua, không có bất kì ai có động tĩnh gì. Bên ngoài thì thấy yên bình nhưng thực chất là bình yên trước cơn giông bão...

Bảo My luôn hy vọng mình và Duy Thiên sẽ làm lại một lần nữa! Khi hai người trong mối quan hệ không rõ ràng, cô luôn nghĩ ngày mai hoặc ngày nào đó anh sẽ công khai cô với cả thế giới nhưng không phải. Anh đang đợi ngày cô bị bắt quả tang. Bây giờ trong mắt người khác cô chính là loại phụ nữ đê hèn, bẩn thỉu, ti tiện...

Hôm nay Bảo My muốn đích thân tới nhà cảm ơn Tuấn Đạt vì đã ở bên giúp đỡ cô trong thời gian qua. Bảo My đẩy cổng bước vào nhưng... hình như trong nhà không có ai. Bảo My vẫn cố bước tiếp, cô cứ cố cảm giác có người đẩy cô bước vào. Khi bước lên tầng hai, cô nghe thấy ở hành lang có tiếng người nói chuyện điện thoại, giọng Tuấn Đạt: "Em nghe lời anh, nhanh chóng lấy đồng giấy tờ đó về đây cho anh!... Em đừng do dự nữa! Nếu không nhanh chóng phân tán tâm trí Duy Thiên, một khi sự thật bị bại lộ em sẽ không yên đâu!... Em nghĩ Duy Thiên và Hồ Quang Hiếu sẽ để yên cho em sao?... Anh biết! Em cứ lấy cấp đồng tài liệu đó qua đây!... Phải! Càng nhanh càng tốt!" Sau đó điện thoại bị tắt. Bảo My nghe thấy tiếng bước chân liền chạy khỏi đó. Cô nhanh chóng bắt taxi về, trên xe cô cố gắng sắp xếp lại cuộc đời thất bại này.

Tuấn Đạt bước xuống nhà, dù chẳng có gì nhưng anh lại cứ cảm thấy lạ lạ ở điểm gì đó, mà không thể nói nên lời.

Tại một nơi khác...

Duy Thiên nhìn người con gái trước mặt: "Em gọi anh ra đây có chuyện gì không?" "Anh ngồi xuống đi!" Khả Ngân không nhìn Duy Thiên, khẽ nhấp cà phê trong ly.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Bại lộ

"Tôi muốn hỏi anh một chuyện?" Khả Ngân vừa nói vừa nhấp cà phê trong ly.

"Chuyện gì?" Duy Thiên không gọi gì mà ngồi đó nghe Khả Ngân hỏi chuyện, anh có cảm giác chuyện cô sắp nói có sức nặng cực kỳ.

"Tại sao năm đó anh rời bỏ My My? Anh có biết là khi thấy dòng tin nhắn chia tay của anh cậu ấy đã sốc tới mức nào không? Cậu ấy vô cùng cố gắng gọi cho anh nhưng... hình như anh đã liệt số cậu ấy vào danh sách đen, không thể liên lạc được..." Khả Ngân cố gắng bắn một tràng nhưng vẫn bị Duy Thiên ngắt quãng: "Cô nói tôi nhắn tin chia tay cô ấy? Không thể nào! Rõ ràng là cô ấy nhắn tin đòi chia tay tôi mà!" "Anh nói gì? Không thể nào! Tôi chính mắt xem dòng tin đó mà! Sau khi không thể liên lạc với anh trong một khoảng thời gian dài như vậy... cậu ấy dần có dấu hiệu của trầm cảm, không chịu nói chuyện với bất kỳ ai, ai nói gì cũng không nghe. Giống như tháng trước vậy, sau khi bị anh đá, cậu ấy tự nhốt mình trong phòng, không nói chuyện với bất kỳ ai, tôi cố gắng tới mức nào cũng không thể khiến cậu ấy nói chuyện, tay luôn cầm điện thoại... Thật sự rất giống người bị trầm cảm hay... đại loại như vậy... Anh... thật sự... không..."

Duy Thiên lặng yên nghe Khả Ngân nói, anh bỗng cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, có vẻ như họ đã rơi vào một cái bẫy. Trong đầu Duy Thiên bỗng quay về ký ức ba năm trước, ngày anh nhìn thấy tờ báo, tờ báo đó chỉ có một người có khả năng đưa vào – Ngọc Sương. Lúc đó, Ngọc Sương là thư ký của Duy Thiên, chỉ có Ngọc Sương mỗi sáng mang báo vào cho anh mà thôi. Còn điện thoại... Phải rồi! Sao anh lại không nghĩ ra chứ? Anh có hai chiếc điện thoại, một chiếc lúc họp thường để ở chỗ Ngọc Sương, một chiếc là điện thoại riêng và Bảo My thường hay liên lạc với số này nhưng tin nhắn lần đó lại là ở chiếc kia. Lúc đó quá rối nên anh không để ý tới chi tiết đó.

"Tiểu My có từng tới Mỹ không? Trước khi chúng tôi xảy ra chuyện đó? Thác Niagara? Chỗ đó?" Bỗng Duy Thiên như nghĩ ra điều gì đó, anh hỏi dồn Khả Ngân. "Mỹ? Có chứ! My My có từng tới tìm anh, cậu ấy đi một mình. Thác Niagara? Hình như có từng tới, tôi có nghe cậu ấy kể ở đó còn xảy ra một vụ tai nạn, cậu ấy mất cả điện thoại luôn... Sao vậy? Không lẽ có người dùng điện thoại của hai người nhầm vớ vẩn sao?" Khả Ngân bỗng thông nào. Ngay sau đó nhận được cái gập đầu từ Duy Thiên khiến cô mất chữ A, mồm chữ O. Không phải chứ?

Có lẽ có người đã dùng máy anh nhầm vào số mới Bảo My, vì dòng tin nhắn chia tay khiến cô rối loạn nên không để ý đó là chiếc điện thoại kia mà nhắn trả lời lại ngay sau đó nhưng bị chặn, rồi cứ liên tục như vậy khiến cô nản... Nhưng tại sao cô lại không gọi vào số kia của anh?

"Tôi có việc phải đi trước." Duy Thiên đứng dậy, rời đi. Tay còn không quên rút điện thoại ra, gọi cho ai đó.

**

"Nam Joon! Chuyện gì vậy anh? Em đang quay Mv..."

"Em ngồi xuống đi! Chúng ta từ từ nói chuyện." Không để Ngọc Sương lải nhải lâu, anh lập tức lên tiếng.

Bảo My rất cố gắng gọi điện cho Khả Ngân nhưng không ai nghe máy cả. Cô chuyển hướng sang anh trai của mình nhưng nhận được tiếng đáp của thư ký: "Dạ! Tổng giám đốc đang bận họp, cô có thể đợi..." "Tôi biết rồi!" Sau khi nghe cái giọng ồm ồm ấy cô lập tức cảm thấy buồn nôn, sau này phải báo anh đổi thư ký đi mới được.

Bảo My cảm thấy hoảng sợ, cô sợ Tuấn Đạt phát hiện ra, mục đích của anh ta không hề nhỏ, nếu anh ta phát hiện ra thì cô coi như toi luôn. Bảo My luôn cảm thấy bất an, là vô cùng bất an...

"Anh biết hết rồi sao? Em... thực sự... rất... yêu anh mà! Em không muốn mất anh..." Ngọc Sương vừa nói vừa khóc nức nở, vô cùng thê lương.

"Mất? Anh đâu thuộc về em đâu mà mất? Chúng ta nên kết thúc ở đây!" Duy Thiên lên tiếng một cách rất nhẹ nhàng. Bỗng điện thoại reo lên, cái tên hiện trên màn hình khiến anh ngỡ ngàng, cũng rất vui.

"Anh đi trước!" Ngay sau khi đứng dậy, anh lập tức nhận điện thoại: "Alo!" Duy Thiên không hề biết Ngọc Sương cũng nhận một cuộc điện thoại mà nội dung không hề tốt đẹp chút nào.

"Thiên... Em có chuyện này muốn nói với anh..." Bảo My trình bày, nói hết những gì cô nghe thấy, cô khuyên anh nên cẩn trọng... Bảo My không hề biết không hề thấy, đầu dây bên kia cười rất tươi vì cô lo lắng cho anh. "Anh biết rồi! Người nên cẩn thận là em đó... Tiểu My... Anh nhớ em!" Bỗng lời nói của Duy Thiên khiến Bảo My không biết phải phản ứng ra sao... "Em... Em... á aaaaa..." Bảo My đã xuống xe và đang đi vào ngõ nhưng bỗng bị bắt một cách bất ngờ. "Tiểu My! Tiểu My!" Mặc cho Duy Thiên cố gắng gọi, chiếc điện thoại vẫn yên vị trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35: Đến lúc lộ diện

"Thực sự phải làm như vậy sao anh hai?" Ngọc Sương ngồi nhìn bóng dáng Duy Thiên khuất dần, ánh mắt dần trở nên cô đơn lạc lõng. Bao nhiêu cố gắng của cô trong thời gian qua coi như đổ sông đổ biển, tan thành mây khói cả rồi... Khẽ nhắm mắt, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống, không ai thấy, không ai biết, không ai thấu...

**

"Ý em nói là Tuấn Đạt... đã sắp xếp người bên cạnh anh và anh ta đang chuẩn bị lấy cấp tài liệu chỗ anh sao?" Duy Thiên vừa đi vừa nói, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được giọng nói gấp gáp của Bảo My ở đầu bên kia: "Phải! Anh phải cẩn thận, em quả thực không ngờ anh ta lại là người như vậy..."

"Em đang quan tâm anh sao?" Duy Thiên bất chợt lên tiếng, ngăn lại lời Bảo My. Anh không quan tâm cô đánh giá về người khác như thế nào, anh chỉ muốn biết trong lòng cô, anh chiếm vị trí gì? Duy Thiên biết việc trong thời gian qua hai người đã có hiểu lầm và tự ngược lẫn nhau, mà không đúng là anh ngược cô mới đúng! Là anh sai! Anh hoàn toàn sai rồi!

"Anh biết rồi! Người nên cẩn thận là em đó! Tiểu My... Anh nhớ em!"

Bên kia là một mảnh im lặng cho tới khi tiếng hét chói tai vang lên, liên tiếp là tiếng điện thoại rơi, tiếng đóng cửa xe, phóng đi. "Tiểu My! Tiểu My!" Duy Thiên hét lên bất lực. Anh lập tức gọi điện cho Hồ Quang Hiếu.

**

Bao trùm khắp nơi là bóng tối, xung quanh là mùi ẩm mốc, có vẻ đây là một nhà kho bỏ hoang. Bảo My cố gắng để mắt thích nghi với bóng tối nhưng sau bao nhiêu nỗ lực vẫn không thể thành công, không thấy vẫn hoàn không thấy. Nhưng cô có thể cảm nhận được hơi người, cô biết xung quanh đây có người, là ai đó, là người đã bắt cô.

"Vụt!" Bỗng ánh sáng bật chợt từ đâu chạy tới khiến Bảo My phải nhắm mắt, cô thấy hoa mắt và đau mắt. Khi mắt bắt đầu thích nghi được với ánh sáng, Bảo My cố gắng quan sát mọi thứ xung quanh. Đây là một căn phòng bỏ trống, xung quanh không có gì nhưng khá ẩm mốc, dưới nền còn có nước. Phía đối diện là một bóng tuýp đối nên ánh sáng rất đậm. Nhưng có điều cô không thấy ai cả, chỉ thấy đối diện, ngay dưới bóng điện là một cánh cửa. Bảo My cố gắng dẩy dụa, cố gắng để thoát, bỗng... một hơi thở phả vào tai cô, một âm thanh vang lên làm cô giật mình quay phắt đầu lại: "Đừng cố gắng nữa! Chỉ vô ích thôi!" Ngọc Sương đứng ngay sau lưng Bảo My nhìn cô với ánh mắt ma quỷ. "Ngọc... Ngọc Sương... Sao..." "Sao lại là tôi hả? Chị cứ đi đi! Đội người đàn ông chị yêu đến cứu chị đi! Haha..." Ngọc Sương cười lớn như người điên nhìn ánh mắt hoảng sợ của Bảo My.

"Cạch!" Cánh cửa gỗ dần mở ra, để lộ một khuôn mặt khiến Bảo My bất ngờ, sốc luôn!

"Anh hai!" Nghe thấy Ngọc Sương gọi người đối diện như vậy càng khiến Bảo My bất ngờ hơn. Anh hai? Ngọc Sương và Tuấn Đạt là hai anh em sao?

"My! Em yên tâm! Chỉ cần em nghe lời anh, em sẽ an toàn thôi!" Tuấn Đạt tiến lại chỗ Bảo My, nhẹ nhàng vuốt má cô, dịu dàng nói. Hai người họ không biết, Bảo My gương mặt vẫn đang ở biểu cảm sốc tột cùng, không hề có phản ứng với lời nói vừa rồi của Tuấn Đạt nhưng trong lòng cô vô cùng sợ hãi, tim đập vô cùng nhanh, đầu óc vô cùng rối loạn... Cái gì mà nghe lời chứ? Cái gì mà an toàn chứ? Bọn họ điên rồi!

Bỗng từ đâu xuất hiện thêm mấy người nữa, nhìn vô cùng giống đầu gấu khiến Bảo My mặt cắt không còn giọt máu. Bọn họ định giết cô sao? Cô đắc tội gì với bọn họ chứ?

"Anh Đạt! Cho em xin ngụm nước!" Bảo My dùng giọng vô cùng dịu dàng gọi Tuấn Đạt khiến Tuấn Đạt ngạc nhiên nhưng vẫn kêu bọn họ đi mua nước cho cô. "Sao anh phải mua nước cho cô ta chứ? Anh hai! Anh đừng quên mục đích ban đầu của anh!" Ngọc Sương lên tiếng phản bác, cô ta làm sao có thể chấp nhận để Bảo My sai khiến anh hai mình được. Bảo My là ai chứ?

"Không sao cả! Chỉ là chai nước thôi mà!" Tuấn Đạt lên tiếng trấn an cô em gái mình rồi quay sang Bảo My dịu dàng: "Có đói không? Muốn ăn gì?" Tuấn Đạt hỏi vậy khiến Bảo My giật mình, trưa hay tối rồi sao? Nhìn tình hình này có vẻ đã tối rồi! Mà cô cũng thấy đói!

"Em muốn ăn khoai lang kén, sandwich, chè thập cẩm, kem ốc quế,..." Bảo My bắn một tràng ra "Này! Hà Huyền Bảo My! Cô đang bị bắt cóc đó! Không phải là đi chơi đâu!" Ngọc Sương nghe Bảo My liệt kê như đi ăn thì tức giận quá nhưng ngay sau khi nhận được ánh mắt chết chóc của Tuấn Đạt thì lập tức im bặt: "Nghe rõ chưa? Đi đi!" "Cảm ơn anh! Mà... bây giờ là mấy giờ rồi vậy?" "8 giờ tối." Muốn vậy rồi sao? Cô ngủ lâu vậy rồi sao? Không biết mọi người ở nhà thế nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đánh đôi

"Xin chào Hoàng tổng! Lâu quá rồi nhỉ?"

"Mày! Lưu Trần Tuấn Đạt! Mày muốn gì?"

Bên kia yên lặng, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

"Tao gọi điện để báo cho mày biết Tiểu My của mày vẫn an toàn." Tuấn Đạt vói về mặt thỏa mãn nhìn Bảo My đang ngồi ăn phía trước. Duy Thiên nghe vậy mặt phần nộ, anh đang vô cùng lo lắng cho Bảo My mà không hề biết cô đang thực sự "rất" an toàn.

Ngay sau khi điện thoại tắt, Duy Thiên quay sang bên cạnh, Hồ Quang Hiếu và Duy Anh đang cùng cảnh sát truy tìm địa chỉ Bảo My đang bị nhốt. Tuấn Đạt và Ngọc Sương rất ngạc nhiên mở khóa điện thoại, họ không ngại người của Duy Thiên tìm tới đây.

"Tìm thấy rồi! Chi ở ngay đây thôi!"

"Đi thôi!"

**

"Ăn no chưa?" Tuấn Đạt dịu dàng vuốt ve tóc Bảo My, cô quay sang nhìn anh: "Tại sao anh lại nhắm vào Thiên?", đồng tử Tuấn Đạt co rút: "Tại sao ư? Nếu tôi nói là vì em... em có tin không?" "Vì tôi ư? Có thể... cũng có thể là không phải..." Bảo My chống cằm suy tư, ánh mắt đắm chiều thì bị Tuấn Đạt cốc vào đầu: "Ngốc ă!" Bảo My lập tức xù lông: "Đau! Sao anh cốc đầu em?"

"Hai người thôi đi! Hà Huyền Bảo My! Cô đừng tự nhiên quá như vậy, đừng quên cô đang bị bắt cóc đó!" Ngọc Sương thấy hai người vô cùng tự nhiên cười đùa trong khi bản thân đang vô cùng nhứt nhối cùng lo lắng.

"Sao hả? Cô lo lắng hả?" Bảo My nghe vậy cũng không có tức giận, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy tiến về phía Ngọc Sương, dùng ánh mắt khinh bỉ, giọng nói đầy châm biếm: "Cô thấy sao? Những người đàn ông xung quanh cô đều có tình cảm với tôi... còn cô? Chẳng ai quan tâm... hahaha!" Ngọc Sương bị nói trúng tim đen, máu xông lên não, khóe xị lên đầu...

"Á!" Bảo My sau khi chọc tức Ngọc Sương đang có ý định quay đầu đi thì Ngọc Sương lao vào, túm lấy tóc cô: "Con khốn! Tại sao?" Ngọc Sương như bệnh nhân tâm thần, đôi mắt xinh đẹp giờ long sòng sọc, nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của Bảo My. Tuấn Đạt phải ngay lập tức lao vào can thiệp nhưng phải chăng là trùng hợp, ngay lúc đó, cánh cửa bị đẩy ra. Tuấn Đạt và đàn em nghe thấy tiếng động liền quay ra còn hai cô gái không màng vẫn vật lộn.

"Tiểu My!" Duy Thiên ngay khi bước vào đã thấy Bảo My rõ ràng đang yếu thế hơn muốn tiến lên giúp đỡ nhưng lại bị mấy người kia ngăn cản khiến anh như muốn điên lên.

"Đau quá! Lưu Trần Ngọc Sương! Cô bị điên à? Bỏ ra!" Bảo My kêu thất thanh, nỗi đau đã lấn át khiến cô không hề để ý có người xông vào. Duy Thiên thấy vậy lại càng đau lòng, từng cú đấm, từng cái đạp được tung ra. Hồ Quang Hiếu cùng mấy người cũng lên giúp đỡ anh.

"Á!" Ngọc Sương bị đẩy ra, ngã xuống nền đất vô cùng lạnh lẽo, ánh mắt giận dữ nhìn lên phía trước, đập vào mắt cô là hình ảnh Duy Thiên đang ôm Bảo My vào lòng, hết sức nhẹ nhàng dỗ dành cô: "Có đau lắm không?" "Em sợ..." Bảo My giọng run run, ôm thật chặt lấy Duy Thiên. Duy Thiên vô cùng nhẹ nhàng, xoa vào chỗ tóc bị rối, dùng miệng hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô. Nhưng ngay sau đó lại bị Tuấn Đạt tách ra, anh ta kéo cô về phía sau lưng mình, Bảo My lại cố vùng vẫy để chạy lại chỗ Duy Thiên nhưng thất bại, sức cô làm sao đấu lại sức Tuấn Đạt. Vì bị "tấn công" quá bất ngờ nên Duy Thiên không kịp phòng bị, đề tuột mất mỹ nữ trong lòng: "Mày muốn gì? Thả cô ấy ra!" Nghe vậy, Tuấn Đạt cười hả hê: "Muốn gì à? Nếu tao nói tao muốn cô ấy thì sao? Mày cho sao?"

"Tôi không phải đồ vật để các anh cho nhau!" Bảo My lên tiếng phản bác nhưng đối lại chính là ánh mắt giận dữ như ma quỷ: "Im miệng!" Cô chưa bao giờ thấy bộ dáng này của Tuấn Đạt nên hơi rùng mình rồi im lặng. Ánh mắt lo sợ len lén nhìn Duy Thiên...

"Mày muốn gì? Nói đi!" Duy Thiên nhìn Tuấn Đạt với ánh mắt phòng bị, lên tiếng: "Tao muốn mạng của mày! Một đổi một. Ok?" "Được!" Duy Thiên không do dự gật đầu. "Đừng!" Bảo My lo lắng ngăn cản, cô không muốn anh vì cô mà gặp nguy hiểm. "

Ngọc Sương chứng kiến này giờ, thấy Duy Thiên rơi vào tay anh hai mình liền ton ton chạy lại: "Nam Joon! Em nhớ anh lắm!" Ngọc Sương ôm chặt Duy Thiên không buông, còn có ý định hôn anh nhưng ngay lập tức khiến Duy Thiên phát phì, anh liền đẩy cô ta ra: "Tránh ra! Tôi không ngờ cô là loại người như vậy đó! Ghê tởm!" Ngọc Sương nghe vậy liền điên lên: "Anh nói tôi ghê tởm sao? Còn anh? Anh là một thằng đàn ông ngu ngốc! Haha..." Ngọc Sương lại cười như điên đại...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Hai người... Loạn luân sao?

Nghe Ngọc Sương cười điên dại lại khiến Duy Thiên càng thêm chán ghét, không một chút thương xót hay thiện cảm: "Cô im miệng đi! Loại phụ nữ tâm cơ hiểm độc như cô nên xuống mồ đi!" Duy Thiên vừa nói bằng ánh mắt tràn đầy rét lạnh vừa bóp cổ Ngọc Sương khiến mặt cô đỏ lựng.

"Bỏ Sương Nhi ra!" Tuấn Đạt nhìn thấy em gái bị khi dễ thì vô cùng đau lòng. "Park Nam Joon! Buông Sương Nhi ra! Nếu không người phụ nữ của mày sẽ chết!" Thấy tình thế không ổn, Tuấn Đạt liền rút khẩu súng ra chĩa vào đầu Bảo My khiến cô xanh mặt, thập phần lo lắng. Là súng đó! Không thể đùa được đâu!

"Thiên! Bỏ cô ta ra! My đang gặp nguy hiểm." Hồ Quang Hiếu và Duy Anh đứng đó cố gắng ngăn cản Duy Thiên, nếu không anh sẽ bóp chết cô ta mất!

"Thả cô ấy ra!" Duy Thiên thật sự buông Ngọc Sương ra nhưng cô ta bị anh quăng xuống đất vô cùng mạnh, ánh mắt, ánh mắt vừa cảnh giác vừa lo lắng nhìn về phía Tuấn Đạt đang dí súng vào đầu Bảo My. Ngọc Sương cố gắng chạy lại chỗ anh mình, hợp sức với anh tóm chặt Bảo My, cô ta còn cố gắng bám móng tay vào cổ tay trắng nõn của Bảo My. Bảo My hoàn toàn có thể cảm nhận được sự trả thù của cô ta, cô ta đâu chỉ dừng lại ở việc bám móng tay mà còn nữa kia.

"Anh Đạt! Anh nỡ bán em sao? Em sẽ chết đó!" Bảo My cố gắng dùng giọng mềm mỏng nhất để nói chuyện với Tuấn Đạt dù trong lòng cô muốn ói. "My!" "Dạ!" "Anh thực sự rất thương em... rất yêu em... nhưng anh và hân ta không thể cùng chung một thế giới. Sao em lại chọn nó mà không chọn anh?" Tuấn Đạt vẫn nhìn Duy Thiên bằng ánh mắt đầy hận thù nhưng giọng nói lại lộ rõ bi thương cùng dịu dàng. "Anh Đạt! Anh thử nghĩ mà xem, Trái Đất chỉ quay một hướng, có một hành tinh quay ngược hướng với nó, anh cũng không thể bắt nó phá vỡ quỹ đạo của mình để quay cùng hướng với hành tinh kia, như vậy chẳng phải cả hai đều tổn thương sao? Anh có tình cảm với em thì... không có nghĩa là em cũng phải có tình cảm với anh! Tình cảm không phải là thứ có thể có qua có lại như vậy được!" Bảo My thực sự dùng giọng nói nhẹ nhàng, cố gắng khuyên bảo người đàn ông bên cạnh mình.

"Cô im đi!" Ngọc Sương đứng đằng sau bẻ mạnh tay Bảo My, dù không gãy xương nhưng vẫn khiến cô đau tới nhả máu. Ba người đàn ông đứng đối diện nhìn thấy đều tái mặt. Duy Thiê thì vô cùng khản trương: "Tuấn Đạt! Rốt cuộc anh muốn gì? Chẳng phải là đổi người sao? Đổi đi!"

"Bỗng nhiên tao nghĩ... không đổi nữa! Tao muốn mày thấy người phụ nữ mày yêu bị giày vò như thế nào! Hahaha..." Tuấn Đạt bỗng lật mặt, vì anh bỗng nghĩ thay vì giày vò thân xác Duy Thiên thì giày vò trái tim, bắt lấy người nó yêu nhất. Nghĩ tới đây Tuấn Đạt đã thả kim được súng xuống.

"Mày điên rồi! Thả cô ấy ra! Bớt tao đây này!" Duy Thiên cố gắng không để bản thân mất bình tĩnh, cố gắng thương lượng với Tuấn Đạt. Điều mà Hồ Quang Hiếu lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra. "Hahahaha..." "Thấy Duy Thiên cuồng thì Tuấn Đạt vô cùng hả dạ, cười như một kẻ điên.

"Anh à! Hay chúng ta..." Ngọc Sương thấy Tuấn Đạt không bắt Duy Thiên nữa thì thấp thỏm. "Em trật tự đi!" Tuấn Đạt khề lên tiếng cắt ngang cô em gái. Ngọc Sương thấy thế thì giầy nảy lên: "Em không chịu! Chẳng phải anh đã hứa với em rồi sao? Anh định nuốt lời hả?" Tuấn Đạt thấy vậy khề thì thăm vào tai Ngọc Sương, mắt vẫn chú ý tới đám Duy Thiên phía trước nhưng do khoảng cách gần nên Bảo My cũng nghe thấy rõ: "Em xem... bây giờ trong tay chúng ta là My, chỉ cần cô ấy vẫn trong tay chúng ta, chúng tta muốn bọn họ làm gì mà chẳng được!" Ngọc Sương nghe thế cười tươi.

"Anh điên rồi!" Bảo My giận dữ lên tiếng, sao có thể lấy cô ra làm vật hi sinh như vậy chứ? "Sao? Lo cho nó à?" Tuấn Đạt nghe vậy liền tức giận.

"My My!" Khả Ngân không biết từ đâu xông vào, còn dẫn theo cảnh sát. Mọi người thấy thì ai cũng ngạc nhiên, còn Tuấn Đạt cười to:

"Hahaha... Để anh kể em nghe một câu chuyện nhé!" Tuấn Đạt khề nắm lấy tóc cô kéo khiến Duy Thiên đứng đó cuồng lên.

"20 năm về trước. Có một người đàn ông và một người phụ nữ rất yêu nhau, họ yêu nhau say đắm, hai người còn có với nhau hai đứa con, một trai một gái. Ngờ cứ tưởng hạnh phúc như vậy nhưng bỗng một ngày người đàn ông kia biến mất, bỏ lại ba người. Vài năm sau, họ gặp lại nhau, người phụ nữ thì vẫn như vậy nhưng người đàn ông đó đã có gia đình mới. Hahaha... thật nực cười! Bọn họ còn có con với nhau... haha..."

"Anh thôi đi!" Duy Thiên bỗng gất lên còn Duy Anh thì nắm chặt tay lại, gân xanh nổi hết lên. "Sao? Mày sợ gì chứ? Sợ người yêu bé nhỏ của mày... biết chuyện xấu hổ của gia đình mày à?" Tuấn Đạt ném ánh mắt sắc lạnh về phía Duy Thiên.

"Khoan... từ từ đã! Không phải hai à không ba người là anh em cùng cha khác mẹ đó chứ?" Khả Ngân vừa nói vừa chỉ tay vào mấy người đứng đó, mặt nhăn nhó.

"Thông minh đó!" Tuấn Đạt hơi bất ngờ nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh còn Duy Thiên thì quay phắt qua nhìn Khả Ngân rồi đưa ánh mắt về phía Hồ Quang Hiếu thể hiện sự nghi hoặc nhưng đổi lại là cái nhún vai của anh: "Sao cô biết?" Nghe Duy Thiên hỏi vậy, Khả Ngân phẩn khởi hơn hẳn, không ngờ kiến thức phim Hàn Quốc và truyện ngôn tình của cô lại có đất dụng võ: "Ayyyya... Mấy cái tình tiết cầu huyết như vậy, trong phim truyện nhiều lắm, cuối cùng tôi cũng gặp ngoài đời..."

Bỗng Khả Ngân quay phắt ra: "Khoan đã... như vậy... chẳng lẽ hai người loạn luân sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trò đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tất cả chỉ là dối trá

Khả Ngân vừa buông lời thì ai cũng mặt ngệt ra, nhất là Bảo My. Cô vốn không thể ngờ Ngọc Sương lại có thể làm ra loại chuyện như vậy! Họ là anh em đó! Sao có thể chứ?

"Hahaha..." Ngọc Sương ngay sau khi nghe thì cười vô cùng thê lương rồi nước mắt chảy dài, không thể kìm nổi: "Loạn luân sao? Anh ta có chạm vào tôi đâu mà loạn luân chứ? Từ đầu tới cuối... chỉ một mình tôi... một mình tôi ngốc nghếch, tự cảm động chính mình! Haha..." Kết thúc lời nói đó là một trận bão.

"Không chạm sao? Vậy cái thai đó là của ai?" Bảo My liền đưa ra vấn đề mình quan tâm nhất từ nãy tới giờ. Đổi lại là ánh mắt thần nhiên của Ngọc Sương: "Cái thai? À... cái thai mà tôi vu oan cô làm hỏng đó hả? Nó... đâu có trên đời đâu? Tất cả... tất cả chỉ là dối trá mà thôi! Đêm đó, anh ấy liên tục

gọi tên cô, anh ấy nắm tay tôi rất chặt rồi nói: "Tiểu My! Đừng rời xa anh! Dù có chuyện gì cũng đừng rời xa anh... anh sợ mất em..." Nhưng rồi các người vẫn rơi vào cái bẫy kia! Ngu ngốc! Đúng là ngu ngốc mà!"

"Cô đúng là loài rắn độc mà! Cô nên đi chết đi thì hơn!" Khả Ngân vô cùng phẫn nộ, tức giận không thôi, nghiêng răng nghiêng lợi, lườm Ngọc Sương.

"Cô câm miệng đi! Ở đây không có chuyện cho cô!" Tuấn Đạt lên tiếng bênh em gái. Cứ tưởng Khả Ngân sẽ chịu im nhưng ai ngờ cô lại nổi sung lên, chửi ầm lên: "Luu Trần Tuấn Đạt!! Tên khốn khiếp nhà anh! Tên chó chết nhà anh! Tôi còn tưởng anh tốt đẹp cỡ nào? Vậy mà tôi còn giúp anh, làm bà mai cho anh với My My! Vậy mà anh lại chỉ lợi dụng cậu ấy? Tôi đúng là mù mà! Chắc chắn việc làm đầu tiên khi trở về của tôi là khám mắt, xem xem rốt cuộc mắt mình có vấn đề gì không mà lại đi tin tưởng cái loại người chết tiệt như anh! Anh là cái đồ đến chuột, gián nhà tôi cũng không bằng, tên súc sinh nhà anh! Tôi nguyện rửa anh ra ngoài đường thì bị xe đâm, đi cầu cầu sập, đi tàu tàu chìm, đi máy bay máy bay phát nổ, đi chơi thì gặp nạn chết không tìm thấy xác... Ôi!!! Tức chết đi được!" Khả Ngân thực sự mỗi khi sung lên có thể chửi banh nóc luôn, vừa nói, cô vừa dí tay về phía Tuấn Đạt, chân giậm bình bịch.

"Thôi! Em nói hơi quá rồi đấy!" Hồ Quang Hiếu vội lên ngăn cản cô lại, giữ chặt lại. "Nhưng..." "Ngoan!" Khả Ngân còn định tiếp tục nhưng chỉ một chữ "ngoan" này mà chìm ngấm.

"Lâm Hà Khả Ngân! Cô nghĩ cô là ai hả? Cô tưởng cô muốn chửi ai thì chửi sao?" Ngọc Sương định lên đấu khẩu với Khả Ngân nhưng bị Tuấn Đạt ngăn lại. Duy Anh vẫn ngỡ ra từ nãy tới giờ: "Không ngờ Khả Ngân lại có mặt này nha!" Câu nói đó khiến Khả Ngân ngượng không thôi, cứ nép chặt vào Hồ Quang Hiếu không buông. Cảnh sát xem một màn này cũng bó tay, rốt cuộc họ đến đây để xem kịch vui hay sao?. "Áy! Nam Joon! Không ngạc nhiên gì sao?". "Duy Anh bỗng phát giác ra, Duy Thiên không hề có phản ứng gì liền cất tiếng hỏi. "Ngạc nhiên gì chứ? Em nghe nhiều rồi. Còn kinh khủng hơn như vậy kìa!" "Hoàng Duy Thiên! Anh đừng có mà khoác lác! Tôi chỉ nói có mấy câu, làm gì đến nỗi nào chứ?" Khả Ngân theo bản năng liền chối bay chối bầy. "Ha! Mấy câu mà cô nói có thể viết thành một bài luận văn rồi đó!"

"Mấy người nói xong chưa? Xong rồi thì quay lại chủ đề chính đi!" Tuấn Đạt thấy chói tai vô cùng, nhìn bọn họ thân thiết, trong khi anh cùng em gái của mình từ bé đã bị hắt hủi, anh không cam tâm! "Có nhất thiết phải như vậy không? Hai người... dù gì cũng là anh em mà!" Bảo My cảm thấy vô cùng bất an liền lên tiếng khuyên giải nhưng đôi lại là sự tức giận: "Tôi không có người em như nó! Im miệng!" rồi quay sang: "Hoàng Duy Thiên! Bây giờ mày để tao giết mày, thay cho người yêu xinh đẹp của mày. Thế nào?" Tuấn Đạt bắt đầu trao đổi điều kiện. Duy Thiên không do dự gật đầu ngay.

**

Tiếng còi xe cấp cứu vang lên vô cùng nhức óc, tiếng bánh xe lăn trên nền đá vô cùng chói tai. Trên chiếc xe đang được đẩy vào phòng cấp cứu là một người máu chảy nhuộm đỏ cả tấm đệm...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Xin lỗi!

Một mối quan hệ không rõ ràng

Bao giờ cũng khiến bản thân mệt mỏi

Có khi yêu thật đấy

Nhưng chẳng biết chính xác

Mình là gì của nhau.

"Anh hai! Anh không thể nuốt lời như vậy được!" Ngọc Sương hắt người Bảo My ra, do bất ngờ nên Bảo My vô tình tuột văng khỏi tầm tay Tuấn Đạt. Duy Thiên nhanh chóng chạy lại đỡ Bảo My, ôm cô vào lòng. Tuấn Đạt tức giận, gầm lên: "'Em làm cái gì vậy hả?'"

Bọn đàn em thấy vậy nhanh chóng chạy lại, vây lấy hai anh em nhà họ Trần, bảo vệ họ, ai cũng trên tay là khẩu súng. Cảnh sát cũng nhanh chóng giờ súng ra, lực lượng của cảnh sát rõ ràng áp đảo hơn. Do Khả Ngân chạy tới báo, vì quá vội vàng, nói mãi bọn họ không nghe, cứ cái gì mà 24h, cô tức quá liền nói mình là vợ của Hồ Quang Hiếu, lấy danh bà Hồ ra uy hiếp, sau khi gọi điện, nhận được câu trả lời bên Hồ Quang Hiếu, bọn họ liền cung kính Khả Ngân, dẫn không ít người đi.

"Tại sao anh lại nuốt lời? Rõ ràng anh nói sẽ bắt anh ấy kết hôn với em! Tại sao bây giờ lại giết anh ấy?" Ngọc Sương đứng ở giữa gào lên khiến mọi người xung quanh vô cùng ngạc nhiên. Họ không nghĩ rằng Ngọc Sương lại muốn Duy Thiên tới vậy!

"Em xem! Bây giờ có phải mất hết rồi không hả? Ngu ngốc!" Tuấn Đạt tức giận, hấn hấn không thể bóp chết cô em gái này. "Em còn muốn cưới cái gì nữa? Nó là anh trai em đó! Em thực sự muốn loạn luân sao?" Tuấn Đạt nghiêng răng chỉ tay cầm súng về phía Duy Thiên. "Không! Không đâu! Anh nói sẽ không bao giờ chấp nhận bố mà! Anh nói ông ấy đã phụ bạc mẹ, anh nói... anh nói anh ấy không phải anh trai em... huhu..." Ngọc Sương càng nói càng khóc to. Tuấn Đạt dù đang tức giận cũng phải ngó ngoai, ôm cô em gái vào lòng dỗ dành.

"Park Nam Joon! Mày đi chết đi!" Tuấn Đạt giờ súng lên muốn bắt Duy Thiên thì cô em gái ngu ngốc của anh lại chạy ra đỡ: "Dừng mà!" Tiếng súng của Tuấn Đạt vang lên đầu tiên rồi tới những khẩu súng có mặt ở đây. "Sương Nhi! Anh đưa em tới bệnh viện" Tuấn Đạt kêu lên trong đau đớn. "Thôi mà... Anh hai... Em xin lỗi... Thật ra... em... chỉ muốn... cùng mẹ và anh... sống bình yên mà thôi... Em..." Ngọc Sương cố dùng hơi thở cuối cùng để nói những tâm sự thầm kín của mình với người anh trai mà cô yêu thương nhất: "không muốn... trả thù gì... hết... chỉ muốn... muốn..." có lẽ hơi thở của cô đã cạn, không thể nói nữa, đôi mắt dần nhắm lại. "Không! Sương Nhi!" Tuấn Đạt gào thét, giọt nước mắt đầu tiên trong đời rơi xuống gương mặt người con gái, anh đã hứa với mẹ sẽ bảo vệ cô tới cùng nhưng...

"Park Nam Joon! Tao phải giết mày!" Tuấn Đạt lăm lăm rồi đưa khẩu súng lên, nhắm vào người Bảo My, hẳn ta nghĩ thay vì giết chết Duy Thiên thì giết chết người nó yêu nhất...

Duy Thiên ôm chặt Bảo My, trốn vào một góc, tránh mưa bom lửa đạn ngoài kia, bên góc kia Hồ Quang Hiếu cùng Khả Ngân cũng không kém. Duy Thiên thấy Tuấn Đạt chìa súng về phía này với ánh mắt hận thù liên xoay người Bảo My, kéo cô vào phía trong, úp đầu vào ngực mình. Tiếng "đoàng" phát ra nhưng nhiều tiếng súng vẫn đang vang lên nên tiếng ấy khó mà nghe thấy. Bảo My tự nhiên bị đối tư thế thì vô cùng bất ngờ: "Anh làm gì vậy?" "Chỉ là không muốn để em nhìn thấy khung cảnh ngoài kia thôi!" Cố gắng chịu đựng đau đớn, ôm chặt cô vào lòng. Duy Thiên gục xuống vai cô, thờ nhẹ: "Xin lỗi! Anh sai rồi! Lúc trước không nên đối với em như vậy..." Bảo My khẽ đánh vào vai anh mà không biết anh đang bị thương khiến Duy Thiên nhủ mày. "Em đâu có trách anh đâu! Ngốc!"

"Haha..." Tuấn Đạt cười như điên dại. "Tất cả ngừng lại!" Tiếng gầm tương xé thùng không gian. "Thả bọn họ đi! Các người bắt tôi là được rồi!" "Đại ca!" Tất cả bọn đông thanh hét lên, bọn họ đi theo Tuấn Đạt lâu như vậy, sao nỡ để anh một mình gánh chịu chứ? "Tất cả rời khỏi đây đi! Sống một cuộc sống bình thường, yên bình." Khi nói tới hai chữ "yên bình" ánh mắt Tuấn Đạt có phần bi thương.

Ngay sau khi mấy người kia được thả đi, ngay sau khi cảnh sát định bắt Tuấn Đạt thì một tiếng súng bất chợt vang lên khiến ai cũng ngỡ ngàng. Tuấn Đạt tự kết liễu đời mình bằng một tiếng súng.

Năm người cùng cảnh sát rời khỏi nhưng Duy Anh có việc gấp nên phải đi trước, bốn người lên xe Hồ Quang Hiếu.

"My My! Tay cậu sao nhiều máu thế này? Cậu bị thương sao?" Khả Ngân vô tình thấy máu đầy tay Bảo My liền la lên. Bảo My cũng ngỡ ngàng nhìn lại hai tay mình, quả thực rất nhiều máu. "Không phải của mình!" Ngay sau khi kết thúc lời nói là hàng loạt những hình ảnh hiện ra trong đầu cô. "Thiên! Là máu của Thiên!" Bảo My hét lên, Hồ Quang Hiếu đang chuẩn bị khởi động xe lập tức quay sang nhìn Duy Thiên đang ngã đầu ra ghế, mắt nhắm hờ: "Không sao!" giọng nói đã có phần mờ hồ.

"Mau đỡ cậu ấy ra phía sau!" Hồ Quang Hiếu đỡ Duy Thiên ra ghế sau, ngồi cùng Bảo My còn Khả Ngân lên ghế trước ngồi. Chiếc xe nhanh chóng phóng đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hồ Ly tinh hại người!

Tiếng bước chân dồn dập, tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà vô cùng chói tai...

"Chát!" Một cái tát bất ngờ giáng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Bảo My khiến cô mở to mắt nhìn lên.

"Phu nhân!" Hồ Quang Hiếu nhanh chóng đẩy Hoàng Tú Linh ra, ôm Bảo My vào lòng bảo vệ. "Hồ Quang Hiếu! Tôi không biết cậu dạy dỗ em gái cậu như thế nào? Nhưng cô ta đúng là hồ ly tinh hại người mà! Cũng bởi vì cô ta mà con dâu tôi sảy thai rồi bây giờ con trai tôi cũng nằm viện, còn không biết sống chết thế nào! Cậu..." Hoàng Tú Linh không giữ nổi bình tĩnh, xông lên mắng chửi hai người.

"Bà bình tĩnh!" Park Dong Guk muốn lên ngăn vợ mình lại nhưng bà lại không chịu dừng lại. Khả Ngân đứng trông một màn này thì không thể chịu nổi, nhìn Bảo My đứng khóc lóc, máu cô lại sôi lên: "Bà Park? Bà đừng có cái kiểu muốn làm gì thì làm! Bà mắng cậu ấy là hại gia đình bà sao? Bà với chồng bà nên xem lại đi! Thử cố nhớ lại xem chuyện tình yêu lãng mạn, tươi đẹp của các người đã để lại hậu quả gì?" Khả Ngân vừa nói vừa quan sát sắc mặt hai người đối diện, mặt ông Park Dong Guk đã bắt đầu tái mét, còn bà Hoàng Tú Linh trừng mắt lên nhìn cô, Khả Ngân vốn từ nhỏ trời không sợ, đất không sợ, không lẽ lại sợ ánh mắt này, cô cũng không vừa lập tức trừng lại: "Hai người dám làm không dám nhận sao? Bà không dám thừa nhận bản thân đã chia rẽ hai người họ sao? Còn ông? Ông không dám thừa nhận ông đã bỏ rơi mẹ con họ sao? Nói đi! Các người nói đi!" Khả Ngân tức giận gầm lên. Park Dong Guk mất đi vẻ trầm ổn thường ngày, thay vào đó là hoang mang, lo sợ.

"Sương Nhi đâu? Sương Nhi đâu?" Hoàng Tú Linh không còn giữ được vẻ quý tộc của bản thân, bắt đầu hoảng loạn. "Sương Nhi? Hahaha..." Khả Ngân nghe bà ta tìm Ngọc Sương thì cười lớn.

"Khả Khả!" Nghe Hồ Quang Hiếu gọi mình, Khả Ngân liền quay lại.

Khả Ngân ngồi xuống, để Bảo My dựa vào vai mình, ôm chặt cô. Hồ Quang Hiếu kéo hai vị phụ huynh ra một góc nói chuyện.

Đã mấy tiếng trôi qua, cánh cửa vẫn đóng im lìm khiến những người ở ngoài đứng ngồi không yên.

"Cạch!" Cuối cùng đèn cũng tắt, cánh cửa cũng đã mở, vị bác sĩ già bước ra. Ông vừa mới bước ra đã bị vây bởi năm con người với những câu hỏi dồn dập. "Viên đạn không bị bắn vào chỗ hiểm, vấn đề là mất máu quá nhiều nhưng người nhà yên tâm! Bệnh nhân đã ổn định, ngay bây giờ sẽ được chuyển tới phòng hồi sức, ngày mai sẽ tỉnh lại." Bắn một tràng rồi đi luôn.

Bảo My ngồi bên cạnh Duy Thiên, bàn tay đan chặt vào tay anh, ánh mắt luôn nhìn anh không rời. Park Dong Guk và Hoàng Tú Linh ở lại một chút rồi cũng rời đi. Họ nên để lại không gian cho hai người.

Khả Ngân thì nằng nặc đòi đi khám tổng thể trước khi về. Cô đã nói là đi khám thì nhất định phải đi khám. Hồ Quang Hiếu muốn đi theo nhưng cô không cho, nói nhờ em bị bệnh gì thì phải để cô một mình ổn định tinh thần rồi sẽ nói cho anh biết.

Tung tăng cả ngày trời ở bệnh viện, cuối cùng Khả Ngân cũng trở lại, khuôn mặt hơi xị xuống, ánh mắt tức giận nhìn về phía Hồ Quang Hiếu. Thấy vậy, Hồ Quang Hiếu vô cùng lo lắng, liền chạy lại chỗ cô: "Sao vậy? Có gì không ổn sao?" Vì quá lo, Hồ Quang Hiếu liền cầm lấy đồng giấy tờ trên tay Khả Ngân. Bắt đầu từ mắt, tai, mũi, họng, đến não cô cũng đi chụp, phôi... đều bình thường mà! Bỗng đập vào mắt anh là một hình ảnh đen trắng, ở giữa khoảng trắng ở giữa là một chấm tròn bằng khoảng hạt đậu, rồi những dòng chữ ở dưới...:

"Khả Khả! Em..." Hồ Quang Hiếu lắp bắp nhìn người con gái phía trước.

"Tại anh đó! Em đã nói là dùng bao mà! Anh cứ nói là không sao. Em không biết đâu! Bắt đền anh đó! Huhu..." Khả Ngân dầm thùm thụp vào ngực Hồ Quang Hiếu, khóc la um sùm, mặc kệ đây là bệnh viện. "Được rồi! Ngoan! Có gì đâu, anh sẽ chịu trách nhiệm mà! Ngoan!" Hồ Quang Hiếu cố gắng dỗ Khả Ngân, ôm thật chặt cô trong lòng, trên gương mặt không giấu nổi vui vẻ, anh sắp làm cha rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tỉnh dậy

"Hai người làm cái gì mà ồn vậy?" Bảo My ngồi trong phòng nghe cô bạn của mình la om sòm ngoài kia, liền chạy ra nhắc nhở.

"Mình xin lỗi!" Khả Ngân bỏ Hồ Quang Hiếu ra, chạy lại chỗ Bảo My hối lỗi. Hồ Quang Hiếu thấy em gái đi ra liền dùng bộ mặt hờn hờ: "My, Ngân có thai rồi, được ba tuần rồi!" Bảo My nghe vậy liền vui mừng: "Vậy sao? Chúc mừng hai người nha! Em được làm cô rồi!" Mặc dù nói như vậy nhưng Bảo My chỉ nở nụ cười gượng gạo, gương mặt không có chút vui nào. Hai người nhìn vậy cũng đoán được nguyên do: "Thiên chưa tỉnh lại sao?" Đáp lại lời hỏi thăm của anh trai là cái lắc đầu đầy buồn bã của cô em gái.

"Hai người về trước đi! Em ở lại đây chăm sóc anh ấy." Bảo My khẽ cười, cố để hai người không phải lo lắng. "Em về thay quần áo trước đi! Trên váy em còn dính máu của Thiên của đó, gương mặt phờ phạc, nó tỉnh dậy cũng không muốn thấy bộ dạng này của em." "Vậy được rồi, em về nhà tắm rửa."

**

Các ngón tay bắt đầu cử động, đôi mắt dần mở ra, ánh sáng dần len vào trong mắt. Duy Thiên định đưa tay lên che đi ánh sáng liền phát hiện bên cạnh có người, tay liền không động nữa mà ngăm nhìn nữ nhân đang say giấc bên giường. Định bụng ngồi dậy nhưng động vào vết thương liền nhú máu, cơ thể rung mạnh khiến Bảo My thức giấc.

"Anh tỉnh rồi sao? Để em gọi bác sĩ." Bảo My nhanh tay bấm nút ngay đầu giường rồi đỡ Duy Thiên ngồi dậy: "Anh có thấy đau lắm không? Có khó chịu ở đâu không?" Những câu hỏi dồn dập liên tục dội vào màng nhĩ của Duy Thiên nhưng lại khiến anh cực kỳ vui vẻ bởi vì... cô đang lo lắng cho anh!

"Nước..." Bảo My lon ton đứng dậy lấy nước cho anh, còn tận tình lấy thìa út anh từng miếng một khiến khuôn mặt Duy Thiên rạng rỡ hẳn.

"Cậu ấy đang hồi phục rất tốt. Khoảng vài ngày nữa là có thể xuất viện."

"Cảm ơn bác sĩ!"

Sau khi tiễn bác sĩ đi, Bảo My khẽ ngồi xuống bên cạnh anh: "Sao anh lại đỡ đạn cho em chứ?" Duy Thiên nghe cô hỏi vậy, chỉ khẽ cười, cầm bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn của cô lên, áp lên ngực trái của mình: "Nếu anh bị thương thì chỉ bị đau chỗ đó thôi, dần sẽ khỏi nhưng nếu em bị thương, chỗ này của anh sẽ rất đau, nó sẽ không lành nhanh đâu."

"Sao em lại không biết anh gọi tả thính như vậy chứ?" Ngồi nhìn nhau cả buổi trời, hai đôi mắt, bốn mắt nhìn nhau không chớp, trong lòng mỗi người, ngọn lửa mãnh liệt nay lại càng mãnh liệt hơn.

"Từ ngoài vào trong của anh, em còn chưa thấy chỗ nào nữa chứ?" Duy Thiên cố tình hỏi trêu cô và quả thật cô đỏ mặt thật, quay sang lườm anh một cái rồi mạnh mẽ bước ra khỏi phòng. Để lại một nụ cười sáng khoái ở lại phía trong.

Chương 42: Khi em đã học được cách dựa dẫm vào anh thì anh đang ở đâu?

"Con làm cả nhà lo chết đi được!" Hoàng Tú Linh đi từ cửa phòng bệnh vào, dùng ánh mắt trách móc nhìn con trai, bà khẽ liếc khắp phòng nhưng lại không thấy Bảo My đâu.

"Tiểu My đi lấy nước rồi mẹ." Như nhận ra ánh mắt của mẹ, Duy Thiên lên tiếng, có lẽ mẹ anh đã không còn hiểu lầm Bảo My nữa, cũng đã đến lúc anh rước cô về nhà rồi! Duy Thiên thầm mỉm cười trong lòng: "Hà Huyền Bảo My! Lần này em không thoát khỏi anh đâu?"

"Chúc mừng em trai của anh!" Duy Anh nhẹ nhàng mỉm cười nhìn người em trai trước mặt, ánh mắt có vị sâu xa. "Cảm ơn anh!" Duy Thiên khách sáo đáp trả, từ nhỏ anh và người anh này đã không mấy thân thiết thay vào đó Hồ Quang Hiếu lại khác. Nhiều khi nhìn vào Duy Thiên và Hồ Quang Hiếu giống anh em hơn là Duy Anh.

**

"Mọi người về hết rồi sao?" Bảo My cầm bình nước đi vào. "Dĩ nhiên là hết rồi! Họ không muốn làm bóng đèn." Duy Thiên nhìn Bảo My bằng ánh mắt nhu tình khiến cô có dự cảm không lành. Bảo My lập tức cảnh giác: "Anh nhìn em như vậy là ý gì hả?"

"Tiểu My! Em xem..." Duy Thiên kéo cô lại gần ngồi xuống giường: "... chúng ta trải qua nhiều chuyện như vậy, anh cũng đã vì em mà dờ dợn, em nghĩ xem... có nên đền đáp anh không đây?" Bảo My không hề nhìn thấy vẻ mặt xảo quyệt của Duy Thiên ngay sau lưng cô. Vì vậy cô vô cùng ngây thơ đáp lại: "Đền đáp gì?"

"Lấy thân đền đáp!" "Lấy thân đền đáp... Cái gì?" Bảo My mới đầu còn chăm chú suy nghĩ nhưng rồi lại bất chợt nhận ra lời nói xấu xa này hàm chứa điều gì? "Đền đáp cái đầu anh ý!" Tức giận, lại nhận thấy mình đang trong vòng tay ai đó, lại càng giận hơn, lập tức đứng bật dậy, cố đẩy người đàn ông này ra.

"Ui da... đau..." Duy Thiên khẽ kêu khiến Bảo My hoảng hốt, cô đụng trúng vết thương của anh rồi. "Em... em xin lỗi! Anh có sao không?" Bảo My rất thật thà đỡ lấy anh, nhẹ nhàng giúp Duy Thiên nằm xuống nhưng còn chưa kịp chuẩn bị gì thì môi đã bị chộp lấy, không chút phòng bị.

"Anh lừa em?" Hôn tới khi tưởng ngạt thở rồi mới buông ra, Bảo My liền kháng nghị. "Không có! Anh thật sự bị đau mà..." Bảo My dùng ánh mắt nghi ngờ cùng phòng bị nhìn anh.

"Tiểu My! Hiểu lầm cũng đã hóa giải rồi. Chúng ta trở về như trước kia được không?" Duy Thiên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, bao trong bàn tay to lớn của anh. Bảo My trầm tư một lúc rồi lên tiếng: "Vậy... còn việc anh bỏ mặc em ngày hôm đó thì sao? Cái ngày em và anh bị bắt quả tang đó." Nói xong liền nhìn anh bằng ánh mắt trách móc xen lẫn bi thương. Duy Thiên lập tức ập ứng, không biết phải nói sao? Nói anh trêu đùa cô hả?

"Tiểu My! Chuyện đó đã qua rồi, hay cứ để nó qua đi!" Chưa bao giờ anh nói nhỏ nhẹ như cầu xin thế này với một người phụ nữ. "Anh nói giải quyết hiểu lầm mà! Chỉ bằng nói hết luôn cho đỡ vướng mắc sau này." Bảo My ương bướng, ánh mắt chống đối nhìn Duy Thiên. Nghe cô nói vậy, Duy Thiên đưa tay gỡ đầu, nhìn cô bằng ánh mắt tội nghiệp: "Thật ra... anh... nghĩ em lừa anh, phản bội anh nên mới trêu đùa em, định qua lại với em rồi đá em đi nhưng..." Nói đến đây anh len lén liếc nhìn cô, xem biểu hiện của cô thế nào, thấy mặt cô lạnh hẳn đi liền nói tiếp: "Nhưng khi đã bắt đầu rồi, anh lại không nỡ dứt em ra. Nếu không phải ngày đó bị bắt, anh chỉ muốn cứ như vậy bên cạnh em tới già mà thôi... Tiểu My!" Tay anh ngay lập tức bị tay cô hất ra: "Anh không tin tưởng em sao? Em vẫn luôn tin tưởng anh mà! Dù cho là hiểu lầm nhưng em vẫn muốn chúng ta trở lại như trước kia, vẫn một mực tin anh, bên cạnh anh trong bóng tối như một cô tình nhân hèn mọn, em vẫn luôn nghĩ... hiện giờ không thích hợp, rồi lúc nào đó, anh ấy sẽ đưa mành ra ánh sáng, nhưng không! Chính cái ngày hôm đó! Chính lời anh nói đã khiến em tỉnh ngộ, em chẳng là gì cả!" Bảo My gầm lên, cô vừa nói trong nước mắt, tay đưa lên như để kim nén nỗi đau.

Nhìn một màn này khiến tim Duy Thiên như muốn vỡ ra, anh muốn dùng phần đời còn lại của mình để bù đắp cho cô, anh biết mình sai rồi, sai thật rồi: "Tiểu My! Cho anh cơ hội, cơ hội bù đắp cho em được không?"

"Thời gian đã trôi đi thì không thể lấy lại... Khi em đã học được cách dựa dẫm vào anh thì anh đang ở đâu?" Bảo My bước ra khỏi phòng để lại trong Duy Thiên niềm hối hận sâu sắc, là anh ngu! Tất cả là tại anh? Sao anh không đâm đầu vào ô tô chết quách đi cho rồi?

Chương 43: Anh nhớ em

Đám cưới của Hồ Quang Hiếu và Khả Ngân vô cùng hoành tráng, được chuẩn bị một cách tỉ mỉ. Sau khi tin Khả Ngân có thai tới tai ông bà Lâm, họ đã lập tức bắt con gái mình đám cưới mặc dù Khả Ngân định bụng sinh xong mới cưới nhưng do họ quá cố chấp cộng với Hồ Quang Hiếu lại dám quay lưng với cô, đứng về cùng phe với họ nên cô đành chịu.

Hồ Quang Hiếu là tổng giám đốc một tập đoàn lớn mang tầm quốc tế, còn Khả Ngân là con gái một chủ tịch tập đoàn xây dựng lớn trong nước. Mặc dù gia thế của cô không thể bằng với anh nhưng như vậy cũng đã được coi là môn đăng hộ đối rồi.

"Ngân Ngân!" Bảo My chạy vội vào phòng trang điểm cô dâu, đi tới bên cạnh Khả Ngân. Khả Ngân hôm nay trông vô cùng xinh đẹp, như một nàng thiên sứ từ trên trời bay xuống, trên gương mặt xinh đẹp không dính mấy son phấn không hề hiện ra một nét nào của sự bướng bỉnh ngày thường mà là sự dịu dàng của một người phụ nữ sắp trở thành một người vợ, người mẹ...

"Sao vậy? Bình tĩnh nào! Hôm nay là đám cưới anh cậu đó!" Khả Ngân không nhìn sắc mặt người phía sau, nghiêm chỉnh ngồi trên ghế, gương mặt vẫn duy trì nụ cười, đó là nụ cười của hạnh phúc. "Sao cậu không nói với mình phụ rể là Thiên chứ?" "Nói thì sao chứ? Cậu bắt buộc phải làm phụ dâu cho mình! Định trốn hả? Trốn không nổi đâu bé yêu của mình... à không phải là em chồng mới phải." Khả Ngân hí hửng, đứng dậy, nhấc làn váy trắng tinh, bồng bềnh như làn mây trời hững hờ trên nền trời, tiến lại gần người bạn của mình.

Đúng là "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời" mà! Khả Ngân mà có thể dịu dàng sao? Cô đi đầu xuống đất! "Cậu biết rõ..." "Đến giờ rồi, hai người mau ra chuẩn bị đi!" Bảo My định nói thì có người vào báo đã đến giờ làm lễ, cô đành rời đi.

...

Những vị khách mời ngày hôm nay đều là những người quyền cao chức trọng, có quyền lực trong xã hội.

Bảo My khoác tay Duy Thiên bước vào lễ đường dưới những tràng vỗ tay nồng nhiệt của mọi người, hai người mặc dù chỉ phụ rể và phụ dâu nhưng trông không khác gì cô dâu chú rể. "Anh nghiêm túc đi!" Bảo My cố gắng cười tươi nhất có thể, cố gắng cách Duy Thiên một khoảng nhưng cứ bước thêm một bước, anh lại kéo cô gần lại thêm một chút. "Anh đang vô cùng nghiêm túc... theo đuổi em." Duy Thiên nói ngập ngừng rồi bất chợt ghé sát tai cô nói nhỏ. "Anh..." "Em nhìn mọi người xem, ở đây ai lại không nghĩ em là vợ sắp cưới của anh chứ?" Bảo My khẽ lườm anh nhưng vẫn khẽ liếc mắt nhìn xung quanh khiến Duy Thiên cười vô cùng khoái chí, cả người cứ run lên, Bảo My thực sự chỉ muốn đánh anh một trận. Lúc đó hai người đã đi xong.

...

Khả Ngân khoác tay ông Lâm tiến vào lễ đường, phía xa xa kia là người con trai mà cô yêu đến tận xương tủy. Khả Ngân xinh đẹp tới nỗi mọi người xung quanh không thể rời mắt, Hồ Quang Hiếu nhìn người con gái trước mặt đến ngơ ngẩn. Ông Lâm trao tay con gái mình, đặt bàn tay nhỏ nhắn vào bàn tay to lớn của Hồ Quang Hiếu. "Ta giao con gái ta cho con! Hãy thay ta chăm sóc nó!" "Bố yên tâm ạ!" Hồ Quang Hiếu mỉm cười, đón lấy bàn tay nhỏ nhắn, xinh xắn của Khả Ngân, nắm chặt.

"Hồ Quang Hiếu, con có nguyện lấy Lâm Hà Khả Ngân làm vợ. Dù giàu sang hay nghèo khổ, dù ốm đau hay bệnh tật con cũng ở bên chăm sóc cô ấy, không rời xa hay không?" Lời cha sứ vang lên vô cùng đĩnh đạc.

"Con nguyện ý."

"Lâm Hà Khả Ngân, con có nguyện ý lấy Hồ Quang Hiếu làm chồng. Dù giàu sang hay nghèo khổ, dù ốm đau hay bệnh tật con cũng ở bên chăm sóc anh ấy, không rời xa hay không?"

"Con nguyện ý."

"Hai con hãy trao nhẫn cho nhau!"

"Ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng. Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu."

Hồ Quang Hiếu không hề chần chừ, anh nhẹ nhàng vén tấm khăn voan mỏng lên, nhẹ nhàng áp môi mình xuống, chạm nhẹ và đôi môi hồng kia, không dây dưa, chỉ đơn giản là môi chạm môi.

Ném hoa chính là màn gây háo hức, mong chờ nhất. Khả Ngân đứng quay lưng lại với mọi người: "Mọi người chụp nha! Ném này! Uu..." Bó hoa cưới được tung mạnh lên không trung, lơ lửng rồi hạ xuống: "Bịch!" Tất cả đều tìm kiếm hình bóng của bó hoa và... nó đang yên vị trên tay Bảo My. Trong khi mọi người đều chúc mừng, trên cô thì cô đang ngậy ngốc nhìn bó hoa trên tay mình.

"My My! Em sắp làm vợ anh rồi!" Duy Thiên không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh cô. "Ai nói tôi sẽ lấy anh chứ?" Bảo My khẽ lườm anh rồi cầm bó hoa đi mất. Duy Thiên không đuổi theo mà đứng đó nhìn theo người con gái ấy, trên miệng vẫn là nụ cười.

Khả Ngân nhìn Hồ Quang Hiếu, khẽ lắc đầu, nở nụ cười bất đắc dĩ.

**

Bởi vì lúc trước Khả Ngân đã dọn đồ qua nhà Hồ Quang Hiếu nên cô không quá vất vả cho việc dọn nhà.

"Cô hai! Cô có hoa này!" một người giúp việc cầm bó hoa vào nhà, đưa cho Bảo My. Bảo My ôm bó hoa lên tay. Là một bó hoa păng- xê, màu xanh da trời, trông vô cùng đẹp. Bảo My vốn thích màu xanh da trời, cộng với đây là một loài hoa vô cùng đặc biệt nên cô không thể rời mắt.

"Cô hai xem có thiệp không ạ?" Tiếng người giúp việc vang lên khiến Bảo My bừng tỉnh, thoát khỏi suy nghĩ trong đầu. Nhưng... không có thiệp, cô đã cố tìm nhưng không thấy.

"Cô hai! Tôi biết loài hoa này. Hoa này đại diện cho tương tư, có nghĩa là Anh nhớ em. Ai lại lãng mạn vậy chứ?" Người giúp việc vừa đi vào bếp vừa suy ngẫm.

"Anh... nhớ em sao?" Bảo My khẽ vuốt cánh hoa, lẩm bầm..

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Em chỉ cần bước một bước...

Từng bó hoa păng – xê vẫn đều đều được gửi tới tay Bảo My nhưng không hề có thông tin gì của người gửi. Không hiểu sao cô vẫn luôn cảm nhận được luôn có một ánh mắt nhìn theo cô, gần như là mọi lúc, mọi nơi... Có phải là Thiên không?

Đã bao lâu, lòng này em chẳng nói

Nói với anh, ngàn lời em cất giữ trong tim

Lần này đến lần khác, đôi môi cứ lảng phí chẳng nói gì

Chỉ biết cạnh anh, dù cho anh chẳng để ý

Và rồi anh đã có người anh yêu

Mỉm cười cho qua hết đi

Phải chăng là do người đến sau, yêu anh thật nhiều, đã nói thay em những lời anh mong ước

Vẫn chúc cho anh thật vui, mặc em bên lề của hạnh phúc

Những phút giây ta đã qua, em sẽ giữ như thước phim

Để khi nhớ anh em xem và ước rằng thực tế sẽ như vậy

Ở nơi đó thời gian như ngừng trôi, hồi anh

1 phút đứng trước mặt anh, 1 phút nói ra lời chưa nói

1 phút mạnh mẽ từ em, ta vẫn sẽ chung lối đi

Em chẳng thể nào quay lại, để bây giờ chẳng nói giá như

Giá như anh hiểu rằng, giá như anh 1 lần nhìn được, từ ánh mắt em!

Vì trái tim em cần anh, vì với em anh là duy nhất

Thế nhưng bây giờ đây, chẳng thể đến được với nhau

Em đã sai thật rồi, em sai thật rồi

Vì cứ mãi giữ lời yêu anh trong trái tim

Hôm nay cũng như thường lệ, bó hoa păng-xê lại một lần nữa xuất hiện trước cửa nhà Bảo My.

"Aiyaa... em chồng áaaa... Rốt cuộc em được ai nhìn trúng vậy? Ngày nào cũng nhận được cả bó hoa păng-xê thế kia hả?" Khả Ngân bước nhẹ nhàng lại gần cô em chồng thân yêu, cất giọng trêu chọc.

"Đừng đùa với mình! Mình cũng rất muốn biết ai lại gửi mình nhiều hoa như vậy chứ?" Bảo My cầm bó hoa trên tay chẳng nỡ buông, mắt cứ nhìn ra phía cổng. "Cậu có mong đó là Thiên không?" Khả Ngân hỏi dò, ánh mắt vô cùng giao hoạt. "Hả? Anh ấy sao?...Ánh mắt Bảo My hiện lên tia buồn bã.

"Áy! Có thiệp kia!" Khả Ngân bất chợt hét lên khiến Bảo My giật mình, suýt làm rơi cả bó hoa. Bảo My nhẹ nhàng cầm tấm thiệp lên, bàn tay run rẩy mở ra, đập vào mắt cô là dòng chữ: "Nếu khoảng cách của chúng ta là một nghìn bước, em chỉ cần bước một bước, anh sẽ bước 999 bước còn lại."

Ngay sau khi đọc xong, Bảo My liền chạy ra khỏi cổng, nhìn quanh quẩn. Bỗng cô thấy một bóng hình từ xa tiến lại, rất chậm, từng bước một như đang đếm bước đi. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại bước một bước rồi đứng im lìm ở đó, không phải cô muốn đứng im đâu, cô thề đó, nhưng chân không thể nhúc nhích nổi.

"Tiểu My! Anh đã bước 998 bước rồi, em cũng đã chịu bước một bước. Vậy là em chấp nhận rồi phải không?" Duy Thiên bước lại gần cô, đứng đối diện cô, cách cô đúng một bước chân: "Chỉ cần em gật đầu, anh sẽ bước nốt bước thứ 999."

Bảo My cứ trân trân nhìn anh, vậy thật sự là đúng như cô đoán sao? Hoa này là mỗi ngày anh gửi cho cô sao? Ý anh muốn nói là anh nhớ cô sao?

"Ai thêm đồng ý với anh?" Bảo My bỗng nổi giận vô cớ, bỏ mặc Duy Thiên chạy vào nhà. "Tiểu My!" Duy Thiên cũng lập tức đuổi theo, chạy vào đến sân thì gặp Khả Ngân đang đứng đó, nhìn thấy anh thì khẽ mấp máy môi, tay ra ám hiệu: "Chayo a..." Duy Thiên khẽ mỉm cười rồi gật đầu, dù sao bây giờ vai vế Khả Ngân vẫn hơn anh.

Duy Thiên đuổi theo Bảo My... tới tận... phòng ngủ, có hơi quá không?

"Đi ra ngoài! Ai cho anh vào đây?" Bảo My thấy Duy Thiên liền hét toáng lên, đùa cô sao? Cô không nghĩ là da mặt anh lại dày như vậy đấy? Theo tới tận đây?

Duy Thiên nghe thấy cô hét lên thì lại sự điềm tĩnh liền trở về. Hay anh cứ mặt dày một chút, như vậy mới giành được vợ về nhà. Nghĩ liền làm, Duy Thiên dần dần tiến lại gần phía chiếc giường to lớn trước mặt, nơi có người con gái xinh đẹp đang ôm chăn cuộn mình lại.

"Anh... anh đừng có lại gần đây! Nếu... không tôi sẽ la lên đó!" Bảo My thấy Duy Thiên không hề có phản ứng gì mà cứ thế tiến lại gần, dù trong lòng lo sợ nhưng lại chút mong đợi, hiện giờ chính là sự hồi hộp, cô muốn biết anh sẽ làm gì cô.

Duy Thiên tiến lại gần, lập tức áp sát con mồi phía trước, tay anh nhẹ nhàng kéo chiếc chăn mỏng cô đang cầm ra, không tốn bao nhiêu sức cả. Duy Thiên liền áp chế cô dưới thân.

Bảo My giãy dụa: Bỏ ra! Anh đi ra!" "Em càng như vậy... chỉ càng khiến đàn ông điên cuồng hơn thôi!" Duy Thiên nhẹ nhàng dán lên chiếc tai nhỏ xinh của cô, thì thầm rồi nhẹ cắn, day. Anh hoàn toàn có thể cảm nhận được, cô đang run rẩy. "Thật nhạy cảm!" Giọng nói trầm trầm lại vang lên, Duy Thiên lại càng can quấy hơn khi anh không chỉ cắn mà khẽ liếm rồi treu vành tai cùng thùy tai mỏng khiến nó đỏ hơn, chủ nhân của nó thì bắt đầu thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đã đồng ý rồi thì không được nuốt lời đâu đó! (18+)

(Bảo trước đây là cảnh nóng nhé!!! Cảnh 18+ nhóe!!!)

Bảo My hoàn toàn có thể cảm nhận được nguy hiểm đang rình rập, người đàn ông này không phải người thích nói đùa. Người cô mềm nhũn, không có chút sức lực nào để kháng cự.

"Anh buông tôi ra! Tôi..." Bảo My vừa nói vừa thở gấp như người sắp chết, sức lực không còn lại bao nhiêu.

"Vậy sao?" Duy Thiên nhẹ nhàng áp trụ hai tay của cô bằng một tay, tay còn lại lần mò xuống nơi mềm mại, nơi này đã lâu lắm rồi không có bàn tay anh chăm bẵm. Đôi môi hôn nhẹ nhàng từ cằm rồi tới cổ, mò xuống dưới xương quai xanh nhỏ nhắn, quyến rũ, đôi môi ấy đi tới đâu là để lại dấu vết tới đó như muốn đánh dấu chủ quyền.

Bảo My không thể không chế bản thân, lý trí rất muốn kéo cô về nhưng không được, Bảo My chỉ còn cách cố ngậm chặt miệng lại để những âm thanh xấu hổ kia không thoát ra ngoài nhưng ý thức sắp bay xa, sắp không thuộc về cô nữa rồi.

"A... Ừ... Đừng..." Một nụ hoa trước ngực bị chiếc lưỡi giày vò, bên còn lại được bàn tay to lớn vân vê, xoa nắn. Bảo My bắt lực ngừng đầu lên nhìn trần nhà, miệng phát ra những tiếng rên rỉ khe khẽ càng khiến người đàn ông thêm hưng phấn.

"Không! Không phải chỗ đó... A..." Miệng người đàn ông vẫn chăm chú cho hai nụ hoa trước ngực cô, một tay vẫn trụ tay cô, tay còn lại lần mò xuống khu hoa viên bí mật, nơi đẹp nhất của người con gái.

"Thân thể em vẫn thành thật hơn cái miệng em nhiều. Đã ướt như vậy rồi?" Giọng Duy Thiên đã trở nên khàn đục, chất chứa đầy dục vọng. Cơ thể Bảo My chính do một tay Duy Thiên khai phá, có thể nói anh còn hiểu cơ thể cô hơn cả cô.

Tay và miệng anh đã ngừng càn quấy ở trên, bắt đầu tập trung xuống dưới. Một ngón tay lập tức chen vào, ngay lập tức hai bên tường thịt bao chặt lấy ngón tay ấy, liên tục co bóp như muốn nuốt chửng dị vật vừa mới xâm phạm.

"Thả lỏng đi! Em cần anh chặt quá!" Duy Thiên lên tiếng khiến mặt Bảo My đỏ bừng, chỉ có thể vô lực thờ dốc, rên rỉ, hay tay được giải thoát nắm chặt vào ga giường. Bỗng cô cảm thấy nhẹ bẫng cả người. Nam nhân phía trước đã rời khỏi người cô, bắt đầu thoát y, lúc đấy Bảo My mới phát hiện từ nãy tới giờ cô trong bộ dạng trần như nhộng còn anh vẫn vô cùng chính tề, ngoài đôi mắt đã đỏ lừ vì nhiễm dục vọng.

Duy Thiên khẽ chửi thề trong đầu, mới đầu anh chỉ định trên cô thôi ai ngờ, anh không thể dừng lại được. Thôi đành lao đành theo lao vậy!

Duy Thiên quỳ xuống khẽ nâng chân cô lên nhưng lại không lập tức đi vào mà chỉ rà rà bên ngoài khiến Bảo My vốn đã khó chịu nay lại càng khó chịu, dâm thủy đã chảy ướt một mảng.

"Thiên... Khó chịu quá!" Nhận thấy nam nhân phía trước cứ như có tình trên đùa, cô đành lên tiếng nhưng xấu hổ muốn chết.

"Muốn sao? Vậy thì em đồng ý làm vợ anh đi!" Duy Thiên lợi dụng lúc cô đang mê man mà chiếm tiện lợi.

"Ừ...ừ..." Bảo My lên tiếng, muốn ừ nhưng không lên tiếng nổi. "Gì cơ? Anh không nghe rõ" Thực chất anh cũng rất khó chịu nhưng vẫn cố nhẫn nhịn để dụ dỗ cô gái nhỏ của anh.

"Em...đồng ý... A...." ngay sau khi dứt từ, Duy Thiên đã xông vào như vũ bão, tình cảm chất chứa bao ngày qua cứ thế mà bộc phát. "Đã đồng ý rồi thì không được nuốt lời đâu đấy!"

Trong căn phòng tràn ngập tiếng rên rỉ của phụ nữ và tiếng thở trầm đục của đàn ông, hai cái bóng chồng chéo lên nhau, không tách rời...

**

"Ừm..." Bảo My mơ màng mở mắt ra, cô đang chìm trong giấc mộng vô cùng đẹp thì cảm thấy ướt ướt ở mặt, cô nhớ là cô không có nuôi chó hay mèo mà!

"Đừng nghịch nữa! Đi ra chỗ khác!" mặc dù không biết là cái gì nhưng cô vẫn phản xạ theo bản năng, cố đẩy thủ phạm tránh ra giấc ngủ của cô ra. Nhưng tên này thậm chí không chỉ liếm mặt mà còn nghịch phá ở chỗ khác.

Bảo My giật mình tỉnh dậy khi thấy khoái cảm truyền từ ngực lên não khiến cơ thể cô run rẩy. Đập vào mắt cô là hình ảnh Duy Thiên đang tươi cười với cô, hai tay còn không yên phận vờn vờ, se hai nụ hoa nhỏ nhỏ như hạt đào trước ngực cô khiến cô bắt đầu thở gấp.

"Buông ra..."

"Ngoan! Tiểu bảo bối..." Duy Thiên tà mị lên tiếng, khẽ khàng di chuyển eo, thì ra cự vật của anh vẫn trong huyết đạo của cô khiến Bảo My muốn xấu hổ cũng không còn sức để mà xấu hổ, nhip thờ bắt đầu không ổn định...

Trong căn phòng, trên chiếc giường là tình xuân dào dạt, sức nóng, nhiệt độ ngày càng tăng cao...

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Bàn ăn cơm hình tròn, là bàn xoay, khá to. Bảo My ngồi trước bàn ăn cơm, tay cầm đũa mà không gấp nổi thức ăn. Sao cô lại có cảm giác mình là người ngoài thế này? Trong khi tên nào đó mặt phờ phợt đang ngồi cạnh cô kia mới là khách mà!

"Tiểu My! Sao vậy? Khó chịu ở đâu à?" Duy Thiên dù đang trò chuyện nhiệt tình với hai người đối diện, có thể coi là anh vợ, chị dâu tương lai của mình nhưng vẫn không quên chú ý đến cô gái nhỏ bên cạnh mình một chút. Miệng vừa hỏi, tay vừa tận tình gấp đồ ăn vào bát cô khiến Bảo My càng khó chịu. Cô còn chưa có đồng ý quay lại nhà!

"My My! Người ta gấp cho kia! Mau ăn đi! Hay... còn muốn dứt hả?" Khả Ngân ngồi đối diện còn cố ý treo ghẹo cô khiến cô vừa tức vừa buồn cười, "Tiểu My! Muốn anh dứt sao?" Duy Thiên còn cố ý đổ thêm dầu vào lửa, cùng Khả Ngân treo ghẹo cô càng khiến Bảo My... phẫn nộ!

"Em no rồi! Mọi người ăn tiếp đi!" Còn chưa ăn được miếng nào đã đứng dậy... vì cô ghen rồi! Không nuốt nổi nữa! "Ồ..." Duy Thiên ngờ ngác nhìn cô đứng dậy đi lên phòng. Còn Khả Ngân cười như được mùa. Hồ Quang Hiếu ngồi cạnh phải kìm cô lại: "Bình tĩnh! Em cẩn thận!" "Nhưng mà... anh nhìn xem! Là nguyệt hay là giận vậy? Còn anh nữa? Còn không đuổi theo đi!" Khả Ngân quay ra hắt mặt với Duy Thiên ngồi đối diện. Đến việc này cũng

phải để cô dậy sao? Kém cỏi vậy sao?

Duy Thiên cũng không chán chừ thêm nữa, nhận được sự ủng hộ của bè trên còn gì bằng!

"Cạch!" Cánh cửa khẽ mở. Anh cố gắng không tạo ra tiếng động nhưng hình như vẫn có âm thanh phát ra. Duy Thiên nhẹ nhàng bước vào nhưng bên trong không có ai, trong phòng tắm lại có tiếng nước chảy. Cô đang tắm sao?

"Cạch" Cánh cửa mở ra, Bảo My bước ra ngoài, trên là chiếc áo phông bằng vải lụa màu trắng vô cùng ngắn để lộ ra vòng eo thon gọn, phía dưới là chiếc quần short với chất vải và màu sắc tương tự, ngắn cùn cùn chỉ đủ che mông mà thôi. Khuôn mặt Duy Thiên dần sa sầm. Bảo My chỉ khẽ liếc mắt một cái rồi như chẳng có ai trong phòng, đi tới tủ quần áo lấy một chiếc áo khoác dáng nữ, khá dài, nhẹ nhàng khoác vào rồi từ từ đóng từng cúc một, ánh mắt vô tình mà như có ý liếc người đối diện. Duy Thiên mặt mày sa sầm, đen như đất nồi, hai bàn tay nắm chặt lại, bước tới phía trước:

"Em định đi đâu hả?" "Em đi đâu liên quan tới anh sao? Anh là gì của em? Bố em? Hay chồng em?" Bảo My còn cố tình dùng ánh mắt thách thức nhìn Duy Thiên khiến anh cứng họng: "Anh..."

Trước khi bước ra khỏi phòng, Bảo My còn không quên dùng ánh mắt cực kỳ gọi tình nhìn người đàn ông trong phòng. Duy Thiên chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đi khỏi. Thật ra cũng bởi vì quá bất ngờ nên đầu óc Duy Thiên không kịp hoạt động, chất xám, sự thông minh chạy đâu hết rồi? Để cô lên mặt còn đứng chôn chân tại chỗ nhìn cô rời đi...

**

Tiếng nhạc âm ỉ, ánh đèn đủ loại màu chạy loạn tung phèo, những con người nhảy nhót điên cuồng không ngừng, trên sân khấu, vũ công uốn éo với ái cột một cách là lướt, cô phô ra những gì là đẹp nhất trên cơ thể mình, phía dưới sân khấu là những con mắt thèm thuồng, thiếu chút nước dãi nhỏ rùng xuồng. Ở đâu đó, những góc nào đó, những con người với những hành động lớn mật với những tiếng cười nói, tiếng trêu ghẹo.

Duy Thiên không nghĩ là có thể tìm được cô dễ như vậy, nhưng nơi cô tới chính là quán bar ô uế bậc nhất Hà Nội, đây là quán bar của một tên thiếu gia thừa tiền, ăn chơi trác táng, rảnh quá mở một quán bar. Nhưng không ngờ quán bar này bây giờ trở thành quán bar nổi tiếng bậc nhất Hà Nội, ở đây không có bất kỳ quay tặc nào, mọi người bước chân vào đây, chỉ cần có tiền, không gì là không thể.

Duy Thiên dễ dàng tìm thấy hình bóng của Bảo My, chiếc áo khoác đã bay đâu mất, bây giờ chỉ còn lại bộ quần áo vô cùng mỏng manh, cô giống như trung tâm của ánh đèn, từng động tác, từng cái uốn éo, thực sự là hút mắt vô cùng, bên cạnh cô không thiếu những tên đàn ông với ánh mắt thèm khát, thiếu nước chảy nước miếng ra nữa thôi. Gân xanh trên trán Duy Thiên hằn rõ lên, tay nắm chặt lại, nếu như có thứ gì trong tay anh chắc chắn nó sẽ nát tan. Nhưng một hành động của cô khiến anh bất ngờ, cô nhận lấy một chai nước từ phục vụ, nhẹ nhàng mở nắp, sau đó đổ lên người, ánh mắt như có như không liếc nhìn phía anh như muốn khiêu khích. Trang phục của cô vốn đã mỏng rồi, bây giờ chính là mặc như không mặc. Sao cô lại thay đổi nhiều tới vậy? Anh đang muốn tiến qua đó thì cô bất ngờ đẩy tên đàn ông đang có những hành động kinh tởm bên cạnh cô ra, dùng những bước đi uyển chuyển tiến tới quầy bar, gọi bartender. Duy Thiên ngồi đối diện cô nhưng cô như không quen biết anh, cứ từ từ, nhẹ nhàng tiếp nhận từng ngụm, từng ngụm thứ nước lỏng lạnh kia vào bụng.

Không hiểu từ đâu chui ra một tên đàn ông nhìn cũng tạm, ngũ quan cũng được coi là thanh tú, thân hình cũng ổn tiến lại gần chỗ Bảo My, ngồi xuống cạnh cô: "Cô em! Đi một mình sao?" Giọng nói trầm trầm khá dễ nghe lọt vào tai Bảo My lại như ru ngủ. Cô thực sự buồn ngủ rồi! Đầu cứ hoa lên, cô cố gắng quay sang nhìn anh chàng bartender: "Tôi uống bao nhiêu rồi?" "Dạ 20 ly rồi ạ!" Mặt Bảo My bỗng ngấn ra, nhiều vậy sao?

"Thôi! Anh đưa em về!" Tên đàn ông định ôm eo cô, kéo đứng dậy thì bỗng Bảo My quay ra ôm lấy mặt anh ta, kéo qua kéo lại, xoay lên xoay xuống. Dù rất khó chịu nhưng hấn vẫn cố chịu vì miếng ngon trước mắt, "Được! Về thôi!" Nhận được cái gạt đầu của người đẹp, hấn còn chán chừ gì nữa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

"Đứng lại! mày muốn làm gì?" Duy Thiên thấy tình hình không ổn, Bảo My có vẻ say thật rồi, không còn là đùa nữa. "Mày là ai? Câu này phải là tao hỏi mày mới phải!" Tên đàn ông tức giận. Tên này điên sao? Lại dám phá hỏng chuyện tốt của hấn! "Tao là bạn trai cô ấy!" Duy Thiên thốt ra một cách tự nhiên, không hề chán chừ đến chính anh cũng ngạc nhiên, dù biết cô vẫn chưa tha thứ cho mình, anh cũng không có ý định giống như lấy bữa danh phận nhưng anh nói ra một cách vô cùng tự nhiên, vô cùng thuận miệng.

"Em gái! Đây là bạn trai em sao?" Tên đàn ông lay lay Bảo My hai má đỏ bừng, đôi mắt lim dim, mơ màng, không phân định rõ chuyện gì đang xảy ra. "Bạn trai? Anh là ai? Tôi quen anh sao?" Bảo My nói bằng giọng say nghe lại quỵên rũ vô cùng khiến tên đàn ông kia máu đã sôi nay lại càng sôi hơn. "Được chưa? Tránh ra!"

Bàn tay Duy Thiên nắm chặt, các gân xanh nổi lên rõ ràng, gương mặt tối sầm lại, ánh mắt u tối nhìn bóng nam nữ phía trước.

"Bốp"

"Á!" Tên đàn ông đang diu Bảo My vào phòng thì bị đánh úp, hần bị một cú đấm bay thẳng vào tường, người con gái xinh đẹp an vị trong vòng tay Duy Thiên. "Mày! Mày! Thằng khốn!" Tên kia thực sự điên tiết, thức ăn dâng tới miệng rồi mà ăn không xong, không thể cho vào miệng được! "Quản lý! Quản lý đâu?" Hần gầm lên rồi lấy tay lau vết máu ở miệng. Một người đàn ông tầm 40 tuổi xuất hiện lo sợ nhìn: "Lý công tử! Sao vậy? Ai động đến cậu vậy?" "Hần! Tên không biết trời đất này!" Tên được gọi là Lý công tử chỉ tay vào mặt Duy Thiên, ánh mắt căm phẫn nhìn người đẹp trong lòng anh. Người quản lý nhìn Duy Thiên rồi nhìn người con gái nằm trong lòng Duy Thiên, vẻ mặt e dè: "Cậu Park! Xin cậu lượng thứ! Lý công tử mới đến thành phố này... không biết đến cậu... chuyện này..." "Sao ông phải dè chừng hắn vậy? Ông không coi tôi ra gì có phải không?" "Lý công tử! Đây là cậu Park Nam Joon! Là con trai ngài Park Dong Guk, phó chủ tịch tập đoàn..." Quản lý đang trong dòng giới thiệu, Duy Thiên đưa tay lên ra ám hiệu dừng, ông quản lý im bặt. Lý Diệu nghe vậy mặt cắt không còn giọt máu, hần biết, hần Park Nam Joon, bố hần đang là một thành viên trong công ty hần, nếu lỡ đắc tội với hần thì không phải là tìm chỗ chết sao?"

"Cậu Park! Tôi thực sự xin lỗi! Tôi là có mắt mà không thấy Thái Sơn, mong cậu bỏ qua lỗi lầm cho tôi..." "Chuẩn bị phòng cho tôi!" Duy Thiên không thèm liếc nhìn tên Lý Diệu kia, quay sang nói với quản lý. "Dạ! Vâng! Mời cậu theo tôi!"

Cánh cửa phòng vừa đóng lại, những âm thanh ồn ào, huyền nào ngoài kia cũng không thể vượt qua sự ngăn cách của cánh cửa. Duy Thiên đặt Bảo My nằm xuống ghế sofa, còn bản thân đi kiểm cái gì đó để uống. Bỗng một vòng tay mềm mại ôm anh từ phía sau: "Đi đâu vậy?" Bảo My ôm chặt lấy anh, đầu còn dụi dụi vào lưng người đàn ông phía trước. "Em say rồi!" Duy Thiên gỡ tay cô ra, kéo cô về phía sofa, ai dè còn chưa kịp đặt cô xuống sofa, cô đã đổi chủ động thành bị động, đẩy anh ngã ngồi trên sofa còn bản thân ngồi trên đùi anh, mặt đối mặt. "Em đâu có say. Em vẫn tỉnh mà!" Bảo My khẽ cười rồi hơi dướn người, đầu lười khể liếm lấy vành tai của nam nhân, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được cả người anh cứng đờ...

Bảo My cười, tiếng cười giòn tan vang khắp cả phòng khiến gương mặt Duy Thiên tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Có anh ở đây! Không phải sợ!

Quả thực ba năm không gặp cô đã thay đổi rất nhiều, nhưng anh vẫn yêu mấy cái tính nết của cô chết đi được.

"Đùa như vậy không vui đâu!" "Sao chứ? Nhìn anh mà xem... ghen ra bộ dạng này rồi. Haha..." Bảo My nở nụ cười giòn tan, tay còn khẽ chọc chọc vào mặt anh, véo véo má.

"Nhờ tên đó đưa em vào phòng thật thì sao?" Đến cuối cùng anh vẫn không thể trách mắng cô được, chỉ có thể lo lắng, quan tâm mà thôi. "Thì em vẫn ngồi đây còn gì! Em đã tỉnh hết rồi, đằng nào anh chẳng cứu được em! Phải không?" Bảo My khẽ đá lông nheo, nở nụ cười vô cùng gọi tình.

"Đêm nay em đừng hòng về nhà!" Duy Thiên cong môi cười, khẽ nói với giọng trầm khàn. Hai cánh tay mạnh mẽ bế người con gái trước mặt tiến lên chiếc giường cách đó không xa...

Đêm đã lan tràn khắp nơi...

Tấm ảnh của Duy Thiên và Bảo My bị một bàn tay to lớn, đầy gân xanh bóp đến méo mó.

"My My! Có lẽ em nên về bên anh rồi!" Giọng nói đầy quý dị vang lên trong đêm tối khiến người khác rợn người.

Bảo My lại lần nữa quay lại quán bar.

"My!" Nhìn theo hướng vẫy tay, cô tiến lại gần bàn bartender.

"Có chuyện gì vậy? Sao anh lại gọi em ra đây?" Một ly rượu màu xanh nhanh chóng được đưa ra, cô khẽ gật đầu rồi bắt đầu nhấp mà không hề phòng bị gì.

"Muốn nói chuyện với em." Duy Anh khẽ cười, ánh mắt thâm trầm. "Muốn nói có thể tới nhà em mà! Hẹn ra đây lại tưởng anh có ý đồ xấu đó." "Thì đúng mà!" "Gì cơ?"

Bảo My kinh ngạc mà ly rượu của cô cũng đã cạn. Trước mắt bắt đầu nhòe, trời đất quay cuồng, mọi thứ trước mắt như đang nhảy múa. Cô bắt đầu có cảm giác mình đang lơ lửng rồi mọi thứ xa dần xa dần...

"Không!" Bảo My ngồi bật dậy, đôi mắt mở lớn, trên người ướt đẫm mồ hôi. Điều đầu tiên, cô run run đưa mắt xuống, hai bàn tay sờ khắp người mình, nước mắt bắt đầu rơi. Trên người cô là chiếc áo sơ mi, không phải bộ hôm qua cô mặc.

Không đâu!

Đưa mắt nhìn xung quanh, đập vào mắt cô là như họa tiết, đồ vật vô cùng quen thuộc. Trong đầu cô bắt đầu xuất hiện những hình ảnh như thực lại như mơ.

Bảo My bị ném xuống một chiếc giường vô cùng êm ái nhưng do lực ném hơi mạnh làm cho ý thức cô hơi hồi phục, Bảo My cố gắng đứng dậy, hướng về phía cửa nhưng lại bị một bàn tay kéo lại, hình ảnh mờ mờ ảo ảo hiện lên, Duy Anh một tay kéo cô lại, một tay đang cởi áo, đã có mấy nút được cởi ra.

"Anh muốn gì?" Cô thều thào, gần như không ra hơi nữa.

"Muốn em chứ còn muốn gì!" Duy Anh khẽ nhếch mép cười.

"Tên súc sinh!" Hai bên giường cô qua lại, mặc dù sức cô rất yếu lại nhưng lại rất ngoan cố rồi một cái tát giáng xuống, Bảo My ngã xuống chiếc giường rồi bất tỉnh.

"Cạch" Cánh cửa được mở ra khiến Bảo My giật mình, tim đập loạn, ánh mắt cứ dán vào cánh cửa trước mặt. Khả Ngân vác chiếc bụng đã hơi nhô cao vào phòng, tay còn bưng khay thức ăn vào: "Tỉnh rồi hả? Có thấy khó chịu ở đâu không?" Khả Ngân nhẹ nhàng đặt khay xuống, khẽ khàng ngồi xuống cạnh Bảo My,

"Mình... mình... không có chuyện gì xảy ra đúng không? Không! Phải không?" Bảo My hoảng loạn nói, lời nói có dấu hiệu lộn xộn, nước mắt thi nhau rơi xuống, ánh mắt hoảng sợ vô cùng. "Bình tĩnh! Cậu mau ăn đi rồi xuống dưới nhà!" Đầu óc Bảo My lập tức bị đình chỉ lại ở hai chữ "dưới nhà" "Dưới nhà có ai sao? Có ai? Mình không... mình sợ!" Cô lại lập tức òa khóc. "Không sao! Không sao! Mau ăn đi!" Khả Ngân khuyên sao cô cũng không nghe, đành hết cách đưa cô xuống dưới luôn.

Bước chân run run theo từng bậc thang đi xuống, ánh mắt sợ hãi dán chặt xuống phía trước, cô sợ cô sợ mình sẽ phải đối mặt với cái gì vô cùng khủng khiếp.

"Không sao! Bình tĩnh!"

Nghe thấy động tĩnh, Duy Thiên lập tức chạy lên, dù sao Khả Ngân cũng đang mang thai, như vậy cũng không tiện. Ngay sau khi nhìn thấy Duy Thiên, ánh mắt đầy sợ hãi kia, đôi mắt vẫn còn đọng nước mắt chưa kịp khô lại biến thành ủy khuất, nước mắt lại cứ tự nhiên rơi không theo quy luật. "Thiên!" Cô lao ngay vào vòng tay to lớn phía trước, òa khóc nức nở.

"Ngaoan! Không sao! Đừng khóc!" Duy Thiên nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen dài đang xõa, đặt nụ hôn nhẹ lên đó, trong mắt là nỗi đau vô bờ. "Chị xuống trước đi! Ở đây cứ để tôi!" Khả Ngân khẽ gạt đầu rồi chống lưng đi xuống.

Duy Thiên kéo cô xuống, cô nhất quyết không chịu xuống: "Em sợ!... Nhờ mọi người ghét em thì sao?" "Sẽ không ai ghét em đâu! Ngaoan! Nghe lời anh! Có anh ở đây! Không phải sợ!" Duy Thiên đã cố gắng dỗ cô sức có thể.

Duy Thiên nhẹ nhàng nắm tay đưa Bảo My xuống dưới phòng khách, dưới đó có rất nhiều người, ông bà Park, Hồ Quang Hiếu cả thủ phạm Park Duy Anh. Vừa nhìn thấy Duy Anh, Bảo My đã sợ hãi vội núp sau lưng Duy Thiên. Dù sao Bảo My cũng là một cô gái chưa trải đời, lại sống trong sự bao bọc của mọi người nên có phản ứng như vậy cũng không có gì là quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cậu dám sao?

Bảo My bước xuống dưới nhà trước sự dõi theo của từng ánh mắt. và mỗi người trong phòng khách này là mỗi tâm trạng khác nhau.

Bảo My được Duy Thiên nhẹ nhàng dìu ngồi xuống ghế, ngồi ngay bên cạnh anh. Anh rất nhẹ nhàng giúp cô trấn an, khẽ vuốt tóc, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng cùng xót xa.

"Bây giờ mọi người đã có mặt đông đủ ở đây rồi thì bắt đầu đi!" Ông Park lên tiếng, giọng trầm trầm vang lên, vô cùng uy nghiêm.

Duy Thiên có thể cảm nhận rõ ràng người con gái ngồi bên cạnh cứng đờ cả người, bờ vai hơi run run, đôi bàn tay xoắn vào nhau như muốn bóp nát chúng. Anh dịu dàng nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng giúp cô mở nó ra, đan chặt vào năm ngón tay ấy như muốn nói: "Đừng sợ! Có anh ở đây! Anh sẽ cùng em vượt qua tất cả!" Bảo My vẫn cúi gầm mặt, đôi mắt nhìn đăm đăm xuống dưới đất, cô thấy phía trước cứ nhòe đi.

"Mày mau nói đi! Còn ngồi đực ra đó nữa à!" Mãi không thấy động tĩnh gì lại nhìn thấy hành động của con trai, ông Park bắt đầu nổi giận, giọng ông vô cùng uy nghiêm khiến đôi phương phải run sợ. Khả Ngân đang ngồi yên bỗng giật mình khiến Hồ Quang Hiếu không biết phải làm sao.

"Con không có gì để nói!" Park Duy Anh lên tiếng, biểu cảm thực sự muốn người ta bầm vằm, chính là cái kiểu tôi không sai! Tôi chẳng thấy mình sai ở đâu cả!

"Sao tao lại sinh ra đứa con như mày chứ?" Ông bình tĩnh! Dù sao nó cũng là con mình mà!" Ông Park tức giận, đứng bật dậy, chỉ thẳng tay vào mặt

Park Duy Anh, còn bà Park chỉ khẽ đứng dậy, đỡ ông ngồi xuống vô cùng dịu dàng.

"Mẹ cũng đã nói rồi đấy! Con dù sao cũng là con của bố, dù thế nào đi chăng nữa trong người con cũng chảy cùng dòng máu với bố. Bố muốn tổng con vào tù sao?" Duy Anh không chịu cúi đầu, nhất nhất cãi lại.

"Con..." Bà Park thật sự không hiểu đây chính là đứa con ngoan ngoãn của bà sao? Từ nhỏ Duy Anh là một đứa rất biết nghe lời, chỉ có Duy Thiên mới là đứa thích cãi lại. Vậy mà bây giờ sao nó lại thành ra như thế này?

"Tôi sẽ kiện anh vào tù! Đồ khốn nạn!" Khả Ngân dĩ nhiên không chịu yếu thế! Cô lúc nào cái miệng cũng nhanh vô cùng, không nói không chịu được, dù thế nào cũng phải chửi cho sướng miệng cái đã rồi tính tiếp. "Cô đừng tưởng cô có người chống lưng thì tôi không dám làm gì cô!" Duy Thiên tròn mắt nhìn Khả Ngân khiến cô ngạc nhiên, cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của Duy Anh, đúng là cái loại hai mặt. "Cậu dám sao?" Hồ Quang Hiếu ngồi bên cạnh lập tức lên tiếng. Thế này có gọi là "trọng sắc khinh em gái" không nhỉ?

Thật ra không phải là Hồ Quang Hiếu không lo cho Bảo My, anh đang còn cào hết cả ruột gan đây! Nhưng nhìn mà xem, có người lo cho nó thay anh rồi, anh hoàn toàn có thể yên tâm bên vợ yêu rồi, cô em gái của anh dù đã lớn hay chưa thì cũng đã có một bờ vai vững chãi cho nó dựa vào, che chở nó qua con giông tố.

"Anh! Anh nghĩ rằng chuyện anh làm sẽ không bị lộ sao?" "Chuyện gì chứ?" Mặt Duy Anh tái xanh, tím ngắt như gan heo khi nghe câu nói của Duy Thiên, hình như mồ hôi hột cũng bắt đầu xuất hiện thì phải!

"Bố! Hôm nay con sẽ nói với bố chuyện bố vẫn luôn thắc mắc. Bố nói trong công ty mình có nội gián. Phải! Kẻ đó chính là con trai lớn của bố đấy ạ!" Duy Thiên đồng dạng tuyên bố, ánh mắt đăm đăm nhìn vào kẻ tội đồ trước mặt.

"Cái gì? Có phải thật vậy không con? Sao con lại làm vậy?" Bà Park vô cùng sốc, bà thật không thể ngờ đứa con trai này của bà lại làm ra chuyện như vậy. Chuyện kia đã động trời rồi lại còn thêm chuyện này nữa, bà biết phải làm sao đây? Ông Park thì nhủ mầy nhưng không hề tỏ ra kích động như vợ mình mà chỉ khẽ nhìn Duy Thiên một lần nữa như muốn xác định lại thì nhận được ánh mắt khẳng định của con trai, ông khẽ đưa tay xoa ấn đường. Khả Ngân đưa tay lên che miệng: "Anh bị điên à? Sao anh lại có thể..." Hồ Quang Hiếu cũng vô thức nhủ mầy.

Không ai có thể ngờ thì ra chính người mình lại cắn người mình! Thật nực cười biết bao!

"Thì ra... mầy đã biết từ lâu. Tại sao? Tại sao mầy không nói ra?" "Vì anh là anh trai của em! Nhưng em thật không ngờ anh lại còn thông đồng với Tuấn Đạt hòng chiếm đoạt tập đoàn..."

"Hahaha..." Duy Anh cười như điên dại, hần đứng dậy vỗ tay, nhìn tất cả ở đây một lượt rồi cất tiếng nói: "Các người có biết không? Tôi hận các người! Tại sao tôi luôn phải gánh trên mình tất cả? Tại sao? Nó được yêu, được lấy người mà nó yêu còn tôi? Hahaha... Tôi cũng yêu My mà!"

"Nhưng tình yêu phải đến từ hai phía, cũng tự nguyện như vậy mới có thể hạnh phúc." Bảo My cúi gằm mặt này giờ bất ngờ lên tiếng, ánh mắt hận thù cực hạn nhìn người đàn ông trước mặt. Duy Anh nghe xong chỉ khẽ cười, lắc lắc đầu và ngón tay: "Câu này tôi nghe quen rồi! Chẳng phải lúc đầu em cũng đâu có tình cảm với nó, chỉ có nó si tình với em thôi! Em chẳng biết gì cả!" Duy Anh cười khở rồi lại tự si và chính mình, là anh ngu! Trong khi đó Bảo My lại chẳng hiểu, thế là thế nào? Cô vô thức quay sang nhìn người bên cạnh mình như muốn hỏi anh thế là sao? Duy Anh nhìn cảnh này: "Đề anh kể cho mà nghe!"

Bạn đang đọc truyện *Trò Đùa Của Định Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.